

2.520.000 kW este capacitatea maximă a uriașei hidrocentrale „V. I. Lenin” de pe Volga, inaugurată la 10 august. În fotografie: digul deversor al hidrocentralei și linia de înaltă tensiune Kuibîșev-Ural. În dreapta sus: tovarășul N. S. Hrușciiov inaugurând noua hidrocentrală.

**CEA MAI MARE
DIN LUME!**

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

Nr. 33 (169) — 16 august 1958

În acest număr:

Pag. 4 — Fotocronica externă

Pag. 5-6-7 — Înainte de eveniment — reportaj de V. Albulescu

— Orient și Cîntec despre inima artistului — poezii de Al. Andrițoiu

— Cîntec pentru prunc — poezie de Lucian Dumitrescu

Pag. 8-9-10 — Rockefellerii în acțiune — de S. Verona

— Inscripție la o fotografie: Omul care nu trebuie să vadă — de Anton Alexe

Pag. 11 — Reportaj... cu anticipație: Festivalul internațional „George Enescu” — de H. Ionescu

Pag. 12-13 — Tata, mama, sora mea și eu — fotoreportaj

Pag. 14-15-16 — Se mută bariera — reportaj de Ilarie Murgu

Pag. 17-18 — La „Poarta Indiei” — de Const. Sirbu

— Oaspeți din India — poezie de N. Gribaciov

Pag. 19-20-21 — Sică — schiță de Lucian Zatti

— Ce vor juca artiștii amatori? — de Florica Săndulescu

— Farul 4 — Cap. XV — roman de Maria Roman

Pag. 22 — Eu sint Barbu Lăutaru, starostele și cobzarul... — de Sanda Faur

Pag. 23 — Cirjele — schiță de Maria Arsene

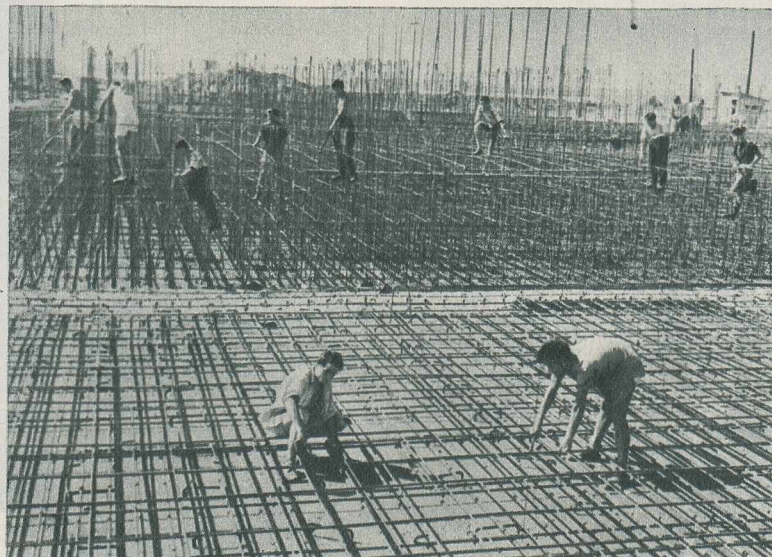
Pag. — 24 Scriitori și cărți: Mesajul unui mare poet-cetățean — de V. Ripeanu; De pretutindeni; Consemnări literare

Pag. 25-26 — Cuvinte încrucișate, sfaturi practice, răspundem cititorilor

Pag. 27 — În jurul globului: Vă prezentăm R.P.D. Coreeană

Pag. 28 — Sport

PRIVITI CU NOI

UN OGOR DE... FIER BETON pare a fi șantierul marelui Combinat de îngrășăminte azotoase de la Roznov, regiunea Bacău. Aceste puternice fundații vor avea de suportat cele mai importante agregate și compresoarele de mare capacitate.

Fotografie de M. MAYER

INCA UN SUCCES al șantierelor navale din G. Construirea remorcherului de 1.200 c.p. Instal. montează antena radiogoniometrică de pe remorcher care va brăzda în curind apele.

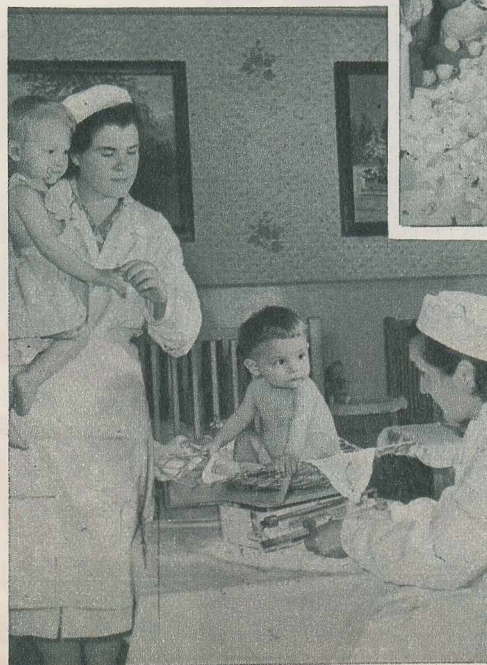
IN FOSTUL PALAT AL GOLEȘTIILOR, restaurat de curînd, s-a deschis Muzeul regional Pitești — secția 1848. Construit în anul 1640 de meșterul român Stoica, fostul palat a adăpostit în anul 1826 prima școală cu predare în limba română (aripa din stînga), bolnița și casa săracilor (aripa din dreapta). În centru se mai păstrează și azi foșorul în care dușmanii poporului l-au arestat pe Tudor Viadimirescu.

PIONIERII DIN BACĂU vor păstra frumoase amintiri în urma vizitei ce au făcut-o la Combinatul Poligrafic Casa Școlii „I. V. Stalin” într-o zi de vacanță...

UN MUNT DE... CESTI din material plastic au de ambalat muncitorii fabricii „București”. Antrenat în întrecerea socialistă în cinstea zilei de 23 August, colectivul întreprinderii realizează noi produse de larg consum: pelerine pentru femei din policlorură de vinilin, periuțe de dinți, noi modele de șorțulețe pentru copii ș.a.

PUIUL DE MINER a crescut în greutate... E și firesc! În vreme ce părinții sint la lucru, copiii minerilor din Petrița se bucură la creșă de o îngrijire deosebit de atentă.

CU FERĂSTRĂUL ELECTRIC se face secția animalelor tăiate în abatorul noului combinat din Bacău.

Dat de curînd în producție, Combinatul de din Bacău cuprinde mai multe secții, ca: secția tăieri bovine și porcine, secția de preparat carne, topitoriile de seș și untură, fabrica de etc. Toate secțiile sint înzestrate cu instalații cele mai moderne, iar întreg procesul logic se desfășoară pe bandă, cu ajutorul transportoarelor aeriene.

Fotografie de M. I.

ORAȘUL BUZIAȘ are un spital nou și modern. Spitalul are o capacitate de 50 de paturi, de boli interne, pediatrie, ginecologie și laborator deservite de un corp medical și de personal calificat.

Fotografie de Radu HORO

Fotocronica FLAGARII

urma respingere de către cercurile guvernante în S.U.A. și Anglia a propunerii vietice cu privire la convocarea unei conferințe a șefilor de guverne care să scute situația existentă în Orientul propiat și Mijlociu prin intervenția americană, engleză, Uniunea Sovietică, răzuită de dorința instaurării păcii în această regiune, a cerut convocarea unei sesiuni extraordinare speciale a Adunării Generale O.N.U. Consiliul de Securitate a hotărât trimiterii Adunării Generale pentru ziua de 1 august. În fotografie: un aspect al ședinței Adunării Generale O. N. U. →

apă cum recunoștea recent agenția americană „United Press International”, forțele populare libaneze controlează o mare parte a teritoriului țării. În fotografie, un patriot libanez pe o stradă din Beirut. ↓

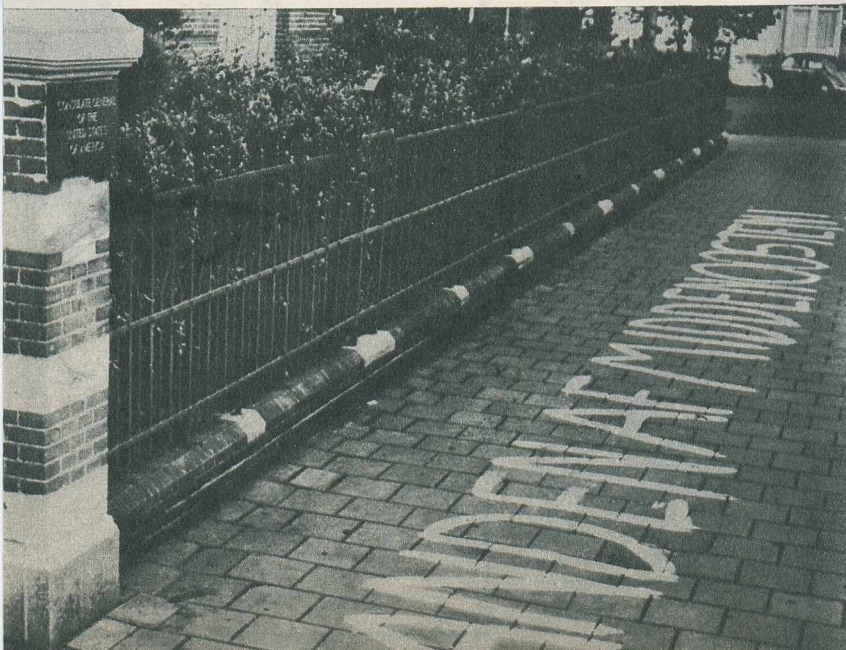

← În fața ambasadei americane din Londra. Și studenții londonezi cer retragerea intervenționiștilor americani din Liban.

Președintele R. A. U., G. A. Nasser, a inaugurat de curând la Heluan o uzină metalurgică. În cuvântul rostit la inaugurare, președintele Nasser a subliniat că dezvoltarea industriei metalurgice constituie o veche dorință a poporului țării sale.

„Să înceteze intervenția în Orientul Mijlociu!” Aceste cuvinte, scrise pe trotuarul din fața consulatului american din Amsterdam, arată că, alături de celelalte popoare ale lumii, și poporul olandez condamnă agresiunea imperialiștilor americani și englezi din Liban și Iordania. ↓

EXPOZIȚIA SIRIANĂ DE PICTURĂ, FOLCLOR ȘI ARTIZANAT

În sala Institutului de Arhitectură (str. Biserica Enei nr. 1-5) din București s-a deschis Expoziția siriană de pictură, folclor și artizanat. Expoziția oglindește, în aspecte variate, bogata creație artistică a poporului sirian și contribuie la întărirea legăturilor de prietenie între poporul țării noastre și cele ale Republicii Arabe Unite, care luptă pentru apărarea libertății și independenței lor naționale. Reproducem alăturat tabloul lui Farid Cardous, intitulat „Deșteptarea arabilor”.

Fotocronica
FLACĂRII

În portul Leningrad a sosit pentru primă dată un vas al Republicii Arabe Unite, adus din Alexandria bumbac egiptean. Iată comandantul motonavei „Ali Mokattam”, san El Tavi, mulțumindu-i pilotului stic Fedor Kocikin pentru excelența condusă a vasului în rada portului.

Paralel cu desfășurarea „operațiunii Lonia”, trupele colonialiste continuă „operațiunea Cipru”. Pe străzile aproape pustii orașelor cipriote, soldații englezi patrulă în grupuri, fără încetare.

Intervenționiștii americani continuă să debarce trupe în Liban (fotografia 1), ținând totodată în stare de alarmă aviația americană la baza militară de la Adana — Turcia (fotografia 2).

Aducerea în Iordania de noi unități ale armatei britanice demonstrează clar că, în pofida protestelor opiniei publice mondiale și a convocării sesiunii extraordinare speciale a Adunării Generale O.N.U., guvernul englez intenționează să mențină trupele britanice în Iordania.

S.U.A. au hotărât să sprijine fățiș Pactul de Bagdad (ziarele).

D-l Dulles se pregătește să intre în se...

Desen de Rik AUERBA

Inainte de VENIMENT

de V. ALBULESCU
Fotografii de S. STEINER

În zilele când reportajul acesta se scria, blumingul era încă în montaj. Peste săptămână, fotoreporterul i-a găsit pe montori în emoțiile ajunului începerii obelor. Apoi ziarele au anunțat cu litere mari: primul lingou a intrat în via de lucru a blumingului de la Hunedoara.

Pentru mica noastră rămânere în urmă, nu criticați reporterul. Felicități, intru ritmul viu al muncii lor, pe constructorii și pe montorii marelui bluming.

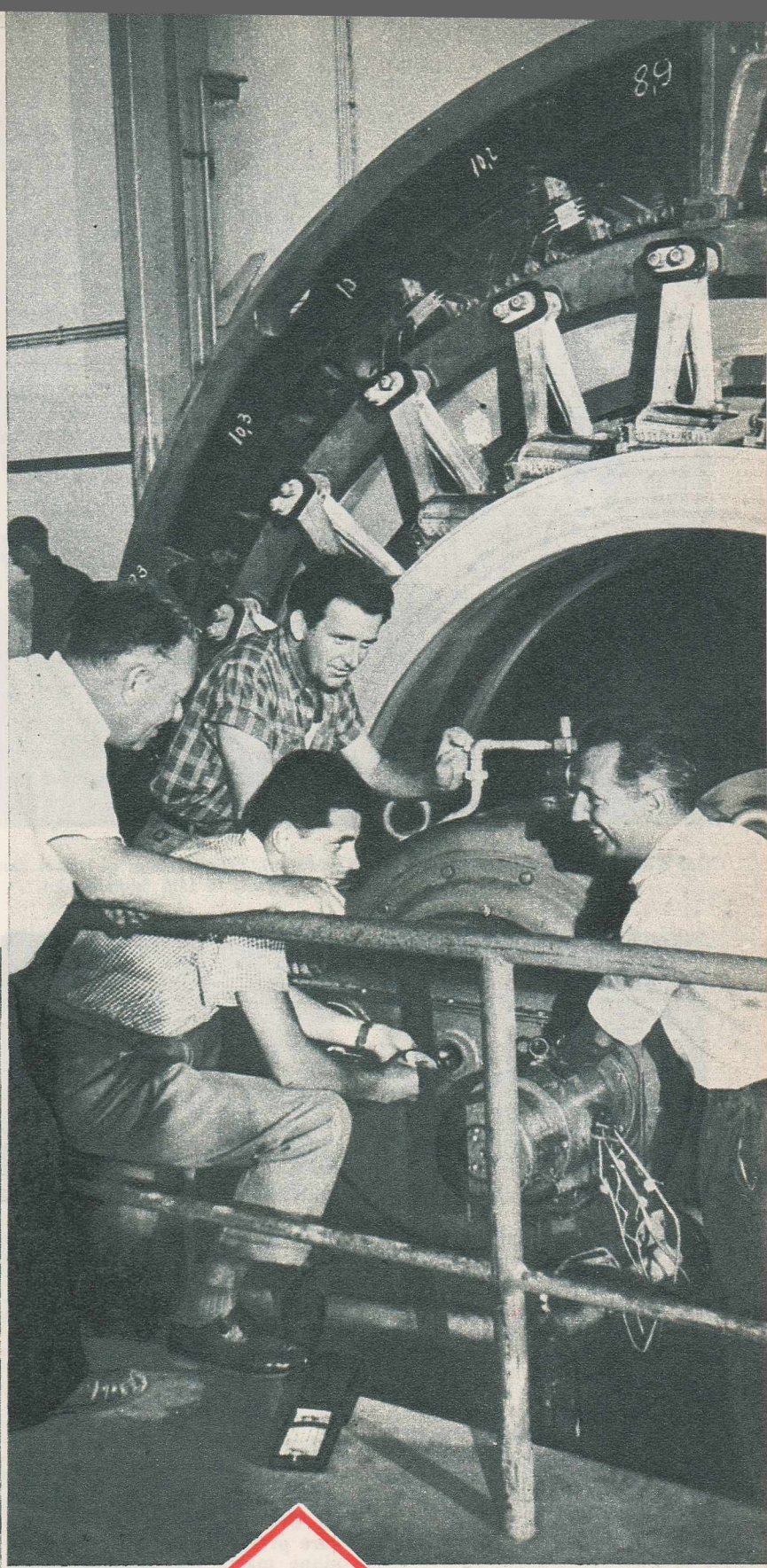
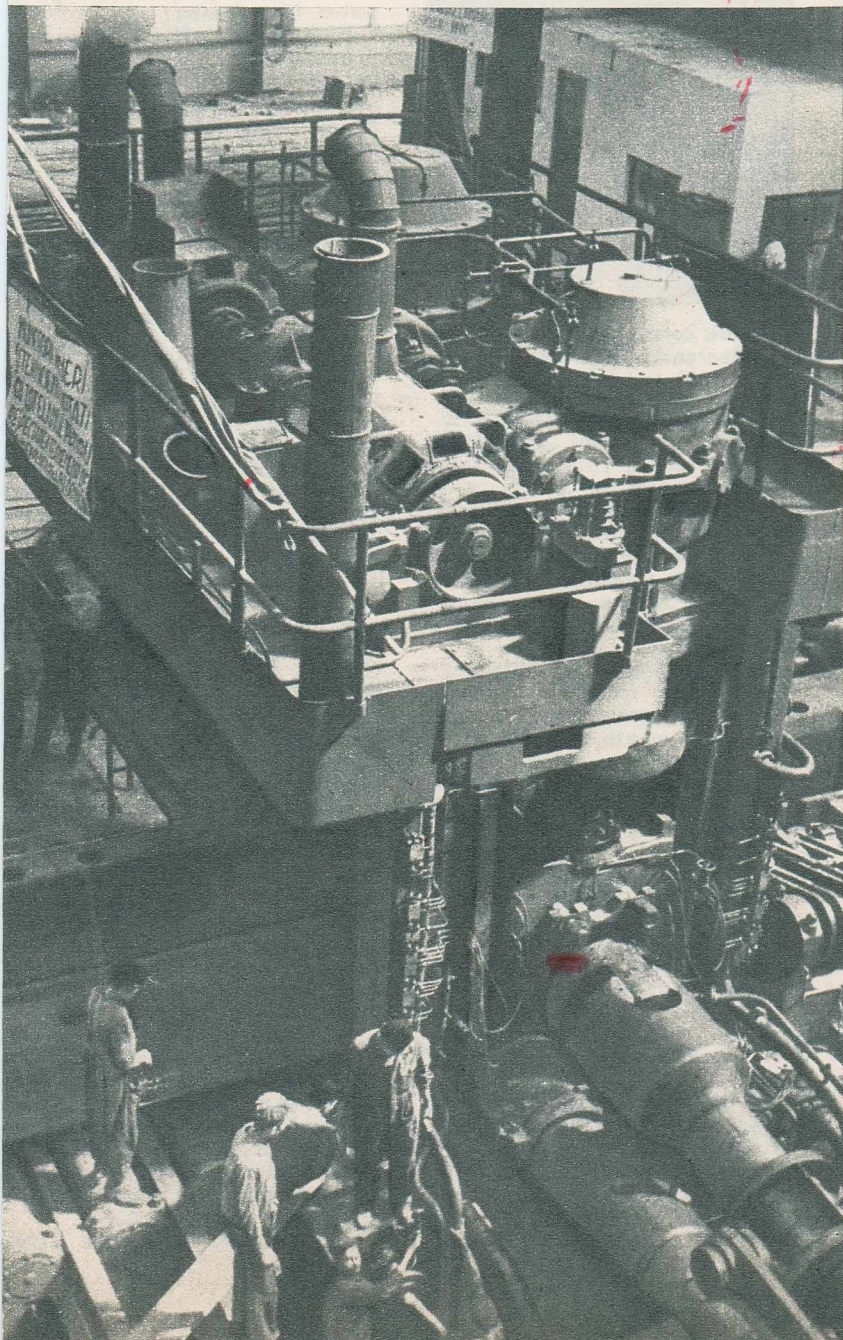
INAINTEA PORNIRII ÎN „CURSĂ”...

— Intră blumingul în funcțiune!
— Dar ce este blumingul?
— Blumingul este un laminor de blumuri.

— Și ce sînt blumurile?

— Blumurile sînt...

O! Dar s-ar putea ca nu toată lumea să fie dispusă să urmărească un asemenea dialog. Dacă o începem așa, acuz, acuz, ajungem la cifre, formule și ecuații.

Acesta e motorul reversibil principal care acționează caja. Inginerii sînt veseli: motorul funcționează perfect.

Sala cea mare a cajelor.

Or, după cum se știe, oricît de interesante ar fi aceste formule și ecuații, dacă te poți lipsi de ele, o faci bucuros.

Deci, am înțeles. Și, coborînd din autobus (Hunedoara are acum două linii de autobus, n-ați știut?) la poarta blumingului, nu ne-am lăsat de loc impresionați de halele imense (numai una din ele ocupă o suprafață de un hectar și doi ari), nici de păienjeniișul căilor ferate abia montate, nici de depozitele uriașe unde așteptau munți de lingouri (munți care am aflat că nu ajung nesătulului bluming nici pentru patru zile). Am camuflat carnetul de reporter, am închis ochii la toate acestea și ne-am propus să facem cunoștință cu blumingul în viața lui particulară, cum s-ar zice în halat și papuci.

Blumingul se află într-o clipă

Doi dintre tehnicienii sovietici (cei din dreapta), reprezentanții ai uzinei care a livrat utilajul, discutând cu tehnicienii români, în sala blumingului.

Vi-l prezentăm pe proiectantul principal al blumingului, inginerul Adrian Paladescu.

de odihnă, asemănătoare clipei de odihnă a sportivului înaintea pornirii în cursă.

Am profitat din plin de clipa aceasta. Și-am trecut pe lângă cilindri, fără să-i băgăm în seamă, am trecut pe lângă macaralele uriașe, vopsite proaspăt în culori luminoase, fără să le admirăm prea mult, am lăsat în urmă cup-

Iată-l și pe inginerul Francisc Sauer, unul dintre proiectanții blumingului.

toarele în care focul duidea de puțină vreme — ca să ne ocupăm numai și numai de viața particulară a blumingului.

CE ESTE TOTUȘI BLUMINGUL?

Această întrebare mi-o veți pune cu siguranță.

Inginerul Munteanu ne-a spus că blumingul este un laminor de blumuri, adică un laminor care prelucrează piese de dimensiuni mari. Un laminor uriaș. Ne-a dat și cifre. Utilajul său cîntărește 4.700 de tone. Când va intra în funcțiune, va avea o capacitate aproape dublă față de întreaga actuală capacitate de laminare a țării.

Junea Damian, un tânăr despre care o să mai pomenim, ne-a spus însă despre bluming altceva:

— Blumingul este o etapă. O etapă în drumul nostru spre industrializare, spre socialism. Înainte de 23 August, când o să intre în funcțiune, eu voi sărbători această etapă dînd primul meu procent de depășire a planului și bînd un pahar de vin bun.

CAMCIUC ȚE BUCUROS CĂ, DEOCAMDATĂ, N-ARE NEVASTĂ

Intr-un loc, lângă niște instalații complicate al căror rost nu-l cu-

Postul de comandă nr. 2. Inginerul Paul Georgescu dă ultimele indicații și instrucțiuni.

noșteam și pe lângă care tot robo-teau cițiva oameni, am văzut un tânăr blond, voinic, care stătea cu mîinile în buzunare și privea atent la cei care munceau.

Am mai trecut, peste vreun sfert de oră, prin același loc. Scena rămăsese neschimbată. Cei de lângă țevi lucrau mai departe, iar tânărul cel blond stătea și-i privea curios.

„Iată un coleg al lui Marinică“ — ne-am zis, fericiți că putem prezenta cititorilor o figură interesantă. Și ne-am dat bineșor pe lângă tânărul cu pricina, fără să ne scoatem carnetele sau aparatele de fotografiat, ca să nu-l înfuriam.

— Camciuc! — s-a prezentat el jovial, cînd i-am întins mîna. Și și-a întors repede capul spre cei trei care lucrau.

— Greu! — am oftat noi.

— Ce-i greu?

— Să muncești!

Camciuc a înțeles. I-a lăsat pe cei trei citeva clipe în pace și și-a întors spre noi, zîmbind larg:

— Norocul meu cel mare este că, deocamdată, n-am... nevastă.

Răspunsul părea — trebuie s-o recunoașteți — cel puțin ciudat. Dar Camciuc nu ne luase peste picior. Și ne-am lămurit îndată că ne cam greșiserăm socotelile.

— Eu o să lucrez în instalația de ungere. E o instalație formidabilă. Avem 600 de puncte de ungere și la toate nu lucrează decît un singur operator pe schimb. Cu totuși trei. Unul dintre ei voi fi eu. N-o să arde altceva de făcut, decît să supraveghez, pentru că instalația funcționează automat. Fiecare punct primește o atîta ulei cît este necesar, la un anumit interval, stabilit dinainte. Vă închipuiți că toată aparatură asta trebuie să fi cunoscută, ca să poată fi îngrijită cumsecade. Ca s-o cunosc încă din faza de montare stau zilnic, de dimineață pînă la ora trei și lucrez cot la cot cu montorii din schimbul întîi. Cei de după-amiază asamblează alte aparaturi. Dacă, după ieșirea din schimb, m-aș duce acasă, ar însemna să nu știu cum au fost făcute și montate aceste aparaturi. De aceea rămîn aici și după-amiază. Rămîn

ca să privesc, ca să cunosc toată instalația... Noroc că n-am neavastă. Altfel ar trebui să plec acasă la ora 3 și nu mi-aș mai putea face treaba!

Ne-am despărțit de Camciuc urîndu-i să-și găsească cît mai curînd o nevastă. Ne-a mărturisit că, după 23 August, o să înceapă să se ocupe și de „problema“ aceasta. Pînă atunci, laminorul o să lucreze și Camciuc o să cunoască la perfecție toată instalația. N-o să mai aibă motiv să stea după schimb, la laminor

DE CE ȚE EMOȚIONAT VASILE FLEȘERIU

Am luat-o pe firul conductelor la care se uita Camciuc, curioși și noi să descoperim taina care însuflește păienjeniișul acesta de țevărie, făcîndu-l să lucreze singur. Și nici n-am simțit cînd am ajuns într-un loc unde pămîntul duidea înăbușit. Simțeam căldura cum urcă spre noi, auzeam duduitul, dar nu vedeam flacăra.

— E acoperită! — ne-a spus un bărbat care nu părea să fi implinit încă 30 de ani. Azi am făcut cuptorului 1, al doilea „botez“. Deseară, dacă vă nimeriți la „Metalul“, dau o bere...

Vasile Fleșeriu (așa îl cheama pe tânărul nostru amic) era emoționat. Și am aflat îndată de ce. Chiar în ziua aceea se schimbaseră, la cuptorul 1, arzătorul provizoriu, cu arzătorul definitiv. Arzătorul provizoriu fusese pus ca să dea o flăcără redusă. Cuptorul era încă ud și o flăcără prea puternică ar fi fost periculoasă. Dar astăzi cuptorul ajunsese la 750°. Era deja în stare să suporte flăcără puternică a arzătorului definitiv.

— Asta a fost un punct critic — spune Fleșeriu. La 750°, în cămașa de cărămidă refractară a cuptorului se petrec anumite transformări calitative. E o etapă delicată în viața cuptorului. Un fel de examen de maturitate. L-am trecut acum cu bine și-i dăm bătaie să ajungem repede la 1.300°.

Nu departe, se vedeau stive

Lucian DUMITRESCU

Cîntec pentru prunc

Te leagă-n-un brad din Carpați,
Bumbacul cîmpiei te-nfășe.
De veghe-ți stau vrednici soldați,
Te-așteaptă zidiri uriașe.

Să crești, să-nflorești, să rodești
Ca holda, ca merii, ca perii —
Luceferii noi, pămîntești,
Să-ți fie izvorul puterii!

Crescînd, să-i slujești necurmat
Mulțimii ce fiu te socoate:
Ai tăi, numai zile ți-au dat —
Mulțimea, ți-a dat libertate!...

uriale de blocuri de metal. Așteptau să fie înghițite de cuptor, să fie înroșite, ca să poată trece mai ușor prin cilindrii marelui bluming.

UN RĂSTURNĂTOR MOBIL DESCURCĂREȚ ȘI ALTE RUDE ALE SALE

Cu răsturnătorul mobil am făcut cunoștință chiar lângă cuptoarele lui Fleșeriu. Avea o poziție cam ciudată. Părea că are de gând să facă gimnastică. Ridica încet brațul și-l lăsa ritmic, fără vreo treabă anume, fără să ridice nimic, ci doar așa, ca să facă exerciții.

— Îl vedeți? — ne-a întrebat Fleșeriu. E un răsturnător mobil descurcăreț și deștept.

Nu l-am contrazis, deși, ca să fim sinceri, n-am priceput de la bun început cum poți să spui că e „descurcăreț” și „deștept” o hardughie de fier care stă pe șine de cale ferată, se mișcă într-o parte și în alta, ridicând și coborând un braț sub care, dacă ai nimeri, nu ți-ar fi de loc bine...

— Are un singur defect. Un defect de caracter. Nu vrea să-și mai recunoască rudele vechi, adică transportoarele și transbordarele obișnuite, de la vechile laminatoare. Și atunci, se scotește rudă — închipuiți-vă! — cu lucruri care n-au nici în clin nici în mînecă cu el: cu sistemul de ungere, sau cu dispozitivele de reglare a flăcării la cuptor. Căci și acestea sînt toate mecanizate sau automatizate. E o familie nouă în industria noastră, o familie care se dezvoltă serios.

La marele bluming din Hunedoara, familia răsturnătorului mobil e foarte bine văzută. Mecanizarea și automatizarea sînt caracteristici de bază ale acestei formidabile uzine. Despre sistemul de ungere am vorbit. Dar mai există sistemul de reglare a flăcării la cuptoare, reglare care se face complet automat, aparatele stabilind singure debitul gazului, în raport cu temperatura existentă a cuptorului și cu temperatura indicată inițial. Sau priviți macaralele! Aici nu-i vorba de automatizare, dar gradul de mecanizare este deosebit de înaintat. În cabina închisă ermetic,

AI. ANDRIȚOIU

Orient

Avînd drept ghid atlasul și-ades biblioteca și eu am fost cu gîndul și visele la Mecca. Prin arșiți, pe deșertul de smîrnă, multe zile m-am legănat în piscul blajinelor cămile. Iar unde dorm imamii, califii și emirii m-au salutat cu fruntea-aromată trandafirii...

Sînt dintre-acei ce umblă cu visele prin lume, pe munții cu zăpadă, pe mările cu spume, sînt dintre-acei ce-și lasă o clipă continentul să soarbă-n suflet Sudul și-n suflet Orientul. Dar astăzi nu mă mîndă un leneș gust exotic spre cedrii cari te-mbată ca un amar narcotic, nici cărțile poștale cu poze ilustrate nu îmi aștern ispita.

În inima mea bate ca-n niște porți o spadă, ca s-o deschid în grabă să mi-o inunde noua istorie arabă. Am prăznuit deunăzi, cu iambul și dactilul, frumosul ceas în care se luminează Nilul cînd a zîrlit afară ca pe-o măsea stricată pe cei ce string în aur sudoarea-nfierbîntată. Salut și ceasu-n care se înspăimîntă fracul

Cîntec despre inima artistului

Într-un caleidoscop am privit și culorile lui m-au vrăjît. O frumusețe amețitoare se muta din culoare-n culoare.

Se rotea universul cu planetele-i șapte — Calea Robilor — Calea de lapte — Calea Robilor — stea lângă stea — ca un semn de prisos, se stîngea.

Am văzut și steaua pămîntului meu și pe ea, patria, și în patrie, eu — și în mine inima-mi, ca o pasăre măiastră, inimă ce seamănă mult cu a voastră.

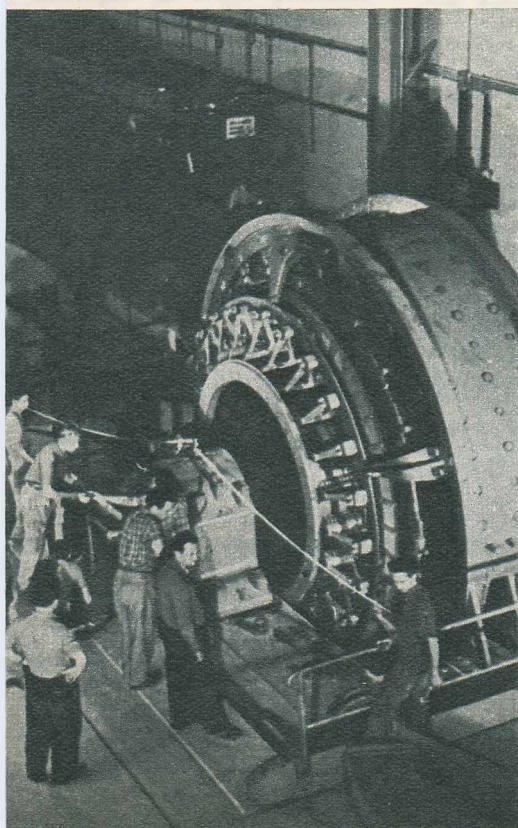
la gîndul că din lanțuri s-a smuls, semeț, Irakul. În inimă-mi răsună superb și alb Libanul așa precum în scoică răsună clar oceanul. Geografia caldă și lirică-i scînteie în suflet, cu musonii-mplețiți cu alizeie și tropicul pe pieptu-mi bărbat cu fală trece cînd știu pe lângă tropic ce faptă se petrece. Eu sînt acel ce stringe, în rime, documente mereu, din cele șase masive continente, istoria-omenirii în versuri îmi încap ca soarele în floare și stelele în ape. Iar de-și trimit corăbii inovatorii erei, cu sînge să încalce tăcerea frontierei, eu văd plutind pe marea puternică a vremii alte corăbii, albe. Nu-s vise, nici vedenii, ci sînt corăbii albe, în care libertatea sosește să-și vestească, prin ea, umanitatea. Nu-s vise, e speranța care se mută-n faptă, istoria ce urcă prin secol, înc-o treaptă, și încheierea dreaptă a tragediei care a stors din Orienturi, cînd sînge, cînd sudoare.

Nu sînt poetul care se-adoarme-n blăni de biber, am să mă plimb—n-ai teamă!—prin Orientul liber, dacă nu astăzi, mîine! Dacă nu mîine — poate că mai tîrziu. Cînta-voi pe locurile toate — cu roșia mea liră și roșiile-mi buze — pe unde hohotiră mitralii și obuze.

Mi-am văzut ograda cu merii ce-nfloresc cînd cocorii dau sens primăverii. Am văzut și o torță ce-și scapără focul luminînd călimara și tocul.

Am văzut veacul meu ridicat ca un zbor necurmat iar sub aripi ce larg peste veac se deschid, lângă inimă sta un carnet de partid.

Era roșu carnetul ca zorii și din el se porneau viitoare istorii. Prin caleidoscop ochiul meu se-mbăta. Priveam în inima mea.

macaragiul n-are de făcut altceva decît să apese pe două manete. Toată instalația complicată de comandă a vechilor macarale rulante a fost desființată. Așezat comod în fotoliu și fără să sufere de căldură, deși se află citeodată la numai 2-3 metri deasupra blocurilor înroșite (cabinele primesc însă fără întrerupere aer condiționat), macaragiul comandă cu foarte mare ușurință podul rulant. Iar legătura dintre el și dispecer se face prin radio și telefon.

LUI FEHER NU-I PLAC EXAMENELE

Faptul că lui Feher nu-i plac examenele e, la urma urmei, o chestiune a lui particulară. Iată însă că,

Gala! Toată lumea s-a strîns în jurul motorului reversibil care intră în funcțiune.

nu demult, această părere a lui a devenit un act public.

Cum? O să vedeți! Dar mai întîi să vă spunem cine este Feher. Feher este unul dintre cei 17 macaragii care au făcut școala de calificare aici, la laminor, în timpul montării utilajului. Și iată că a venit ziua examenului. O comisie în care se aflau și tovarăși de la minister a pus proaspeților macaragii întrebări peste întrebări, în legătură cu construcția și cu sistemul de funcționare al macaralei. Comisia a fost foarte mulțumită de răspunsurile lui Ion Cornea, Sigismund Horvath și Junea Damian.

S-ar fi declarat mulțumită și cu răspunsurile lui Feher. Dar acesta, cînd să plece, a stat cîteva clipe la îndoială, a șovăit și pe urmă a zis:

— Nu vă supărați, tovarăși! Noi știm mult mai mult decît ne-ați întrebat. În meseria asta de macaragi, trebuie să fii bine pregătit. Eu zic că n-ar fi rău dacă dumneavoastră ați „intra” mai tare în noi și ne-ați „frecă” ceva mai mult la examen. O să folosească uzina!

Membrii comisiei au stat cîteva clipe mirați, s-au sfătuit între ei și apoi au declarat că,

într-adevăr, Feher are dreptate. Drept care... l-au rugat pe Feher să mai stea un pic și au început să-l bombardeze cu întrebările.

Nu știm dacă asta a urmărit Feher cînd a spus ce-a spus. Lucru sigur e însă că băiatul nu s-a speriat. A răspuns cu succes la toate întrebările. După care, însă, a declarat că lui nu i-au plăcut niciodată și nici de acum încolo n-o să-i placă vreodată examenele. Abia așteaptă să se urce pe macara, să primească prin radio comanda de la cabina centrală și, instalat boierește în fotoliu, să apese pe cele două manete, cîrînd dintr-un loc în altul blocurile de oțel înroșit.

★

V-am făcut cunoștință (pe cît am putut) cu blumingul.

Mă gîndesc la cîte mii de tone de laminate vor ieși curînd dintre cilindrii lui. Mă gîndesc la munca avîntată care se va desfășura aici, pentru ca să se dea patriei cît mai multe strunguri, cît mai multe tractoare, cît mai multe mașini. Despre această muncă mă angajez să vă vorbesc în curînd. După marele eveniment al inaugurării.

ROCKEFELLERII

în acțiune

Tot soiul de doctrine imperialiste, purtând fie numele lui Rockefeller, fie pe al celor ce-i aduc la îndeplinire directivele (citește: Dulles - Eisenhower), nu în seama de un singur și cel mai important lucru: voința popoarelor arabe de a se smulge din robia și jaful colonialist. Și pentru aceasta patrioții libanezi, iordanienii și din alte țări arabe cotopte de imperialiști luptă cu îndârjire, cu arma în mână.

La câteva ore după lovitură de stat din Irak, o agenție de presă americană transmitea o telegramă destul de laconică: „In cercurile petrolifere americane și engleze surpriza a fost imediat înlocuită printr-o puternică neliniște”. Atât și nimic mai mult. Și totuși de aici, de la aceste „cercuri”, a pornit totul. Ele au pus în mișcare și flota a 6-a, și unitățile engleze din Cipru, și escadrilele aeriene care au făcut demonstrații în scop de intimidare la frontierele Irakului și ale regiunii siriene a Republicii Arabe Unite.

Deși agresiunea imperialistă a fost dezlănțuită împotriva Libanului și Iordaniei, este limpede că ținta era alta. „Irakul este totul; Libanul, nimic” — scria J. Alsop în „New York Herald Tribune”. Această lucidă apreciere încadrează pe deplin actualele evenimente din Orientul Mijlociu printre războaiele pentru petrol și pentru înăbușirea aspirațiilor la libertate și reală independență națională ale popoarelor Orientului arab, războaie provocate, de peste cinci decenii, de guvernele occidentale în numele și în interesul marilor monopoluri.

După ce prima fază a trecut — cea a demagogiei deșănțate privind „răspunderea pentru înalta misiune” pe care ar avea-o, chipurile, Statele Unite pe lume — nici măcar cercurile cele mai direct interesate nu neagă scopul real al agresiunii din Orientul arab. „In apărarea cui

trebuie să-și verse soldații americani singele în Orientul Mijlociu?” — se întreabă „Wall-Street Journal”. Și, fără nici un echivoc, răspunde: „Scopul cel mai exact este că noi luptăm pentru zăcămintele de petrol din Orientul Mijlociu”.

★

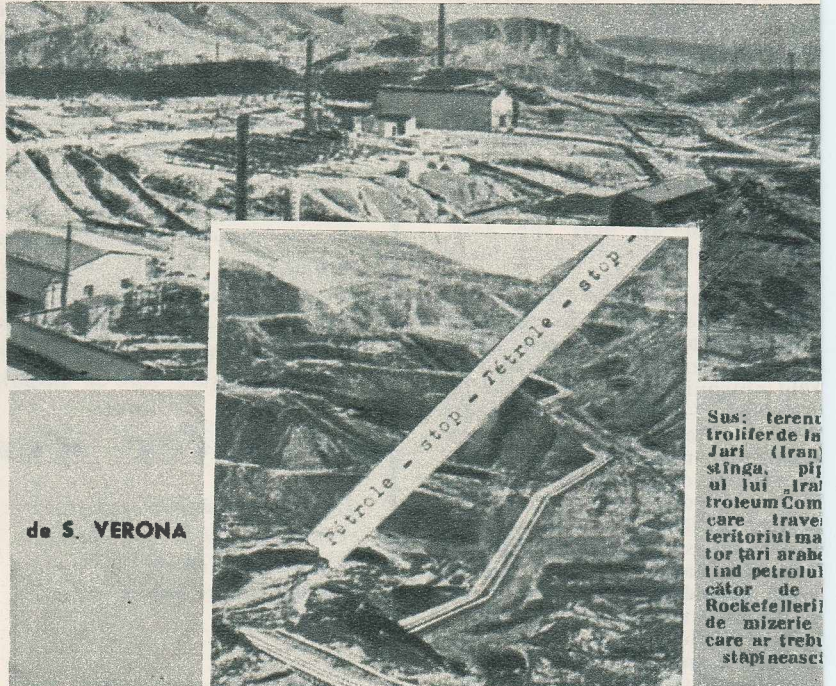
De fapt Irakul nu se află pentru prima oară în orbita războaielor pentru petrol. De decenii, Rockefellerii, Detterdingii, Rothschildii și aliații lor mai mărunți s-au aruncat asupra Irakului, ținându-l strâns în chingile exploatarei coloniale. De decenii popoarele arabe blestemă aurul negru, considerându-l pe acesta — dar mai cu seamă pe cei ce-l

jefuiesc — drept principala sursă a nenorocirilor.

„Petroleum is King” (Petrolul este rege). Aceasta este deviza cercurilor petrolifere britanice, atât de puternice până nu demult. În numele ei, soldații englezi au străbătut nu o dată Mediterana; în numele ei, Lawrence și mai apoi Glubb au desfășurat timp de decenii o activitate „pacificatoare” ce a devenit simbol al intrigilor și uneltirilor. Decenii întregi a căutat Anglia să-și convingă nu numai supușii, dar și întreaga lume de „misiunea sa” în Orientul Mijlociu.

La începutul secolului al XX-lea, după descoperirea bogatelor zăcămintele petrolifere de la Mossul,

Acest bătrîn iordanian din Amman este nevoit să care în spate, din zori și până în noapte, asemenea imense greutăți, pentru a-și putea duce traiul de azi pe mâine. Iată roadele deceniilor de cruntă exploatare colonială, de jefuire a bogățiilor țării, numite la Londra sau Washington „civilizare”...

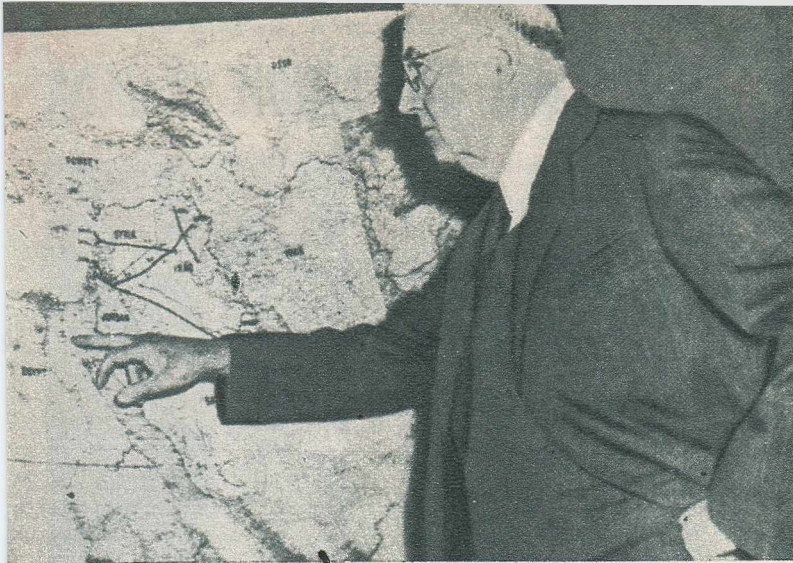

de S. VERONA

Sus: teren petrolifer de la Jari (Iran) și aici, pământul lui „Iraq Petroleum Company” care traversează teritoriul marilor țări arabe înăbușând petrolul celor de la Rockefeller și care ar trebui să aparțină

Detterding — „Napoleonul englez al petrolului” — și-a întins și aici tentaculele. Dar nici monopolurile germane nu erau inactive. „Deutsche Bank” obține în detrimentul Angliei, concesia pentru construirea BagdadBahnului (calea ferată Bagdadului), ceea ce presupune și dreptul de exploatare a solului la 20 kilometri de ambele părți ale căii ferate. În fața concurenței germane, englezii s'activizează. D'Arcy, care pune mîna pe bogățiile petrolifere ale Iranului, caută să cuprindă în sfera influenței britanice și Mesopotamia. După numeroase lupte de culise, în 1911 este fondată societatea „African and Eastern Concession Ltd”, cu capital englez, german și turc, care un an mai târziu își schimbă denumirea în „Turkish Petroleum Company”.

Anii primului război mondial deși îi găsim pe englezi și pe nemți în tabere diferite, nu schimbă raporturile de amiciție între „Deutsche Bank” și „Royal Dutch”. Petrolul continuă să fi exploatat, iar interesele părților „garantate”. După război, cercurile imperialiste se aruncă cu și mai multă furie asupra Orientului. De această dată, apar noii concurenți — francezii și, mai ales, americanii. În 1920 acordul de la San Remo cedează guvernului francez cota de participare germană. Anglia își consolidează însă dominația asupra Irakului. Acesta devine teritoriu sub mandat britanic. (Istoricul mandatului britanic este de altminteru plin de episoade instructive. În final, Anglia urma să preia mai

Ir. Dulles în fața hărții. Regiunea care-l neliniștește? Firește, Orientul Mijlociu...

atului asupra unor părți limitate în Orientul Mijlociu. Se pune chiar problema ca Anglia să dețină sub controlul său Siria; englezii îl proclamă atunci pe Feisal, unul dintre fiii emirului din Mecca și principalul „sprijin autohton” al lui Lawrence, rege al Siriei. Dar preluarea de către Anglia a mandatului asupra Irakului, în timp ce Siria intra în sfera de influență franceză, face pe Feisal să fie „transferat” ca rege al Irakului).

Mandatul britanic asupra Irakului provoacă o concurență aspră între Anglia și Statele Unite, concurență din care însăși regele ce a suferit întotdeauna a fost poporul irakian. După războiul mondial, trusturile petrolifere americane au căutat să obțină o extindere a influenței lor în această regiune a globului. Poate fi, printre altele, reamintită circulară adresată în 1919 de către Departamentul de Stat, ambasadelor și consulatelor americane, în care se spunea: „...exploatarea zăcămintelor (de petrol — a.n.) și prospectarea noilor zăcăminte sunt făcute de cetățeni ai diferitelor țări într-un mod agresiv. Sinteți rugați să trimiteți cu regularitate rapoarte cu privire la concesiunile acordate sau

rezervate. Prezentul ordin vă pune în vedere să susțineți demersurile cetățenilor americani și să le acordați tot sprijinul”.

Se pare totuși că insistențele americane n-au „convins” pe atunci cercurile de afaceri și oficiale britanice. Guvernul englez refuză să acorde unor societăți petrolifere americane pînă și posibilitatea de a face simple prospectări geologice în Irak, fapt care duce la o serie de conflicte diplomatice, la numeroase tratative și tirguiteli de culise între monopoluri. După șase ani (1922-1928) monopolurile americane sînt „acceptate” să participe la „Turkish Petroleum Company”.

Participarea americană nu s-a impus numai ca rezultat al diplomației oficiale. În același răstimp s-au mai petrecut cîteva fapte pline de „greutate”. Unități ale infanteriei marine americane debarcă la Istanbul, vase de război americane aruncă ancora în apropierea litoralului arab etc.

23,3 miliarde tone petrol din 32,6 miliarde tone este cifra rezervelor în petrol ale Orientului Mijlociu din totalul rezervelor lumii capitaliste (aproximativ 75 la sută) — se arată într-o sta-

tistică publicată în „Wall-Street Journal” la două zile după agresiunea americană în Liban. Și statistica continuă: în 1937 — producție anuală: 16 milioane tone; în 1957 — aproximativ 200 milioane tone (referindu-se la toate țările din această regiune).

Acestea sînt, într-adevăr, „argumente”: Orientul Mijlociu este o bucată prea grasă, pentru a fi scăpată, consideră descendenții — din a treia generație — ai dinastiei Rockefeller. Cu atît mai mult, cu cît, din acel 1928 cînd „Standard Oil” a intrat în Orientul Mijlociu și controla cel mult 25 la sută din întreaga extracție, pînă astăzi, cînd raportul de forțe s-a schimbat, s-a ajuns ca Rockefellerii să fie cei ce dictează englezilor. Peste 65 la sută din petrolul Orientului arab se varsă în rezervoarele lui „Standard Oil”...

Agresiunea americano-engleză în Orientul arab a izbucnit acum, cînd poporul Irakului, răsturnînd monarhia, a statornicit un regim care nu insuflă încredere marilor potențați și a subminat toată „strategia forței” occidentale în această parte a lumii. Dar aceasta nu înseamnă că ea nu putea izbucni și mai înainte, sau poate ceva mai tirziu. Fapt este că „baza teoretică” a unei politici care să meargă de la promisiuni pînă la agresiune fățișă a fost fundamentată de înseși cercurile marilor monopoluri americane. S-ar putea spune chiar că această „bază teoretică” a fost adoptată în semn de precauțiune. Cînd a început agresiunea anglo-franco-israeliană împotriva Egiptului, în presa oficioasă engleză au apărut numeroase opinii, potrivit cărora Anglia își apăra în Suez rămășițele imperiului său colonial și mai ales petrolul de care mai dispunea. Cercurile de afaceri — scria de pildă corespondentul din Londra al agenției United Press — considerau că „efectul pe termen lung al naționalizării Companiei canalului de Suez este mai îngrijorător decît însăși naționalizarea. Oamenii de afaceri străini care au făcut mari investiții în proiectele din Asia afirmă că teama de noi

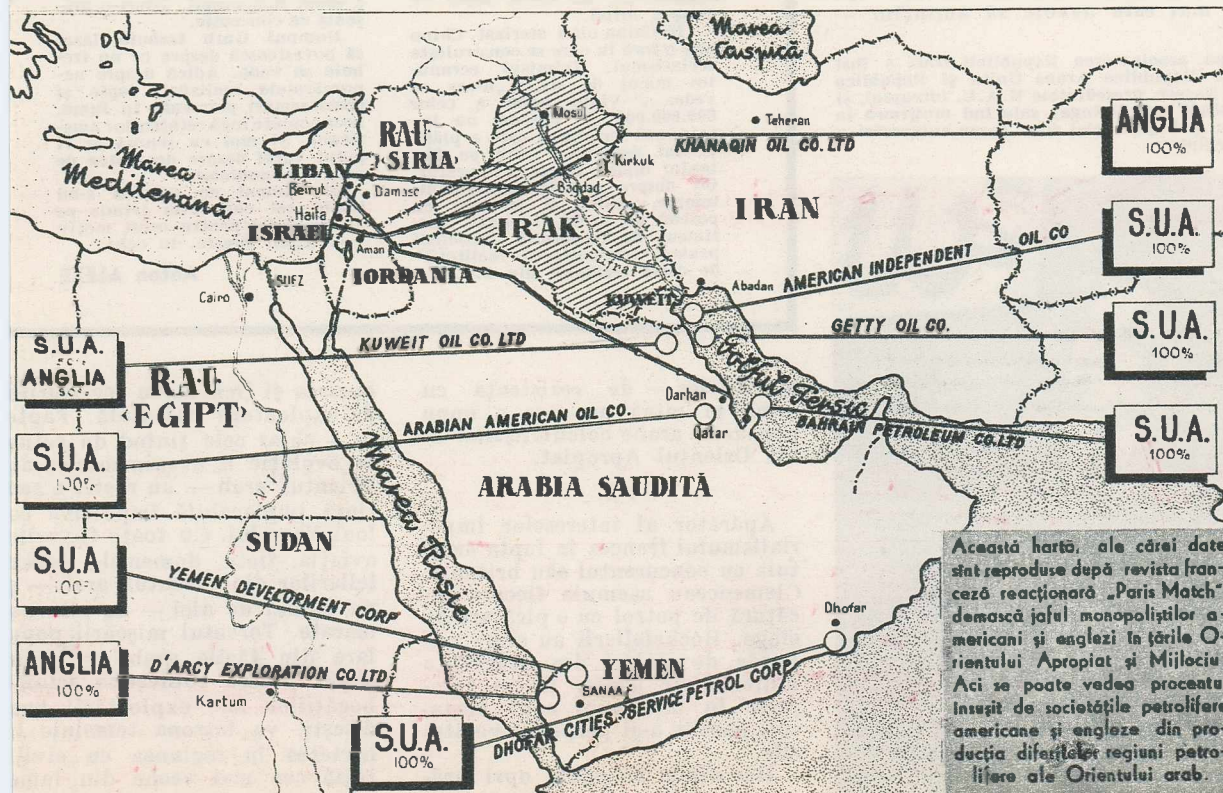
naționalizări în alte țări din Orientul Apropiat și Mijlociu este un rău în sine, o amenințare la adresa proprietății private”...

Pesemne că aceasta a îndemnat o dată mai mult acele cercuri, care în prezent sînt „neliniștite”, să-și pregătească din timp măsurile. După repetatele consultări de la Londra, din 1956 și 1957, între conducătorii celor șapte mari trusturi monopoliste petrolifere (Standard Oil of New Jersey, Standard Oil of California, Socony Vacuum Oil, Gulf Oil, Texas Oil, Royal Dutch și British Petroleum), s-a întărit li-

În preajma sărăcicioaselor bordete libaneze au apărut tancurile americane. Adevăratul motiv? Pe aici trece conducția lui „Iraq Petroleum Company”...

nia subordonării totale a guvernelor, intereselor acestor trusturi. Cea mai elocventă atestare a acestui proces o constituie neîndoielnic apariția (în ianuarie 1958) a raportului fondului Rockefeller, cunoscut ca „doctrina Rockefeller”. Acesta este documentul-program al politicii expansioniste a marilor monopoluri, al orientării lor agresive, al pregătirii minuțioasă a ceea ce de pe acum este denumit „operația Irak”. În esență, doctrina Rockefeller prevede cam tot ce ar putea contraveni înțelegerii internaționale, tot ceea ce ar putea perpetua „războiul rece”. În mod special rețin însă atenția recomandările făcute „în general” ca întreaga strategie a Statelor Unite să fie subordonată pregătirilor pentru ducerea unui „război total” sau a unor „războaie limitate”. Raportul considera ca o „necesitate imperioasă” crearea de unități militare speciale, capabile să intervină „rapid și eficient” pentru preîntîmpinarea evoluției unor „situații nedorite” de imperialiștii americani în orice parte a lumii. Tălmăcind sensul acestor „considerente”, „Wall-Street Journal” scria: „Este absolut evident că raportul are în vedere acel gen deosebit de pierderi pe care occidentalii le-au suferit mai întîi în Egipt, apoi în Siria, în Indonezia... Este evident că grupul Rockefeller insistă asupra adoptării unei politici militare îndrăznețe, dacă nu aventuriste... Această doctrină poate face ca S.U.A. să pornească război împotriva țărilor mici”. Prin acest document Rockefellerii ies definitiv din anonim. Și de astă dată ei și-au adăugat o nouă crimă la lanțul crimelor săvîrșite timp de zeci de ani împotriva omenirii.

Masca a fost definitiv aruncată. Nu mai constituie pentru nimeni un secret faptul că statul imperialist american este instrumentul direct al Rockefellerilor, Mellonilor, Morganilor și al altor nume la fel de răsunătoare. Astfel flota a 6-a a devenit prima dintre „unitățile mobile”, iar Orientul arab vizat direct de Rockefeller ca regiune de aplicare a doctrinei. Nu pentru prima dată flota a 6-a apărea în apropierea litoralului țărilor arabe și era gata de a debarca unitățile americane. Așa s-a întâmplat și în timpul cunoscutelor presiuni împotriva Siriei și a Iordaniei și, mai demult, chiar în legătură cu Libanul.

„Exemplul cel mai tipic al aplicării practice a metodei pe care o preconizez este experiența iraniană, de care vă amintiți cred; am colaborat în mod direct” — îi scria în 1957 Nelson Rockefeller (unul dintre cei cinci frați din dinastia Rockefeller) lui Eisenhower. Reeditarea acestei experiențe a fost încercată în repetate rânduri. Toate presiunile imperialiste ale „marilor preoți ai petrolului” împotriva țărilor arabe aveau ca imagine vie lovitura dată Iranului, când acesta a îndrăznit să naționalizeze principala bogăție a țării — petrolul. Chiar exemplul Iordaniei este tipic din acest punct de vedere. Oare ce a însemnat răsturnarea guvernului Nabulsi — primul guvern iordanian ales prin vot liber — decît o nouă operațiune „de tip iranian”. Monopolurile americane nu voiau să piardă țările în care — cum spunea fostul ministru de Finanțe al S.U.A. Humphrey, legat și el de interesele lui „Standard Oil” — „înmulțirea cifrei de 2 cu 2 poate da 22, și nu 4”.

Aci se mai impune o mică incursiune. Julius Pratt, în cartea sa apărută după război „America's Colonial Experiment” (Experiența colonială americană), căuta să-și convingă cititorii că S.U.A., deși au tins cîndva spre crearea unui imperiu colonial propriu, ar fi renunțat mai tîrziu la această „experiență”. Rockefeller ar putea să-l pună la punct pe acest „inocent” și „naiv” cunoscător al politicii externe americane. Semnul de egalitate dintre politica externă a S.U.A. și colonialism a fost

tras demult și oricine îl neagă face în mod deschis jocul colonialismului yankeu.

Pactul de la Bagdad, doctrina Eisenhower, șantajul și presiunea nerușinată — iată conduita politicii americane în Orientul arab, „politică ce — scria acum cîțiva ani „Daily Compass” — ia naștere în birourile lui Standard Oil”.

Oricît vrea să te convingă propaganda oficială americană, nu poți vedea în agresiunea americană-engleză o dovadă a forței și încrederii în sine a grupului Rockefeller și a celor care-i execută politica. Dar astăzi imperialiștii nu-și mai pot baza dominația în Orientul arab nici măcar pe baionete și canoniere. John Carmyckle, comentator economic al ziarului „New York Times”, constata cu neliniște: „În decurs de mulți ani s-a considerat că, dacă armatele engleze vor pleca din această regiune, concesionarilor le va fi greu să-și mențină domeniile. Încă în 1925, cînd grupurile petrolifere au obținut concesiunea în Irak, unul dintre conducătorii firmelor spunea că Occidentalul va putea folosi concesiunea din Irak numai atîta timp cît în Irak vor exista trupe engleze”.

Faptele confirmă din plin această apreciere destul de lucidă. Magnaților americani și englezi ai petrolului le-a sunat ceasul; ei au fost invitați — mai mult sau mai puțin politico — să-și ia catrafusele.

„Investițiile americane în Orientul Apropiat sînt periclitate” — declara Priola, președintele lui „Socony Vacuum Oil”, la un congres al patronilor. Cauza: neîncrederea față de „scopurile americane urmărite”. Iată într-adevăr un mod „elegant” de a te exprima și, mai ales, de a încerca să-ți ferești auzul de vuietul mișcării de eliberare națională.

Iran 1951 — naționalizarea petrolului; Egipt 1956 — naționalizarea Suezului și a industriei petrolifere; Siria 1956 — aruncarea în aer a conductelor lui „Irak Petroleum Company”; Irak 1958 — răsturnarea regimului proimperialist — iată numai cîteva exemple ale ofensivei maselor populare din Orientul arab, împotriva Rockefellerilor. Nu mai este nevoie să amintim —

Solidaritatea lumii arabe în acțiune. După proclamarea Republicii Irak, a fost încheiat un pact de asistență mutuală între Republica Arabă Unită și Republica Irak. Iată-i, în fotografie, pe Gamal Abdel Nasser, președintele R.A.U. (dreapta), și pe Mustafa Ali, ministrul Justiției al Republicii Irak (stînga), salutînd mulțimea la mitingul de masă ce a avut loc la Cairo, cu prilejul celei de-a șasea aniversări a revoluției egiptene.

Inscripție la o fotografie OMUL CARE NU TREBUIE SĂ VADĂ

Datele sînt sumare: John W. Guth, cetățean american, tată a nouă copii, a făcut înconjurul lumii în 80 de ore, pentru că a pierdut la un concurs organizat de o societate de televiziune din S.U.A. Mai există și o fotografie. O fotografie care încremenește pe peliculă un moment din fantasticul voiaj: sosirea susumitului pe unul din aeroporturile prevăzute în itinerar.

Am privit cu luare aminte imaginea de pe carton și gîndurile au început să se depene...

Poate că mister John e un ins pasionat după aventură și a primit cu efuziune cererea societății de televiziune care a inițiat concursul „Truth or consequences” (Adevărul sau consecințele), obligîndu-se astfel să străbată cu ochii închiși și cu înzecită viteză, drumul lui Phileas Fogg.

Poate că domnul Guth, „cștigătorul” concursului sui-generis, s-a lăsat într-adins să piardă, ca să facă — contra plată — jocul societății. Sau poate cetățeanul John W. Guth secontează că, prin reclama ce i se va face, își va găsi cumva și undeva de lucru, dacă este șomer sau dacă va deveni...

Care este adevărul? Datele — repet — sînt laconice. Însă rațiunea, logica vin ca totdeauna să pună frîu imaginației. Cînd un om cu nouă copii acceptă un astfel de voiaj, trebuie neapărat să fie vorba de pînă. De șomaj. Și de America. De aceea încerc un sentiment de durere. Și altul de milă. Pentru omul cu privirea cenzurată de societatea comercială de televiziune.

El a coborît într-un Paris lipsit de turnul Eiffel și de zbuciumul zecilor de mii de cetățeni care luptă să-și cucerească o zi mai bună.

Vizitînd Algeria de la 5.000 metri înălțime, n-a putut, firește, auzi zgomotul surd al luptei poporului pentru eliberare și nici lipăitul pașilor desculți ai mamelor și copiilor fugăriți pe străzile fierbinți, de rafalele de mitralieră ale colonialiștilor.

Cerul Italiei, sub care avionul și-a tăiat pîrtie eterată, a fost pentru el la fel de lipsit de orice particularitate. Dar jos nu sînt doar palate străvechi și Venetia; nu se află numai statui celebre și pinacoteci renumite. Cerul Italiei acoperă și piețele pline cu șomeri, și cartierele periferice în care locuiesc cîte zeci de membri de familie într-o odăită insalubră, ca și nemăsuratele cîmpuri lăsate de latifundiar în părăsire, în vreme ce sate întregi, lipsite de un pic de ogor, iau drumul bejeniei.

Și avionul l-a purtat mai departe, către continentul unde multe popoare i-au alungat pe colonialiști, iar altele luptă cu arma-n mînă.

În China nu a aterizat. China este o țară în care se construiește socialismul. Trimisul ecranului micuț de sticlă „n-are ce vedea...” Viața nouă a celor 600.000.000 de chinezi nu interesează societatea care a plătit biletul domnului Guth pe distanța: lumea întreagă tur-retur. Cît despre pagode, mandarini, temple, coline și porturi, ea posedă un vechi și bogat surtiment de fotografii. Suficient pentru „cunoașterea realității” de către cetățenii din S.U.A.

În Japonia, a sosit normal și după orar. O scurtă escală la Tokio, răstimp necesar ca să sară, condus de braț, dintr-un avion în celălalt — „Transacificul” — și astfel să se „documenteze” pentru telespectatorii despre „fericirea” adusă locuitorilor din țara surfului, de către ocupația americană.

Traversînd Pacificul, în zbor spre casă, mister John și-a amintit poate de ultimele etape sărite: Pearl-Harbour, Bikini și Okinawa. Poate... Însă și-a dat seama că dacă lecția Pearl-Harbourului nu l-a împiedicat pe celelalte două, lecția învățată de el pe de rost și la comandă, pentru a fi spusă în fața telespectatorilor, nu pomeneste nici un cuvînt de ultimul război și de străduințele asidue ale comanditarilor săi de a-l repune iarăși pe rol.

... Și iată-l pe domnul John W. Guth, tată a nouă copii, sosit în patria care l-a urmărit în tot timpul călătoriei și care acum îl vede — fără pînă neagră — și-l ascultă, povestindu-și peripețiile și recordul.

Dar... dezamăgire. Cele relatate de mister John W. Guth nu sînt nici noi, nici interesante. Telespectatorii au întors plicțiiși butonul aparatului. Era și firesc: ca și dl. Guth, sute de diplomați și unii ziaristi „obiecțivi” au făcut și fac același lucru. Străbat legați la ochi lumea pe care nu trebuie — din ordin — s-o vadă. Și apoi relatează, povestesc, informează.

Nu! Hotărît că nu! Încercarea societății de televiziune din S.U.A. de a trimite pe cineva pe urmele eroului lui Jules Verne a eșuat lamentabil. Dintr-o greșală de concepție.

Domnul Guth trebuia lăsat să povestească despre ce nu trebuia să vadă. Adică despre neînmăratele realizări, fapți și transformări petrecute în lume, necunoscute încă cetățenilor americani. Și mai cu seamă ar fi putut vorbi despre dragostea de pace a popoarelor.

Or, tocmai de aceasta s-au temut cei care l-au trimis pe John. Și tot pentru acest motiv l-au legat, firește, la ochi...

Anton ALEXE

bineînțeles — de rezistența cu arma în mînă pe care o opun popoarele arabe colonialiștilor în tot Orientul Apropiat.

★

Apărător al intereselor imperialismului francez în lupta acestuia cu concurentul său britanic, Clemenceau asemeuia fiecare picătură de petrol cu o picătură de sînge. Rockefellerii au stors miliarde de dolari din sîngele a milioane de jertfe. Ei nu se opresc în fața nici unui obstacol, pentru a-și perpetua veniturile.

Dar nimic nu poate opri pră-

bușirea și lichidarea regimurilor de exploatare colonială. Faptele — chiar cele țînînd de actuale evoluție a evenimentelor din Orientul arab — au rostul o sențință implacabilă împotriva colonialismului. Cu toate tunurile aviației, flota, domeniile Rockefellerilor din Orientul arab — și nu numai de aici — au zile nu mărâte. Torentul mișcării populare din țările arabe va pune capăt pentru totdeauna jefuirii bogățiilor lor, exploatării barbare, va întrona temeinic libertatea în regiunea cu civilizația cea mai veche din lume.

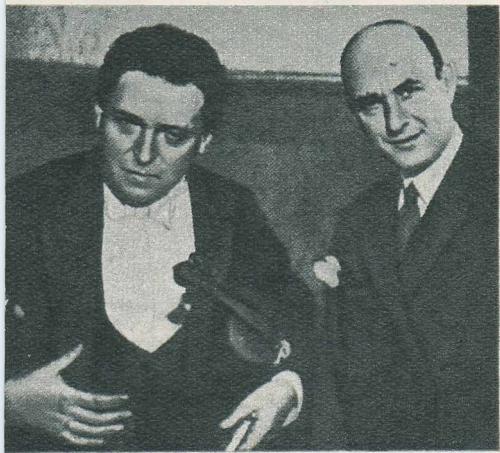
REPORTAJ

..CU ANTICIPAȚIE

Reportajul de față a sosit la redacția noastră cam cu trei săptămîni înainte ca evenimentele pe care le reflectă să se fi desfășurat. Dar pentru că publicul muzical este și așa nerăbdător, socotim că am fost în asentimentul lui publicîndu-l cu anticipație.

4 septembrie. O forfotă puțin obișnuită se remarcă încă de dimineața în jurul Ateneului, care în alți ani e această vreme dormita încă în așteptarea eschiderii stagiunii. Mașini vin și pleacă de la hotelurile principale ale Bucureștilui, așteptînd privirile curioșilor și, mai ales, ale abitorilor de muzică. Nume care se citesc de bicea numai pe etichetele discurilor și se ostesc pe calea undelor radiofonice circulă cumă curent; personalități de frunte ale ieții muzicale mondiale au sosit ca oaspeți ai Capitalei țării noastre.

Alte nume, încă puțin răsunătoare, sînt ostite cu interes mai ales de către cei care rmăresc îndeaproape organizarea concursurilor ce trebuie să înceapă a doua zi: tînărul ianist sovietic Mihail Voskresenski, în vîrstă e 23 de ani, elev al vestitului Oborin, lau-

George Enescu și George Georgescu.

eat a numeroase concursuri internaționale, a Berlin, Rio de Janeiro, Praga; pianista austriacă Ruslana Antonovici, care la 20 de ani deține premiul criticii și medalia „Mozart” din Viena, precum și premiul doi (obținut trei ani consecutiv) la concursurile de la Geneva; chinezul Li Min-Cian care, în numai 15 ani de studii pianistice (începute sistematic abia după eliberarea țării), a dobîndit un premiu internațional „Smetana”; violonista japoneză Hirose Etsuko, una dintre cele mai tinere concurențe ale concursului internațional (16 ani); franțuzoia Daniela Artur, eleva marelui David Oistrach; englezul Ralph Jones, deținător, la vîrsta de douăzeci de ani, al marelui premiu al Parisului la concursul internațional „Marguerite Lang și Jacques Thibaud”...

La un loc, peste o sută de concurenți, care se vor întrece în cadrul probelor de vioară, pian și cupluri de sonate ale primului concurs internațional „George Enescu”...

Prezența atîtor valoroși candidați de peste totare sîrînește, firește, un interes puternic în lumea muzicală; dar nu mai puțin puternică este impresia oaspeților inșiși. Citești pe fiecare chip emoția și răspunderea marii competiții în care s-au angajat.

Cuvintele „concurrent român” au devenit, n ultimii ani, suficiente pentru a arăta că trecerea la care participă și reprezentanții R.P.R. se anunță a fi o încercare dificilă. Și, într-adevăr, celor care parcurg lista concurenților din țara noastră nu le trebuie mult pentru a-și da seama de nivelul concursului muzical care trebuie să înceapă... ată-l pe Ștefan Ruha, din Cluj, care la 27 de ani este deținător al premiului III la una din cele mai grele competiții internaționale la vioară ale ultimelor decenii — concursul „Ceaikovski” de la Moscova. Iată-l pe studentul

Daniil Podlovski (19 ani), care a obținut premiul I pentru vioară la concursul național din 1957 și premiul II la Festivalul Mondial al Tineretului și Studenților de la Moscova; nici George Hamza, violonist al orchestrei Teatrului de Operă și Balet, laureat consecutiv la trei concursuri naționale, nu se arată un concurent mai prejos; după cum pianistele Iudith Molnar (18 ani) și Crimhilda Cristescu (16 ani), ambele de pe acum „veterane” ale premiilor naționale și internaționale, nu par a fi dispuse să facă „viață ușoară” oaspeților concurenți...

În această primă zi a Concursului și Festivalului „George Enescu”, în care are loc tragerea la sorți a concurenților și concertul festiv de deschidere, dirijat de maestrul George Georgescu (manifestare care coincide cu sărbătorirea a 90 de ani de la înființarea Filarmonicii „George Enescu”), comentariile insuflete se întretes cu pronosticurile cele mai contradictorii. În ceea ce ne privește, le vom evita, deocamdată, și pe unele, și pe celelalte, preferînd să așteptăm zilele următoare.

5 septembrie. Au început, la „Dalles” și la teatrul „C. Tănase”, concursurile tinerilor instrumentiști. Deocamdată sînt primele etape, eliminatorii. Dar melomanii nu se pot plînge de lipsă de program. În seara aceasta cîntă, sub conducerea lui Constantin Silvestri, marele David Oistrach. Concertul pentru vioară de Beethoven, una din lucrările care au făcut gloria de solist a lui Enescu, se află în mîinile cele mai bune.

6 septembrie. În sala Ateneului s-au reunit în această seară cinci dintre cei mai buni interpreți vocali de muzică de cameră. Arta Florescu, Iolanda Mărculescu, Emilia Petrescu, Valentin Teodorian, Nicolae Secăreanu oferă publicului și oaspeților străini un concert de muzică de cameră romînească... Lieduri, trio-uri și cvartete ale compozitorilor contemporani stau măturie a solidei școli muzicale care poartă mai departe tradiția enesciană...

7 septembrie. Un eveniment de prim ordin în cadrul concertului simfonic de duminică dimineața, dirijat de Constantin Bugeanu: simfonia a 3-a de George Enescu, pentru orchestră, orgă, pian și cor, va putea fi reauzită în sala Ateneului, la un deceniu și jumătate după memorabila ei audiere, prezentată atunci de compozitorul însuși.

8 septembrie. Un nou concert de muzică de cameră este închinat, de data aceasta, lui George Enescu. În aceeași seară, Ion Voicu cîntă sub bagheta unui dirijor italian, cunoscut de mai mult timp la noi în calitate de violonist, Carlo Felice Cillario, concertul pentru vioară și orchestră de Ceaikovski.

10 septembrie. Iată ceea ce se poate numi un program de concert complex și dificil: dansurile lui Klepper, concertul al treilea de Bartok, serenada pentru tenor, corn și orchestră de Britten și suita a doua din „Daphnis și Chloé” de Ravel (cu cor). Gruparea de forțe ce va susține concertul ne asigură calitatea lui: Edgar Cosma (dirijor), Monique Hass (pianistă-Franța), Valentin Teodorian (tenor), Ion Bădănoiu (corn)...

11 septembrie. De data aceasta, oaspeții și publicul își împart preferințele între muzica simfonică (concert dirijat de Zecchi) și cea corală (corul Filarmonicii „George Enescu”), fără a uita, însă, de marele spectacol de cîntece și dansuri pregătit de ansamblurile noastre și de orchestra „Barbu Lăutaru”. Acordurile simfoniilor enesciene lasă loc pentru două ore ritmurilor și strigăturilor vioase ale melodiilor și jocurilor noastre populare. Dar Enescu e prezent și aici: e doar vorba de arta din care a sorbit primele emoții artistice și care l-a însoțit de-a lungul întregului său drum creator.

12 septembrie. Mîndru Katz și-a concentrat într-un recital cele mai sigure succese ale sale; nu lipsesc, firește, lucrările lui Enescu.

Festivalul internațional GEORGE ENESCU

Iar la pupitrul Orchestrei Radiodifuziunii, Sașa Popov (R.P. Bulgaria) își împarte succesele cu pianistul Iakov Zak (U.R.S.S.), legat de publicul bucureștean prin vechi simpatii.

13-14 septembrie. Un nume care nu se înscrisese încă în palmaresul concertelor primei noastre filarmonici: dirijorul englez John Barbirolli. Și un concert de sonate al muzicienilor chehi Plocek și Palenicek. Se pare că melomanii nu au dreptul la... repaus duminical!...

16 septembrie. Amatorii de pronosticuri au, în sfîrșit, prilejul să-și confirme sau să-și infirme supozițiile și mai ales... să se odihnească. Din acest moment, numele victoriosilor nu mai sînt necunoscute: împreună cu Orchestra Cinematografiei, primii premianți desfășoară în fața publicului ceea ce în sport s-ar numi „turul învingătorilor”.

17 septembrie. Un nou concert de muzică de cameră Enescu, în care apar soliști de frunte ai țării noastre (Valentin și Ștefan Gheorghiu, Radu Aldulescu) și dirijorul Constantin Silvestri, urmat de unul din evenimentele mult așteptate: recitalul dat de elevul marelui Enescu, Yehudi Menuhin...

18, 19, 20, 21 septembrie. Noi și noi concerte și recitaluri se desfășoară în fața publicului, readucîndu-i pe soliștii ascultați (Oistrach, Menuhin, Arrau) sub bagheta celor mai valoroși dirijori. George Georgescu dirijează simfonia a 2-a de Hacıaturian, Iakov Zak interpretează concertul nr. 2 de Prokofiev. S-ar părea că Festivalul a oferit tot ceea ce avea de oferit. Și totuși...

22 septembrie. Cel mai important eveniment al Festivalului are loc abia acum. Teatrul nostru de Operă și Balet prezintă în premieră, sub conducerea lui Constantin Silvestri, opera lui Enescu „Oedip”... Cele peste 1.000 de locuri ale sălii sînt ocupate de cei care au izbutit să obțină bilete și de personalitățile mondiale prezente la închiderea acestui prim festival muzical internațional, găzduit de țara noastră. Se rostesc tradiționalele cuvinte de încheiere. Dar, chiar și fără cuvinte, fiecare spectator a sesizat semnificația adîncă a acestei sărbători culturale: România, țara căreia vechile enciclopedii muzicale îi acordau cu îngăduință un locșor mai puțin decît modest, a putut fi, în acest al 11-lea septembrie al republicii populare, unul din centrele muzicale ale lumii. Există oare vreun iubitor de muzică din țara noastră care să nu fi încercat mîndria și fericirea acestei noi biruințe a artei noastre?...

H. IONESCU

În 1946, George Enescu a concertat împreună cu David Oistrach.

Mă numesc Nelli Martînova, au 11 ani și fac parte din grupul celor cinci... „pescăruși” din fotografie. Așa ne-au poreclit la școală — și aceasta pentru că toate cinci sîntem îndrăgostite de mare, de întinderea ei albastră, cînd calmă și prietenoasă, cînd înspumată și frîmîntată de valuri, de adierea sărată ce vine dinspre larg, de siluetele zvelte ale vapoarelor și de minunata prive-
liște a portului, în care clocotește munca zi și noapte. Dimineata, în drum spre școală, le arăt colegelor mele pădurea de macarale din port, spunîndu-le: „Priviți, acolo lucrează și tăticul meu” (foto 1).

Cred că ați ghicit, privind fotografiile, că este vorba de portul Odesa. Aici sînt ancorate sute de vase sosite din cele mai îndepărtate țări ale lumii. Aici zeci și sute de macarale cu gîtul lung, aidoma unor girafe uriașe, se rotește, se apleacă și se ridică neîncetat, depunîndu-și tacticos încărcătura (foto 2).

Și între sutele de macarale eu o zăresc de departe pe aceea la care lucrează tăticul meu. Ați auzit cumva de el? Numele lui e Franț Martînov. Este unul dintre cei mai buni macaragii din port. Sînt foarte mîndră de el. În timpul lucrului tata este extrem de atent și chiar sever (foto 3). În schimb, în pauză, cînd îi place să facă o partidă de domino cu tovarășii de muncă, el redevine vesel și glumeț, cum este și acasă (foto 4).

În orele libere tatăl meu își găsește de lucru prin casă sau în grădina unde a amenajat singur și o mică seră. Cum eu sînt ajutorul lui cel mai de seamă, abia aștept să-mi termin lecțiile și să-l întovărășesc la grădinărit. Aici e împărăția noastră — sîntem numai noi doi (foto 5). Munca noastră nu e inutilă. Din primăvară și pînă toamna tîrziu nu ducem lipsă de legume proaspete și nici de fructe. Căpșunile, vișinile și strugurii sînt din recolta proprie.

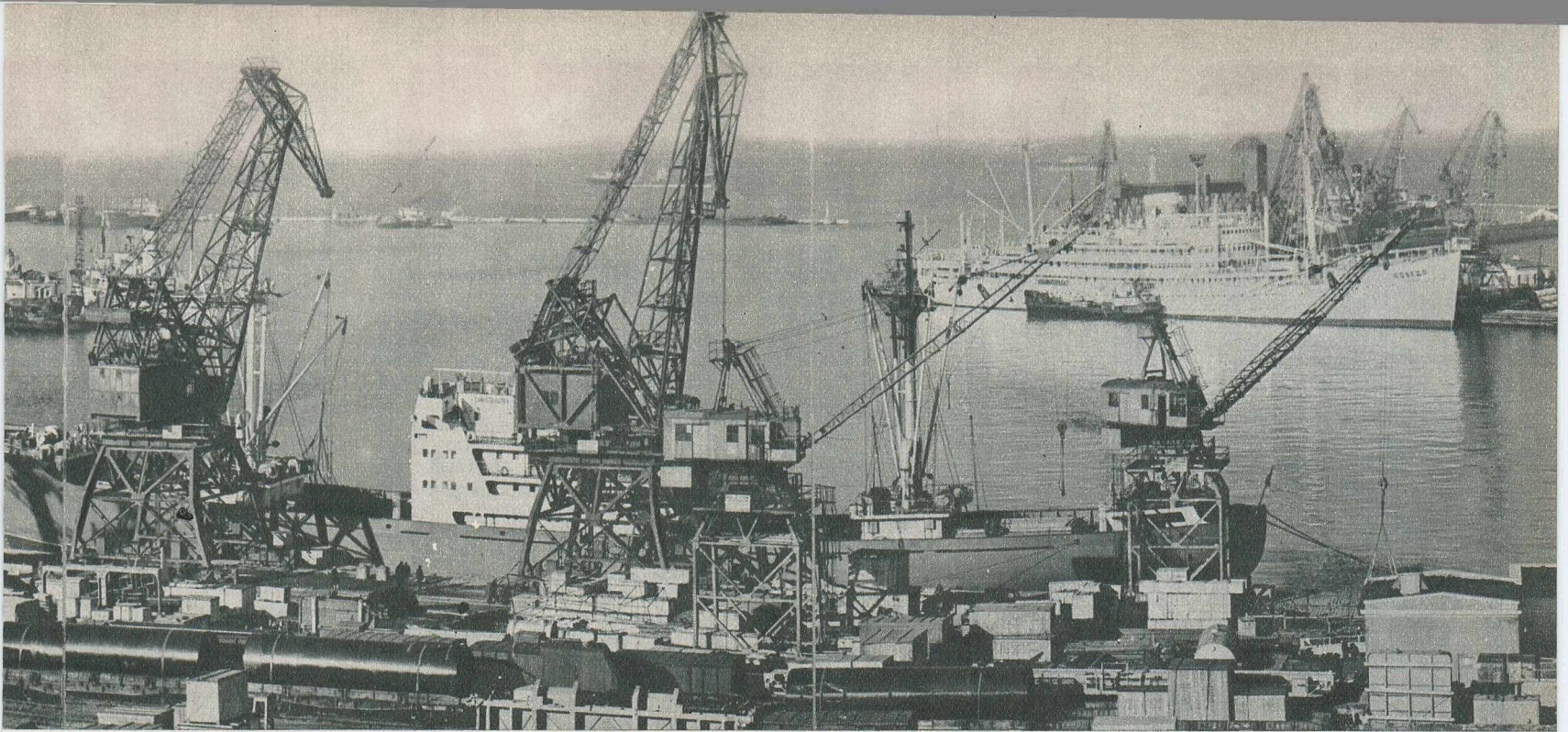
Între timp sosește acasă și sora mea, Jana. E mai mare decît mine. Urmează Institutul de Economie și Credit din Odesa, unde e bursieră. Ferice de ea, că poate să-și facă temele de matematică la o mașină de calculat, nu ca noi, elevele... (foto 6). Eu nu prea sînt tare la matematică și mi-ar ajuta nespuse de mult o mașină ca asta, dar cum visul meu e să devin pianistă, mă consolez cu gîndul că în viitor nu voi avea prea mare nevoie de matematică.

Cum ajunge acasă, Jana dă fuga la bucătărie (foto 7); e doar mina dreaptă a mamei! Azi a cam întîrziat. Se vede că iar a avut întîlnire cu Nikolai. Noroc de mama; dacă ne-am lăsa numai în grija Janei, ne-am trezi că s-a pus de două ori sare în mîncare.

O dată masa terminată, jucăm pe rînd șah, cu tata. De data aceasta, e rîndul meu să joc, iar Jana ne asistă. După figura pe care o face tata, vă puteți da seama că l-am pus într-o situație dificilă (foto 8).

De neceaz că a pierdut partida, tăticul se așează la pian și începe să cînte cu foc cîntecele lui preferate. Acum toată familia e în jurul lui (foto 9). Seara se încheie foarte plăcut, mai ales pentru mine, care ador muzica. Și pentru că profesoara mea de pian afirmă că am talent, tata și mama caută să dezvolt în mine această pasiune. Deseori, duminica, mergem cu toții la Teatrul de Operă și Balet, să ascultăm în matineu una din minunatele opere din repertoriul teatrului. Iată-ne, după spectacol (foto 10): tata, mama, sora mea și eu...

TATA, MAMA, SORA MEA și EU

SE MUTĂ BA

Spre capătul ei, linia tramvaiului trece deocamdată în plin câmp. Pe urmele paralelelor de oțel, însă, Capitala înaintază rapid, înălțând construcții moderne și semețe.

Calea Bellicului (având azi în prelungire șoseaua Giurgiului), Calea Craiovei (azi Calea Rahovei), Calea Moșilor și Podul de Pământ (devenite mai târziu Calea Plevnei).

Ultimele două, tăiate și fragmentate de bulevarde mai noi, și-au pierdut din însemnătate. Celelalte și-au continuat însă dezvoltarea până în zilele noastre. Șoseaua Giurgiului, obiectul reportajului de față, și-a mutat de pildă bariera de mai multe ori. La 1824 o găsim pe lângă actualul Parc al Libertății. Mai târziu, la Belu, pe urmă la piața Donescu (actuala piață Progresul). Azi

ea e stabilită provizoriu la capătul liniei 17.

Bucureștiul a înaintat în toate direcțiile neobișnuit de repede. De la 1824, când — ne spune același Ionescu Gion — „Grigore Vodă Ghica a făcut primul caldarîm în București”, și pînă în pragul celui de-al doilea război

mondial, Capitala României s-a întins, ajungînd să concureze ca suprafață cu importante metropole europene. Dar numai ca suprafață... Altminteri, urbanistica modernă a rămas toată vremea cuibărită pe o rază extrem de mică. În afara unei suprafețe restrinse, cuprinzînd câteva artere de mare trafic, Capitala nu semăna a capitală. Căsuțe și bordeie din lut sau chirpici, străzi înecate în noroi, lipsite de orice urmă de canalizare și lumină electrică, ne aduceau brusc într-o lume mizeră și flămîndă.

Aspectul dezolant al mahalalei, descris de nenumărați scriitori romîni și străini, este îndobște cunoscut. Sînt cunoscute de asemenea și marile prefaceri care au avut loc aci în ultimii 14 ani. Nu vom mai stăruia asupra acestor lucruri. Călătoria noastră de-a lungul liniei tramvaiului 17 o vom începe de la stația „Progresul”, locul penultimei bariere. Al ultimei bariere „burgheze”, aș zice. Căci dincolo de ea șoseaua a înaintat, s-a dezvoltat în anii regimului nostru democrat-popular.

Prima oprire o facem în fața blocurilor de locuințe muncitorești. Și aci, ca pretutindeni în cartierele marginase ale Capitalei, e vizibil contrastul dintre măreția blocurilor ridicate în ultimii ani și căsuțele modeste din jur.

Burghezia a construit o Capitală în formă de piramidă. De la palatul telefoanelor spre periferie, clădirile scădeau treptat, retezîndu-și caturile, îngustîndu-și suprafața, ajungînd pînă la

bordeie nu mai înalte ca un stîl de om. În anii noștri, Capitala a început să se dezvolte, modernă și semeță, pretutindeni.

Sîntem întîmpinați de tînăr inginer constructor Nicolae Bălaș, șeful șantierului de aci.

— După cum singuri constatați — ne spune el — șantierul nostru cuprinde 12 oameni, și mai mulți, o macara uriașă un... inginer. Cu toate acestea construim mult și rapid. Secretul: lucrăm cu materiale prefabricate.

Noua tehnică a clădirilor de prefabricate a adus nu numai economie de timp și de materiale, ci și de lucrători constructori. Brigada de montaj a inginerului Bălaș înlocuiește a muncii a 20 zidari, 10 dulgheri, 10 fierari și 25 oameni necalificați. Plus zeci de oameni necesari la transportul materialelor. Plus zeci de camioane care fi trebuit să transporte pe 140.000 cărămizi. Plus timp cîtigat, plus economii, plus m puțină bătaie de cap, plus...

Consemnez în carnet un amănunt demn de luat în seamă: primul bloc din țara noastră construit din panouri prefabricate s-a ridicat aci. Tot primele de țară (în ceea ce privește metoda de lucru) sînt și cele două blocuri mici, terminate de curînd pe acest șantier. Căpătăm explicații ample. Reținem cît pîm și ceea ce ne interesează. Ridicarea lor s-a făcut după tehnică foarte modernă: turnarea betonului în cofraje de aluminiu. Sau, mai simplu spus, toată clădirea a ieșit din nișă tipare mari, în care a fost turnat betonul. Așa cum ies „prăjiți

scriind la 1897 despre „Bucureștii” anilor 1824, Ionescu Gion numește în cartea sa cinci căi principale ca brăzdînd Capitala țării: Calea Mogoșoaii (azi Calea Victoriei), Calea Șerban Vodă, numită în mod obișnuit

RIERA

pile" din nisip ud, de sub gălețile copiiilor. Colegul meu fotoreporter, parodiind gluma cu porcul și salamul, spune:

— Vom ajunge, fără îndoială, în curând să băgăm betonul printr-o parte a mașinii și să scoatem casa gata terminată prin alta.

Ajungem la capătul tramvaiului 17 și trecem bariera oficială a Capitalei. Zic „oficială”, deoarece Bucureștiul a trecut de mult dincolo de limitele ei. De-a lungul proaspetei linii 29 se înfiruiesc trei din cele mai noi și moderne întreprinderi din republică.

Poposim la prima. Numele ei: A.R.U.G.C. Din lipsa unei vocale de legătură între G și C, oamenii îi spun numai ARUG. Iată și titlul ei complet: Atelierele de reparat utilaj greu din construcții.

A.R.U.G.C.-ul este o mare clinică de mașini. Și, în primul rând, de tractoare. Toate mașinile acestea schilodite de conducători neglijenți, rănite în accidente, uzate în eforturi, îmbătrânite de vreme, sosesc să se tămăduiască aci din cele mai îndepărtate colțuri ale patriei.

Cei ce muncesc aici ne-au olimbat prin întreaga întreprindere.

— Ați picat într-o zi festivă. Azi a fost turnat primul valț din fontă nodulară.

Primul în fabrică și tot primul în țară. Iar ca să faci valțuri din fontă, și nu din oțel, înseamnă să reduci prețul de cost cu 60 la sută.

La despărțire, mi-am trecut în carnet: *A.R.U.G.C., cea mai mare*

și mai modernă întreprindere de acest fel din țară.

„Peste gard” de A.R.U.G.C. se găsește Întreprinderea de prefabricate „Progresul”. Prima întâlnire cu produsele ei am avut-o la șantierul de locuințe de pe șoseaua Giurgiului.

În biroul directorului citim chemarea la întrecere lansată de salariații întreprinderii, către toate unitățile de prefabricate din țară. „Ne angajăm să economisim, până la 23 August, 85 tone oțel”. De la serviciul de contabilitate aflăm că până la 30 iunie au fost deja economisite 60 tone oțel.

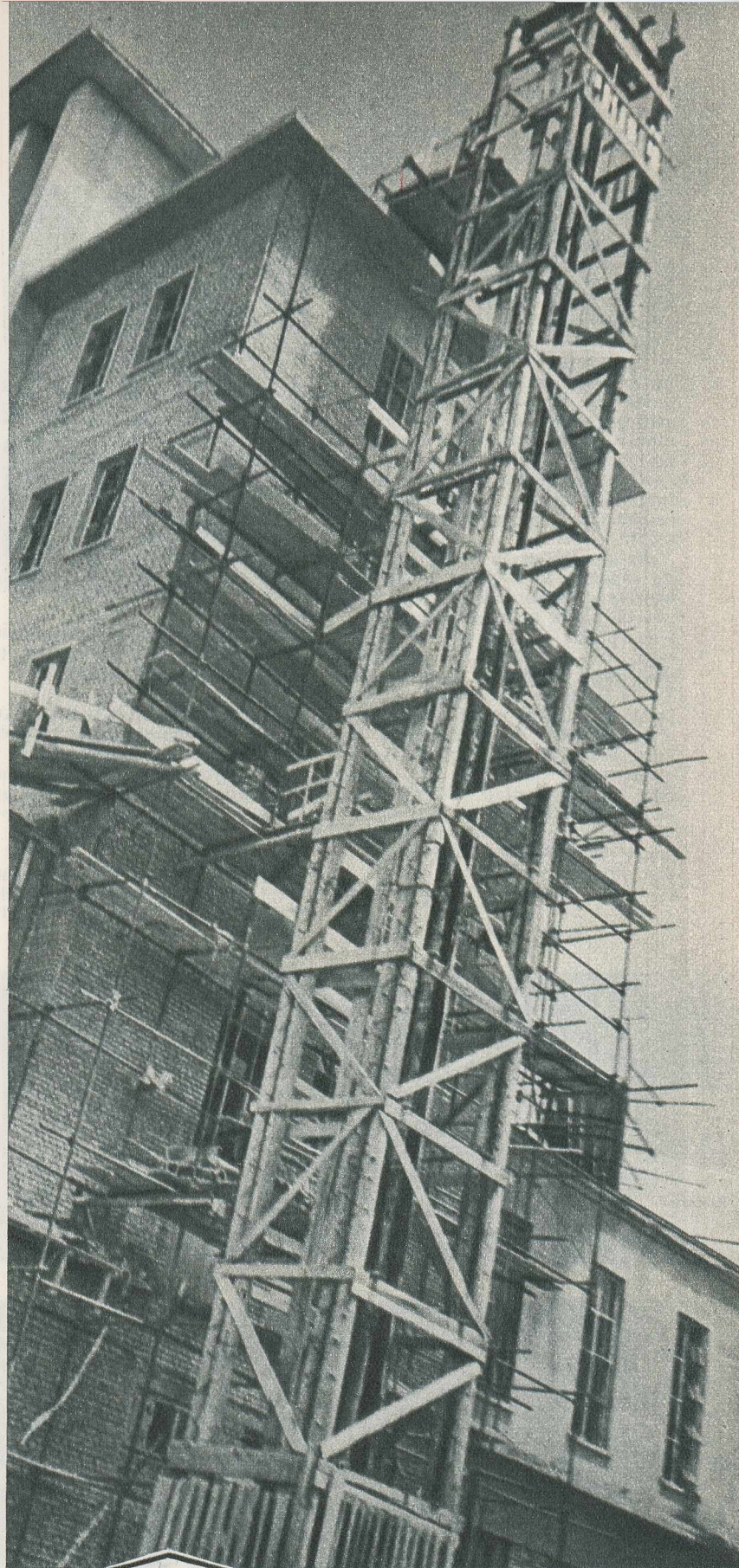
Este bine știut că tehnica prefabricatelor a atins în Uniunea Sovietică și în alte țări adevărate recorduri. Constructorii au ajuns să ridice cartiere întregi în câteva luni. Evident, cu cât piesele prefabricate sosesc mai finisate în mâna montorului, cu atât mai repede va fi terminată și casa respectivă. Cei de la „Progresul” fabrică în prezent panouri aproape complet finisate: tencuite, prevăzute cu rețele electrice și instalații sanitare. Beneficiarul mai trebuie să aplice casei doar zugrăveala, pardoseala și montarea lămpilor. Incolo, totul e terminat încă din fabrică.

Inginerul Gavrilă Teodor ne înștiințează:

— Vom avea foarte curând panouri pe care vom fixa și camera de baie — cada, W.C.-ul, lavaboul.

La plecare nu uit să-mi trec în carnet: *Întreprinderea „Progresul”, cea mai mare întreprindere de prefabricate din țară.*

Ajungem la Combinatul de cauciuc „Jilava”, situat pe cea mai

Fabrica de regenerat cauciuc a Combinatului „Jilava”.

Combinatul de cauciuc „Jilava”.

tină linie de tramvai din București: linia 29. Sîntem în plin cîmp. De o parte și de alta terenul e acoperit cu porumb, grâu și legume. Cînd va fi acoperit cu... fabrici și uzine, va deveni cel puțin de o mie de ori mai rentabil. Și nu e mult pînă atunci.

Omul se naște și moare întrebînd cauciucul. De la suzeta

sugaciului și pînă la bastonul căptușit cu gumă al bătrînului, el întrebîncează la tot pasul cauciucul. Civilizația e de neconceput azi, fără cauciuc.

Într-o țară ca a noastră, în plină dezvoltare industrială, consumul de cauciuc a crescut considerabil. Nevoia unei mari fabrici de cauciuc s-a făcut simțită.

Așa s-a născut, acum cîțiva ani, Combinatul de cauciuc „Jilava”. (Cel mai mare și mai modern din țară, mi-am însemnat eu în carnet). El conține, în mare, două fabrici: cea de articole tehnice și cea de regenerat cauciuc. În prima, se fabrică articole de cauciuc (benzi transportoare, fur-

tunuri, covoare, încălțăminte etc.) În cea de-a doua se concentrează pentru regenerat toate anvelopele uzate din țară. Combinatul are și el toate caracteristicile întreprinderilor ridicate după 23 August: hale mari, luminoase, aerisite, răspândite pe o suprafață mare de teren și înzestrate cu cele mai moderne utilaje de specialitate.

Bariera naturală a Capitalei se termină aci. Dincolo de Combinatul de cauciuc, cîmpia curge netedă, pînă departe, sub linia orizontului.

Concluzia rîndurilor de față se degajă de la sine: Bucureștiul nostru înaintează, crește, se dezvoltă cu tot ceea ce tehnica și știința aduc mai nou în viața omului. Capitala țării noastre nu-și mai sprijină marginile în cartiere năpădite de mizerie și înapoiere, ci în cele mai moderne semne ale civilizației și bunăstării.

Mi-am trecut în carnetul meu de reporter și o consemnare subiectivă: oamenii întîlniți în această parte a Bucureștiului mi s-au părut deosebit de prietenoși, de entuziaști și amabili. Mai mult decît în alte locuri. Poate fiindcă s-a nimerit ca majoritatea dintre ei să fie tineri. Poate fiindcă întreprinderile în care lucrează sînt din cele mai moderne și mai noi din țară. Sau poate pentru că entuziasmul și visarea care-i animă pe ei m-au furat și pe mine mai mult ca altădată. Nu știu. Dar așa mi s-au părut.

Ilarie MURGU

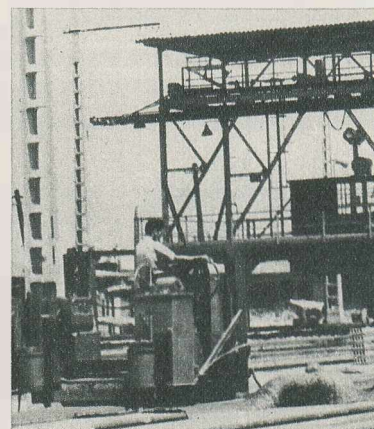
Fotografii de Eugen IAROVICI

↑ Unul din cele mai tinere blocuri din prefabricate, ridicate pe șoseaua Giurgiului.

În laboratorul A.R.U.G.C. (Atelierul de reparat utilaj greu din construcții) s-a experimentat cu succes turnarea valșurilor din fontă nodulară, care a adus la acest produs o scădere a prețului de cost cu 60 la sută. →

Pe strada Ghimpați, am întîlnit acest sereper care reducea nivelul drumului, pregătindu-l pentru pavare. ↓

↑ Prin montarea acestui agregat sosit din Republica Democrată Germană, producția elementelor de planșeu a crescut de patru ori la Întreprinderea de prefabricate „Progresul“.

★

← Un aspect semnificativ pentru procesul de transformare a cartierului: o casă de țară, curte cu oi și linia prelungită a tramvaiului 17.

La „POARTA INDIEI”

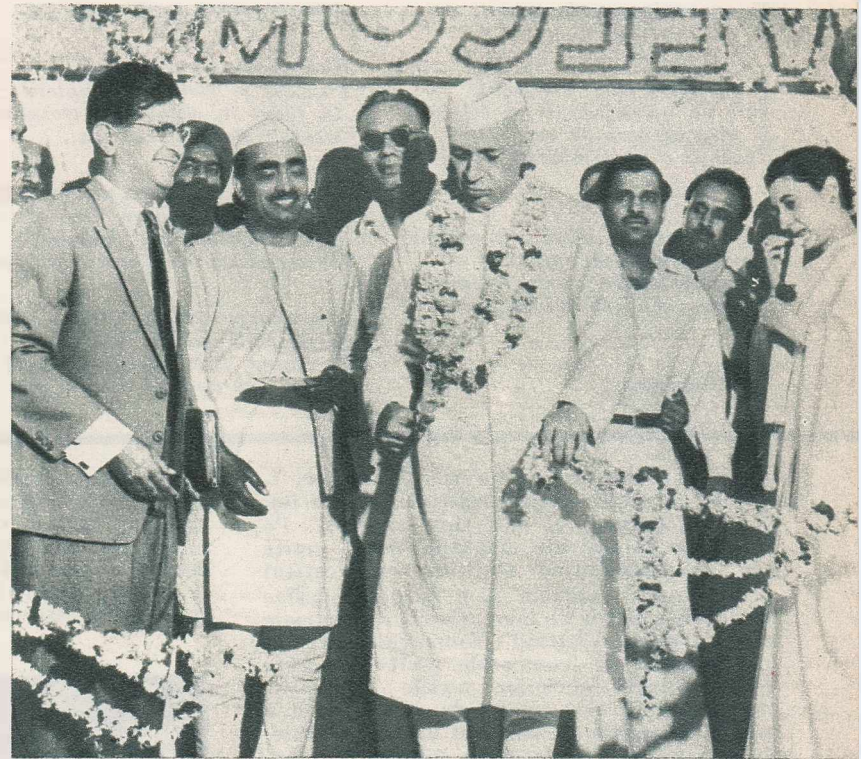
Nind pui piciorul pe aeroportul din Bombay, respiri cu adevărat ușurat, deși respirația, la drept vorbind, îți este îngreuiată de valurile de căldură care se înalță de jos, cuprinzându-te ca într-o baie de aburi. Ajungând la Bombay, ești mulțumit că ai terminat cu bine călătoria pe bordul avionului, deoarece încă de la decolarea de pe aeroportul din Roma

afli într-o stare de încordare. Și aceasta, ntru că de la Roma la Bombay ai de trecut Mediterana, oceanul de nisip al Arabiei Săuete și Marea Arabă, iar personalul de însoțire al avionului (care aparține unei societăți liene de navigație aeriană) ține să-ți facă, fiecare dată când ai de traversat marile cinderi de apă, un mic instructaj. Niște neri negricioși, cu înfățișare simpatică și ietenoasă, făcând parte din echipajul indian, u toate explicațiile. Dar măsurile de prederu nu se mărginesc numai la aceasta. O tă căzut în apa mării, trebuie să fii apărât pericolul ce-l reprezintă rechini. Ai în est scop la dispoziție o alifie rău mirosiare, cu care trebuie să te ungi pentru a iingă. Precum se vede, ți se înfățișează o respectivă nu puțin lipsită de emoții, cu ate că, atunci când faci a doua oară călăria cu avionul, acest „instructaj” ți se pare simplă formalitate. Prima dată, însă, te liniștește de-a binelea...

În Bombay-ul situat pe coasta maritimă vest a Indiei se intra altădată printr-o stită poartă, „Poarta Indiei”, ridicată acum mătate de veac pentru primirea unei perechi

imperiale engleze. Cu ceteva decenii mai tfrziu, pe aceeași poartă a ieșit ultimul soldat englez aflat în slujba colonialiștilor britanici. India își cucerise independența, și devenise un stat care își luase soarta în propriile mâini. Aceasta se întâmpla acum 11 ani, în vara anului 1947...

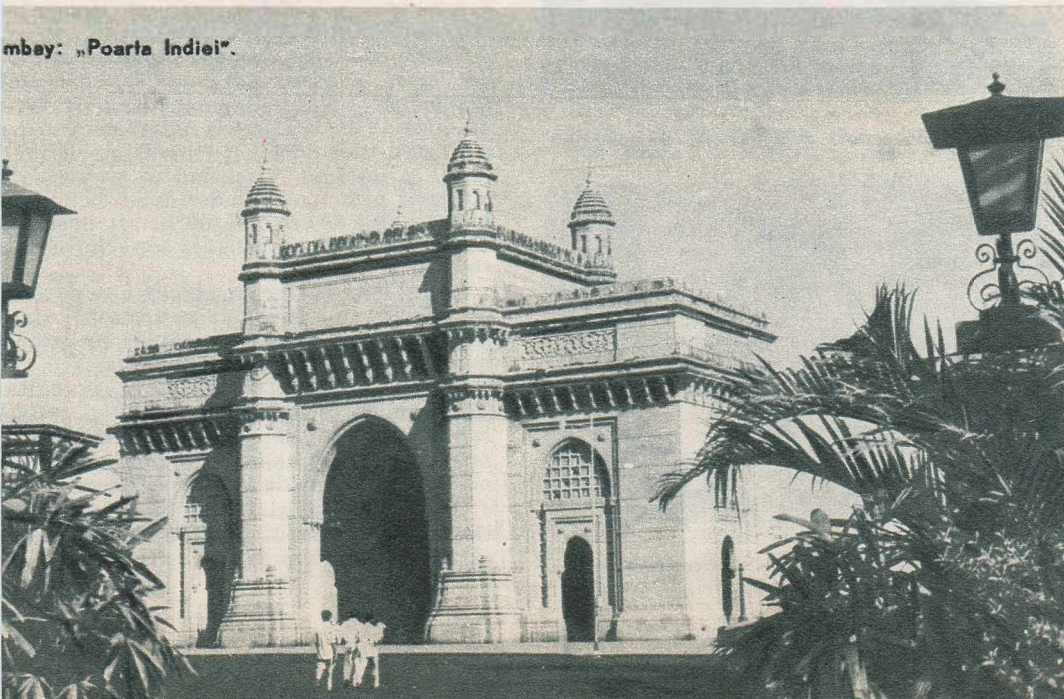
Astăzi „Poarta Indiei” nu mai e inaccesibilă poporului Indiei. Pe treptele ei — altădată călcaute numai de soldații gărzilor engleze — stau seara, în nopțile frumoase, sute de locuitori ai Bombay-ului, cîntînd din curioase instrumente populare și privind spre vapoarele ancorate în larg, feeric luminate. Ziua, în piața din fața ei, te poți distra cu prietenosii porumbi care o invadează sau poți întreține o conversație cu micii vînzători ambulanti de nasturi, ace și bricege. ce-și poartă „prăvălia” într-o cutiuță legată de git cu o baieră. În fața „Porții Indiei” e mereu un „dute vino”, căci pe aici

Recent, la Okhla, în apropierea capitalei Indiei, premierul Nehru a inaugurat un mare combinat al industriei ușoare (fotografia de sus). Iată un aspect exterior al combinatului (fotografia din stînga sus).

Bombay: „Poarta Indiei”.

trec foarte mulți călători din toate colțurile lumii, găzduiți în mare parte la impunătorul hotel „Taj Mahal”, ale cărui ferestre dau spre largul mării. Astăzi, deci, „Poarta Indiei” e o poartă a prieteniei între popoare. o poartă de intrare într-o țară care cunoaște bucuria de a fi scăpat de cătușele ocupanților colonialiști.

Acum, în Bombay se intră mult și pe poarta aeriană a aeroportului Santa Cruz; o „poartă” cu înfățișare modernă, căci noua clădire a aeroportului se impune prin eleganță și confort.

După ce îndeplinești complicatele formalități de viză a documentelor (printre altele te obligi să nu faci trafic de băuturi alcoolice sau tutun), ieși în vîlmășagul de taxiuri care așteaptă la ieșirea din aeroport. În acest timp, copiii și bătrîni slăbănogi te asaltează, pentru a-ți cere să-i ajuți cu ce te lasă inima. Din nefericire, acest spectacol nu se petrece numai aici, ci mai peste tot în India, căci mizeria lăsată de stăpînirea colonialiștilor englezi a săpat urme prea adînci, pentru a putea fi șterse în cîțiva ani.

În 1941, Rabindranath Tagore, marele poet și luptător pentru libertatea poporului, aflîndu-se pe patul de moarte și întrezărînd apropiata eliberare a Indiei, spunea cu amărăciune: „Dar ce Indie vor lăsa ei în urma lor. ce mizerie revoltătoare! După ce rîul veacurilor de dominație a Angliei, în sfîrșit, va seca, cîtă mîrdărie și tină vor rămîne în albia lui!”

De altfel, această opinie ți-o întărești privind și spectacolul impresionant și destul de frecvent al dormitului pe stradă. De oameni, și la Bombay, ca și la Madras, Madura, Koimbatu, Tutikorin, în apropierea unor minunate monumente străvechi și a noilor construcții moderne, mai afli și așa-numitele „ceri”, îngrămădiri de cocioabe făcute din lut, paie și tînichie. Ele sînt — subliniez faptul — urmările îndelungatului jaf colonialist, urmări ce tind însă tot mai mult să dispară.

Ceea ce începe aici să apară mai pregnant — ca de altfel în întreaga Indie — sînt eforturile vizibile de înlăturare a urmelor dureroase lăuate de colonialiști. Bunăoară, pentru că vorbeam de locuințe, trebuie spus că în

Oaspeții din India*

Dogorâște holda de vîlvoare.
Vipia de vară e în toi.
Dar în sat s-a-ntins o masă mare,
Ne-au venit se vede oaspeți noi.

Și pe masă stau încolonate
Sute de ulcele, pîini și flori
Și mesenii-ncep să se arate,
Rubiniu e vinu-mbietor!

...Și s-a strîns colhozul în poiană.
Pe covoare calcă apăsat
Starostele mesei, și-ntr-o cană
Toamnă-acum rubinul înspumat.

*) Fragment

Oaspeții-s veniți din depărtare,
Dintr-o țară cu pămînt mînos,
Însă-acolo doar la închisoare
Avea drepturi omul cel de jos.

Unde baioneta englezească,
Pumnul și girbaciul împletit
Au făcut în chinuri să troznească
Oasele-n poporul chinuit.

Oaspeții — cum stăm noi cu frăția
Au prilej să vadă-n Caucaz.
Și le crește-n inimi bucuria:
Nu-s girbace-aici pentru grumaz.

Și se scurge-amiaza-n tihnă caldă!
Și sclipește soarele în lan.
Cu arome dulci livada-i scaldă.
Curge vinu-aprins, caucazian!

Și taifasu-i dulce, dar adastă
Cînd din capul mesei de sub ulmi
Crainicul — cîntarea cea măiastră
Porunci să crească pînă-n culmi.

Veselă să urce ca belsugul,
Ce-l slăvim acuma însutit!
Să ne cînte brațele și plugul!
Să rotească-n cerul aurit!

Tac și-ascultă vesela cîntare
Oaspeții iubiți și-n pieptul lor
Orice clipă-adună cu ardoare
Și-orice chip din față, zîmbitor.

Iată-acum cu ochii ca văpaia
Și cu brațu-ntins și tulburat
Pe Harindranath Ciatopathaia
Cum cuvîntă-adînc și apăsat:

—Țara mea în vers și basme-și toarce
Din milenii vâl de aur fin,
Sufletul poporului în pace
S-odihnească visul său senin.

Eu îmi sfișii vâlul ca zăpada!
Și vă spun că astăzi mi s-a dă
Ca să văd trăind Șeherezada
Pe meleagul vostru luminat.

Fericit de clipa asta mare,
Eu ridic paharul, frățiori.
Pentru voi, cirmaccii către soare
Pentru-ai lumii-ntregi, luminăto

Pentru-a păcii vatră și sorginte
Pentru cerul vostru cel senin!
Pentru munca voastră cea fierbin
Și lumina scumpului Kremlin!

...Uite-așa în limba lor natală
Prin Caucaz, colhoznicii, pe șeșe
O problemă mare, mondială,
Lîngă oaspeți dragi o rezolvau.

Și ca martori fără de tăgadă
Ai acestei calde, vechi frății,
Munții-n jur, cu cușme de zăpa
Aprindeau sub ceru-nalt făclii!

În romînește de Mihail COSI

acești ani din urmă s-au ridicat clădiri imense, cu multe etaje, construite în așa fel, încît să asigure cel mai bun confort. Pe bulevarde se înșiruie magazine mari, multe din ele aparținînd statului, ca vestitul „Emporium”, magazin prin care își desfășoară produsele o seamă de întreprinderi industriale ale statului. Vizitînd „Emporium”-ul, am fost încîntat de frumoasele țesături lucrate de muncitorii fabricilor textile locale. Aceste țesături sînt un fel de „specialitate a casei”. Măiestria cu care sînt lucrate șalurile, purtate în mod frecvent de femeile indiene, calitatea superioară a mătăsurilor, demonstrează în mod evident talentul muncitorilor indieni. Deși colonialiștilor le plăcea să vorbească despre Bombay ca despre un „Manchester indian”, totuși de-abia acum au început să se fabrice aici stoffe mai bune, căci în trecut interesul colonialiștilor era de a se desfășura pe piața indiană, la prețuri colosale bineînțeles, stoffe „Made in England”, țesute din lînă indiană...

Dar nu numai stoffe de producție autohtonă se găsesc astăzi aici. Tînăra industrie indiană a început să producă mărfuri din ce în ce mai diferite, ca aparatul electric, produse farmaceutice etc.

În partea centrală a Bombay-ului se află universitatea, una din cele mai vechi din India, unde învață peste 30.000 studenți. Clădirea ei are un turn (Rajabai) înalt de 260 picioare, adică de circa 85 metri. Sînt, de asemenea, în oraș multe muzee, școli, institute de cultură, laboratoare. Recent ziarele au adus vestea că la Bombay s-a inaugurat un institut tehnologic creat cu ajutorul Uniunii Sovietice, în care vor preda lecții și profesori sovietici. 20 dintre viitorii profesori indieni se pregătesc, de asemenea, în Uniunea Sovietică.

Toate acestea reflectă, desigur numai în parte, succesele deosebite pe care India le-a dobîndit în anii de independență.

Bombay-ul, indiferent pe ce stradă ai umbra și la ce oră, este plin de lume. Orașul numără mai bine de 3.000.000 locuitori. Aici se întîlnesc oameni din multe colțuri ale globului. Marea și negoțul i-a mînat spre Bombay, făcîndu-i să se stabilească departe de pămîntul natal. Dar ar fi greșit dacă despre Bombay s-ar vorbi numai ca despre un centru comercial. Nu poți trece cu vederea Bombay-ul muncitoresc, marea industrie textilă de aici. Nicăieri în India nu există atîția muncitori, ca în acest oraș de pe coasta Mării Arabe. De altfel Bombay-ul are vechi tradiții muncitorești, revoluționare. În acest oraș a avut loc, la 1877, prima mare grevă a muncitorilor din India, eveniment care a constituit un factor important în punerea bazelor mișcării muncitorești indiene. Apoi, în decursul timpului, populația indiană, despre care Marx spunea că acumulează o mare energie industrială de luptă revoluționară, s-a manifestat în numeroase rînduri împotriva exploatării

colonialiste. Bombay-ul a și fost teatrul unor evenimente politice, ca acela al adoptării de către Partidul Congresul Național Indian, în august 1942, a rezoluției antiengleze cunoscută sub denumirea „Afară din India”. La toate acestea, am mai putea adăuga încă ceva: Bombay-ul este un puternic centru al luptei

Relațiile de prietenie statornicite în anii din urmă între țara noastră și India se manifestă sub cele mai variate forme. Expoziția de artă populară romînească organizată nu demult la Delhi constituie una din aceste manifestări ale prieteniei dintre popoarele indian și român.

Unul din bulevardele moderne ale Bombay-ului.

Un aspect obișnuit pe străzile Bombay-ului, ca și pe ale altor orașe indiene: micul iustragii...

pentru pace. Am înțeles acest lucru din discuțiile avute cu diverse personalități, din rețeaua ostilă a populației față de diferitele țări agresive ale imperialiștilor americani și englezi. M-a convins despre aceasta și discuția purtată cu personalul reactorului a mic „Apsara” (Nimfa), situat în imediata vecinătate a orașului. Cunoscutul savant atomist dr. Bhabha a ținut să sublinieze cercetările atomiștilor indieni sint legat numai de slujirea vieții. „Ne străduim — spus el — să supunem atomii, pentru a aduce omenirii binele și fericirea”. Aceste sentimente de pace, care animă poporul indian și guvernul său, i-au adus Indiei recunoașterea pe plan mondial a politicii sale pașnice, respectul și dragostea tuturor celor care năvălesc spre stabilirea coexistenței pașnice în lume.

În acest aglomerat Bombay l-am cunoscut pe un oarecare Singh (nume tot atît de românesc ca și Ionescu la noi). Am pornit cu o mașină, fiindcă pe jos e greu să străbăți întinderile mari ale orașului. Îi dădusem părțile unei cărți de șah romînească și câteva vederi din Capitala noastră. Cînd am sîrșit, am găsit casa în care locuia, în pîrgul ușii am apărut părinții tînărului căutînd rîspunzîndu-mi că fiul lor este la serviciu. Spunîndu-le de unde vin, s-au luminat la față. Mi-au vorbit mult. Dar ce folos, nu înțelegam nimic, iar șoferul, care voia să facă interpretul, căuta să arate prin gesturi inimile noastre sint alături. Pe Singh-juni l-am găsit într-un birou întunecos al contabilității unei întreprinderi comerciale particulare. În jurul meu s-au adunat toți colegii săi, privind vederile din București. În aceeași limbă hindu mi-au vorbit și ei mult. Și de nou nu înțelegeam decît că este iarăși vorba despre ceea ce șoferul, care mă însoțea, încercase să traducă prin gesturi...

Cîteva zile am colindat Bombay-ul, de la un capăt la altul. Am mers în splendide grădini suspendate din parcul Kamala Nehru de unde îți se înfățișează întreaga panoramă a orașului; am vizionat filmul istoric indian „Leul și flacăra”, discutînd la sîrșit cu interpretii principali; m-am oprit în fața vitrinelor blînzitorilor de șerpi și am privit imensa varietate de pești exotici din acvariul Tarapur...

Seara, cînd căldurile sufocante se potoleau, mă așezam pe o bancă de pe imensul „Mari Drive”, bulevard modern, situat pe litoralul mării, și ascultam cîntecul grupurilor de copii și tineri, însoțind acordurile unei chitare. Cîte gînduri gingașe nu cuprîndeau cîntecelor melodioase! Le ascultam și simțeam, întreaga lui bogăție, sufletul poporului indian, popor obidit sute de ani de crunta exploatare colonialistă și care astăzi, independent fiind, luptă pentru înlăturarea rănilor trecutului și construirea unei alte vieți.

Const. SÎRBU

SICĂ

de Lucian ZATTI

Ilustrații de Pita RUBIN

Curtea lungă se sfirșea într-un șopron imens sub care, pentru doi lei chirie, își adăposteau boii și carele țărăni și geambașii veniți la tirg. Peste tot, numai coceni și bălegar. De o parte și de alta, un lanț de camere ca niște vagoane scoase la reformă pe liniile moarte. În ele locuiau chiriașii domnului Tănase, proprietarul birtului economic „La colțul vesel”.

Camera din fund era a Matildei, spălătoreasa. Lingă ea se mutase Vopsitorul cu nevastă-sa. Andrei Andrei îl chema, dar oamenii din cartier îi spuneau „Vopsitorul”, iar nevastă-sa „Vopsitoroaia”. Ziua vopsea șlepurii și bărci la Șantierul Naval, iar seara, hirs-hirs, tăia cu trafo-rajul, din placaj, aripi de rindunică, le bătuia, le punea coți, în fine, făcea jucării pe care Vopsitoroaia le vindea a doua zi în piață. Dincolo era odaia cazangiuului, unul care de cinci ani, de când îi murise nevasta, nu se mai însurase. Îi plătea Vopsitoroaiei doi poli pe lună, să-i dea de mâncare lui Sică, fiu-său, și să-i mai spele și lui cîte o cămașă. El mîncea pe unde nimerea. Mai locuiau acolo: o familie de chelneri, cizmarul din ghereta de sub dudul trăsniț și două fete: Monți și Tudorița, bucătăresele birtului.

În curtea asta a mers prima dată Sică de-a bușilea mai la largul lui. Aici a văzut într-o primăvară primii fluturi, s-a minunat de ce boii tolăniți pe coceni mișcă din fălci fără să infulece, a privit cu strîngere de inimă cum ucide păianjenul musca prinsă în plasa țesută între cîrpriorii șopronului și s-a ascuns de teamă în iesle, cînd nevasta bărbierului, care știa să cînte la mandolină, a luat-o de pîr pe tanti Tudorița.

Mai tîrziu, a început să se cațăre în podul șopronului. A băgat atunci de seamă, cu bucurie, că de acolo, de sus, se văd coșurile atelierelor din care curge fumul pe care-l blestema Matilda, spălătoreasa, cînd scotea rufele la uscat. Privind, căuta să ghicească unde e atelierul de cazangerie în care lucra taică-său. Halele, clădirea administrației și chiar castelul de apă i se păreau prea mici. Cazangeria trebuia să fie mai mare. Mare de tot.

De la o vreme, se refugia în iesle și se întreba cu amărăciune de ce tatăl lui nu rîde, așa cum rîd alți oameni care vin la „Colțul vesel” și cîntă de inimă albastră, iar cînd domnul Tănase nu le mai dă pe cont, înjură. Înjura și tata citeodată, se infuria și bătea cu pumnul în masă. Cînd se întîmpla așa ceva, în camera lor venea Vopsitorul, un cazangiu mai bătrîn cu mustața albă, și cizmarul din ghereta de sub dudul trăsniț. Iar pe el îl trimiteau să-i ajute Vopsitoroaiei. Turna cu pumnii lui mici rumeguș în hîrțiile albastre, din care se făceau mingi, privea cu admirație cum leagă Vopsitoroaia cocoloșul de hîrtie cu meridiane de ață albă și aștepta să-i prindă elasticul.

— Cum le spune la mingii, tanti?

— Adisabebe!

— Adisabebe! — se entuziasma Sică, întindea elasticul și ochea coada motanului culcat după sobă.

Mingea se întorcea și... poc! Îl lovea în piept. Rîdea fericit.

— Sică! Hai Sică!

Tresărea.

— Mă cheamă tata!

Vopsitoroaia îi scutura hainele de rumeguș.

— Du-te, Sică.

În prag, Vopsitorul îl prindea și-i făcea „vîrtej” în cap. Nu-l durea. Glumea Vopsitorul. În urma lui o auzea pe Vopsitoroaia:

— Fi-v-ar politica a dracu'! O să vă bage Vaida la zdup, de-o să v-aduc ciorba cu blidul.

„Cine-o fi Vaida?”

Ajuns acasă, Sică se urca în pat și se cuibărea lingă perete. Nu trebuia să-l supere pe tata, cînd citea ziarul. Își arunca totuși ochii spre îngrămădirea aceea de litere și bănuia că acolo se ascund taine mari.

Într-o seară, l-a întrebant:

— Tată, nu-i așa că o să citesc și eu ziarul, cînd o să mă fac mare?

— Da, Sică, o să-l citești.

— La școală cînd mă dai, tată, că la toamnă împlinesc șapte ani?

— Da... la școală... — a murmurat cazangiuul, de parcă și-ar fi adus aminte de un lucru uitat de mult. Da... o să te duci și la școală...

Apoi a privit cu amărăciune pantolonașii cu bazoane de molton făcute dintr-o vechitură a

Vopsitoroaiei, a lăsat ziarul pe pat și s-a dus la fereastră.

— Spunea tanti Vopsitoroaia că trebuie să mă duc la toamnă...

Tatăl s-a întors spre copil. Privirea îi era tulbură, rătăcită. Niciodată nu-l văzuse Sică atît de abătut. La ce s-o fi gîndind taticu'?! I se făcu teamă. Își trase pătura pînă la gît și bligui:

— Dacă nu vrei... nu mă duc, tată.

— Ai să te duci la școală, Sică; o să-ți cumpăr bocanci, pantaloni, haină și cărți.

— Și tăbliță, ca a lui Gică al lui dom' Tănase?

— Și tăbliță, Sică, și tăbliță...

— Cu burete?

— Cu burete...

În noaptea aceea cazangiuul s-a zvîrcolit în așternut, a oftat de nenumărate ori, a gemut și a scăpat de coșmar abia cînd sirena atelierelor a sunat prelung prima „atențiune”.

S-a trezit și Sică. S-a frecat la ochi și, aducîndu-și aminte de ceva, a descleștat pumnii, și-a privit palmele, apoi a dat grăbit pătura la o parte.

— Ce cauți, Sică?

— Buretele, tată. Buretele de la tăbliță...

★

Curtea sfirșită într-un șopron imens e acoperită de zăpadă. La „Colțul vesel” oamenii se adună, citesc ziarele și discută pînă seara tîrziu. Sică, bolnav de friguri, bolește între două perini,

în camera Vopsitorului. În ultima vreme, cazangiuul a trecut în grabă să vadă ce-i cu el. Cu o zi în urmă îi spusese Vopsitoroaiei:

— Te rog din suflet să ai grijă de copil. O să-ți fiu recunoscător.

Sică l-a întrebant:

— Tată, o să faceți grevă?

— Facem, Sică.

— Și o să vă dea greva leafă mai mare? O să mă duc la școală?

— Ai să te duci, Sică.

A adormit fericit și s-a trezit tocmai la miezul nopții. În cameră erau doi oameni: Vopsitorul și unul mai bătrîn, cu mustața albă și cu căciulă de miel tot albă. Vopsitoroaia sta la gura sobei și vopsea aripi de rindunică. Cel cu căciulă de miel spunea:

— Din ateliere nu mai iese afară nici un muncitor. Așa s-a hotărît. Trebuie să le facem rost neapărat de piine, brînză, de cîrnați și țigări. În special, de țigări.

— Să vorbim cu muncitorii de la „Discom”.

— Nu-i rău.

— Dumneata ești cu „Ajutorul roșu”?

— Da... Am început să strîngem ceva bani.

— De unde bani? — s-a amestecat în vorbă Vopsitoroaia. N-avem un cinci în casă. Ce-oi lua mîine cu rindunicile.

— Noi, șantieristii, cum îți spuneam, ne solidarizăm cu cei din ateliere.

— Ce putea înțelege Sică din toate aceste discuții? Chiar dacă nu

i-ar fi vijit urechile din pricina chininei, tot nu putea pricepe mare lucru. Iși dădea totuși seama că muncitorii nu vor să mai plece din ateliere, pînă nu li se dau bani mai mulți șică, deocamdată, le trebuie pîine, cîrnați, brînză și țigări. Pleoapele i se îngreunau și perna parcă îl trăgea în jos. Se gindea la ziua cînd

o să poarte ghiozdan în spate și o să aibă bocanci cu șireturi de curea. În fiecare seară o să-i ungă cu untură și n-o să se dea pe gheață ca Gicu lu' dom' Tănase. Ce-i dacă nu s-a dus la școală în toamnă? O să se ducă la anu'! Dacă n-a avut pantaloni și haină, o să aibă de acum înainte, că le dă greva bani mai mulți la muncitori. Ca el să uite de școală, nenea Vopsitorul și tata i-au făcut o sanie. Și ce mai sanie! A zis dom' Tănase într-o zi că-i dă 25 de lei pe ea, dar el n-a vrut. Mai bine i-o dădea. Nu se mai ducea la „diră“ și nu se îmbolnăvea. Dacă ar fi avut bocanci, era altceva, dar așa, cu cipicii rupți...

S-a trezit cînd în sobă muriseră ultimii cărbuni de coceni. Afară era ceață și se auzea cum se sfarmă zăpada înghețată sub opincile țărănilor, care forfoteau prin curte. Privi în jur. Aduceri aminte vagi, risipite, se fugăriră prin mintea lui, la început fără nici o noimă, apoi totul se limpezi. La cazangerie, tata are nevoie de pîine, de brînză, de cîrnați și de țigări. Așa a spus omul cu căciula albă, care a stat colo în colț, lingă ușă. Dar de unde pîine, brînză, cîrnați și țigări? Numai dom' Tănase are...

Vopsitoarea plecase cu rîndunicile la piață. Cipicii erau pe cup-

tor. Se ridică, dar dulapul și mașina de gătit începură să se clatine. Căzu între perini. Încercă din nou să se ridice, dar de rîndul ăsta fără grabă. Se îmbracă cu mișcări încete, obosite. Ochii lui mici și negri, neierțați încă de febră, împrumutaseră scilpirile din ochii tatălui, atuncînd citea ziarul sau cînd privea prin fereastră. Ascultă citeva clipe răsufllările grele ale boilor dejuțați de cine știe cine în fața ușii, apăsă clanța și ieși. În urma lui, aburii groși de ceață mîngîiară pereții și în liniștea micii încăperi pătrunse un crîmpei din glasul neîntrerupt de sirenă care alerga peste oraș...

S-a întors curînd. Purta în brațe două piini, o bucată de brînză, cîteva cîrnați și citeva pachete de țigări. Ușa i-o deschise omul cu mustața albă și cu căciula albă de miel. Era singur în cameră. Sică îl privi citeva clipe cu teamă. Apoi, cu glas din ce în ce mai surgrumat, gata să plîngă, începu să vorbească, de parcă ar fi spus o poezie:

— Dumneata ești nenea Roșu cu ajutorul? Să-i spui lu' tata să nu se supere că am vîndut sania fiindcă... uite — pîine, brînză, cîrnați și țigări.

Musafirul îl luă de bărbie și-i căută privirea. „Seamănă cu tăică-său“ — gîndi el și, observînd că are febră, îl luă în brațe și-l așeză în pat.

Ce vor juca ARTISTI AMATORI?

Cred că sintem îndreptățiți să atribuim o responsabilitate maximă dramaturgului ce scrie pentru teatrul de amatori. Piesa lui, aceea modestă piesă într-un act, intră în mîinile a zeci de mii de artiști

amatori, frazele ei sint învățate de rost, personajele sale retrăiesc de mii de ori, cu mii de clipe diferite, dar cu aceleași suflăte, pe miile de scene ale căminelor culturale, în fața sutelor de mii de spectatori avizi de cultură. Piesa aceasta micuță operează direct asupra conștiinței publicului nou căreia ea îi e adresată. Prin cuvîne, prin urmare, bine cumpunît repertoriul destinat teatrului de amatori, în așa fel încît aceștia să-și aducă o contribuție efectivă în formarea fizionomiei morale a omului nou și în mobilizarea lui la opera de construcție socialistă.

De cîteva ani există o preocupare organizată și un for men-

FEBRULĂ

— roman —
de Maria ROMAN

Capitolul XV.

(Urmare din numărul trecut)

Îndată după eliberarea lui Alex, Ali și George plecară, luîndu-i cu ei pe căpitan și pe ciung. Peste un minut ieși și Alex. Cînd ajunsese în colțul străzii, văzu venînd pe bulevard mașina lui Roni. Din umbra unui gang, îl recunoscu în mașină, alături de șef, pe Toni. Înțelese din ce primejdii scăpase ca prin urechile acului și se cutremură. Cu pas grăbit, porni spre casa lui Roni. Deodată auzi niște împușcături undeva în spate, în direcția blocului din care abia ieșise. Nu se întoarse din drum, așa că nu-l văzu pe Toni prăbușindu-se fără viață pe trotuar și nici pe Roni dispărînd cu mașina.

După ce ocoli îndelung, ca să dejoace orice urmărire, Roni opri mașina în fața casei. Mișunile îi erau umede de sudoare și dinții îi cîntăneau.

Cînd, intrînd cu Toni, Roni constatase că apartamentul e pustiu, pricepu imediat gravitatea celor petrecute.

— Să plecăm! Repede! — îi spusese îngrijorat.

O luă înainte și se sui primul în mașina care-i aștepta jos, în stradă. Puțin mai tîrziu, Toni ieși și el pe poarta blocului. În clipa aceea se auziră citeva împușcături. De la volanul mașinii, Roni își văzu colaboratorul căzînd. Însăpămintat, apăsă pe accelerator. Să plece! Să plece cît mai repede de acolo! În drum spre casă, încercă să se liniștească. Din moment ce fusese lăsat să intre în mașină fără să se tragă asupra lui, era evident că gloanțele îi erau destinate numai lui Toni. Dar ce se întimplase în apartament cît timp lipsise el? Unde erau ciungul și căpitanul acum și, mai ales, cine era cel pe care-l prinseseră spionînd?

În timp ce străbătea strada după stradă, cu intenția de a-și deruta eventualii urmăritori, îl obsedau aceleași gînduri negre. Atacul acesta nu putea veni decît din partea detașamentelor Frontului de Eliberare, ceea ce însemna că ocupațiile lui erau cunoscute acolo. Sau, în ipoteza cea mai favorabilă, că le vor fi aflat acum, după ce au pus mina pe căpitan și pe ciung. Cel mai periculos dușman era deci stîrnit. Un singur profit avusese de pe urma nefeicitei întîmplări: scăpase de Toni, adică de încă un martor incomod. „Dar cine dracu' să fi fost individul descoperit în casă?“ Întrebarea aceasta îi revenea în minte din ce în ce mai insistent. Trecîndu-i în revistă pe toți acei care ar fi putut să aibă vreo legătură cu această afacere, gîndul i se întorcea tot mai stăruitor la Alex. În orice caz, trebuia să verifice numaidecît dacă-i găsește sau nu acasă.

Roni băgă mașina în garaj și urcă scările spre mansardă. Alex era în odăița lui. Întins pe divan, în pijama, citea.

— Aici ești? — se miră Roni, oarecum dezamăgit.

Alex ridică cu nevinovăție din umeri:

— Dar unde să fiu?

— Te-am căutat acum o jumătate de oră și nu erai aici — spuse repede Roni.

— Nu se poate — replică liniștit Alex, evitînd capcana. N-am ieșit din casă toată seara. Poate eram în baie.

Roni renunță să-l mai descoasă.

— Voiam să-ți spun că mine dimineață o să avem ceva de lucru. De asta te căutasem și mai devreme.

În biroul lui, îl găsi pe Schmidt.

— Te-am așteptat, bătrîne — îi spuse neamțul de cum îl văzu. Șezi aici, vreau să vorbim despre fiică-ta...

Roni se încrunță abia vizibil. Pînă acum, reușise să amîne această discuție. În sfîrșit, poate era totuși mai bine să termine o dată și cu asta. Nevrînd să riște să-l piardă pe Roni, Schmidt părăsise ideea de a o lichida pe Helene fără știrea tatălui ei. La urma urmei, mai existau și alte mijloace de a o face inofensivă: de pildă, s-o înlătore pentru cîteva timp din casă. Hotărît să-l convingă repede pe Roni, îl puse la curent cu telefonul pe care Helene îl primise de la necunoscutul căruia ea îi anunșase cele ce se vor întîmpla cu Todor.

— Îți dai seama ce dovedește asta? — se răsti Schmidt. Fiica ta are legături cu dușmanii noștri!

— Dar de ce nu mi-ai spus de ieri? — întrebă celălalt nîmit.

Neputînd să-i măturisească motivul real al tăcerii sale, Schmidt preferă să ocolească răspunsul.

— Principala era ca noi să fi acționat repede, pentru ca ei să nu mai aibă timp să-l anuște pe Todor.

Roni își aminti deodată o observație comunicată de Toni, căreia el nu-i acordase nici un fel de importanță: în timp ce era împușcat, Todor strigase numele lui Alex. Să fie oare vreo legătură între acest fapt și problema care-i preocupă acum?

Îi comunică și lui Schmidt incidentul, cerîndu-i părerea asupra lui.

— În primul rînd, dacă Todor ar fi știut că e în primejdie, n-ar fi venit la întîlnire — opină acesta. În al doilea rînd, admînd că Alex l-a anunșat, ce sens ar fi avut să-i strige numele? Doar dacă...

Și Schmidt căzu pe gînduri. Întrețărise deodată o posibilitate neașteptată. Poate că Todor, deși înștiințat de primejdie, venea să dezvăluie ceea ce știa, tocmai ca să le rectifice încrederea?

— Vasăzică — reluă Schmidt — în clipa în care s-a văzut atacat, Todor a strigat „Alex“. Voia, poate, să spună: „Ai avut dreptate, Alex, iar eu nu te-am crezut“. Sau poate: „Nu mă împușcați! Am de dat o informație în legătură cu Alex“.

Astfel, încetul cu încetul, prin reconstituire, Schmidt ajunsese la adevăr. Deși pentru el acest adevăr nu era deocamdată decît o ipoteză, logică ce-i drept, dar neconfirmată încă, hotărî în sinea lui să-l lichideze pe Alex. Există, desigur, riscul să piardă un om de încredere, dar acest risc era preferabil aceluia de a primejdiu rețeaua, așteptînd o verificare mai categorică a băii-tului. Cît privește lipsa de umanitate a soluției, Schmidt considera o asemenea obiecție sinonimă cu faptul de a-și căuta nod în papură.

Din cele discutate, lui Roni i se impusese concluzia că, pentru el, lucrul cel mai urgent era s-o pună la adăpost pe descoperita de Helene.

— O trimit pe față în provincie, la niște rude — propuse el. O expediez chiar mine dimineață.

— Cu cît faci aceasta mai repede, cu atît e mai bine — admise Schmidt.

Roni se despărți de neamț fără să-i spună nimic despre cele petrecute la școala de telegrafisti. Oricum, pentru o singură seară, scăzuse destul în ochii lui.

A doua zi, foarte devreme, Jean descifra febril o telegramă abia recepționată. Emițătorul anunșase că e vorba de o comunicare foarte importantă. Îndată, însă, ce termină transcrierea, Jean rămase contrariat. La așa ceva nu s-ar fi așteptat în nici un caz. Citea și recitea textul telegramii, fără să-și poată crede ochilor. Noile dispoziții schimbau complet caracterul misiunii lui. „Dracu' să mă ia, dacă înțeleg ceva din toate astea...“ — murmură el, sîrînd de pe saun. Cu mîinile la spate, începu să măsoare odăița în lung și în lat. Încercă să găzdească calculele pe care și le făcuseră șefii săi. După o oră de frămîntare zadarnică, se hotărî să se consulte cu Roni.

asigure, prin stimularea activității scriitoricești în acest domeniu, repertoriul amatorilor: Casa Centrală a Creației Populare. Ea blică cu destulă regularitate — în Editura de Stat Didactică Pedagogică — broșuri conținând ese într-un act și adevăratele drumări regizorale. Realizări meto-rii există: majoritatea dra-maturgilor noștri consacrați au în-put să scrie piese într-un act. mintim astfel pe: Lucia De-etrius, Mihail Davidoglu, Ho-ia Lovinescu, Al. Mirodan, Ni-lae Tăutu, Tiberiu Vornic, Șt. ita, Ferencz László. S-au rea-șat unele lucrări bune, care au și îmbrășișate cu căldură de ar-ții amatori din orașele și satele năstre. Piesele lui Tiberiu Vor-ic, de pildă — „Gardul” sau „lăfuiala” — au fost jucate la timul concurs al echipelor Ase-mințelor Culturale, de peste 2.000 formații de amatori. Cele ale i Mihail Davidoglu — „Nemai-mentita furtună” și „Noi cei ră de moarte” — sau „Oaspetele n faptul serii” de Horia Lovi-escu au intrat și în repertoriul ătrelor profesioniste.

Dar am răsfoit colecția de tea-tru publicată în primele luni ale estui an de editura mai sus enționată. Trebuie să mărturi- n că aceasta nu ne-a costat un ort prea mare: întreaga colecție a-ritută în jumătatea de an trecută emără doar... patru pisce. Rapor- tă fie și numai la activitatea pe ul trecut a aceleiași colecții (au t publicate 14 broșuri cu piese tr-un act), este evidentă sărăcia, uficiența cantitativă a re-

pertoriului destinat formațiilor de amatori (eu atât mai mult, cu cât ne aflăm în prezent în plină des-fășurare a Festivalului „Ion Luca Caragiale”, al echipelor teatrale de amatori). Pe lângă aspectul cantitativ al problemei, care poate fi remediat în parte prin apariția (în sfârșit!) a piese-lor ce se află sub tipar (și ai căror autori sînt Al. Mirodan, Tiberiu Vornic, L. Bruckstein, V. Nicorovici, Ferencz László, C. Beiu) — constatăm însă un al-tul, mai grav poate, fiind de oportunitatea social-politică a pie-selor apărute. Cele patru lucrări de care am pomenit sînt: „Eroina de pe Jii” de Nicolae Tăutu, „O

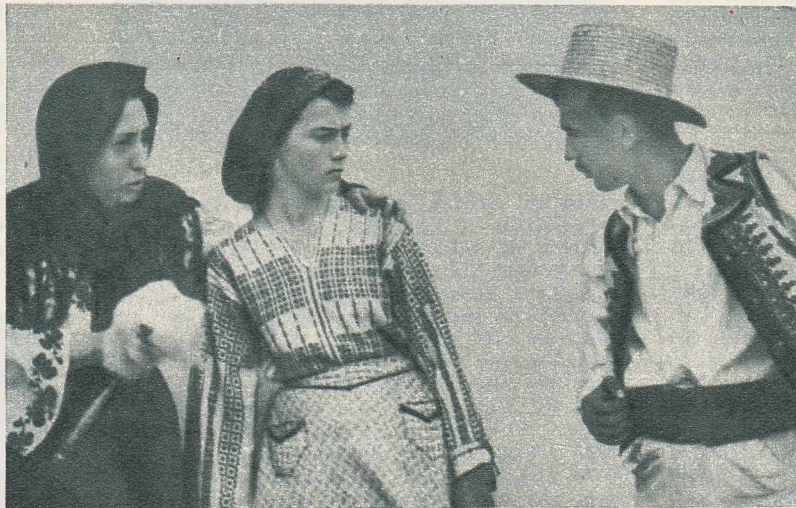
întimplare” de Horia Lovinescu, „Într-o seară de toamnă” de Ște-fan Tita și „Cheia succesului” de V. Adrian și P. Crainic. Dintre acestea, doar una singură e inspi-rată din actualitate. E util, fără îndoială, să oferim acestuia uriaș publică căruia i se adresează nenu-măratele echipe de amatori, ima-gini din trecutul nostru eroic (pie-sele lui N. Tăutu și Șt. Tita sînt de bună calitate, emoționînd și transmițînd spectatorului vi-brația lor patriotică); sînt bine-venite și lucrările ce amintesc oro-rile războiului și cheamă la luptă pentru pace (deși în „Întimplarea” povestită de H. Lovinescu, rezis-tența antifascistă e un foarte

estompat fundal social pe care au-torul proiectează cazul patologic al unui infirm fizic și psihic, diminuînd astfel pînă aproape de anihilare mesajul social-politic al piesei). Dar oare o unică și ne-pretențioasă comedie, deși scrisă cu destul umor (e vorba de piesa „Cheia succesului”) poate oferi, singură, o imagine concludentă a zilelor vieții noastre? Oare echi-pele de amatori se pot mulțumi cu un repertoriu — și așa sărăcă-cios — din care lipsesc lucrări ale actualității noastre, piese în care să apară, viguros redat, chipul omului nou, constructor al so-cialismului, lucrări a căror re-prezentare constituie una din ra-țiunile de existență ale acses-tor echipe? E limpede că răspun-sul nu poate fi decît negativ: un asemenea repertoriu nu-și poate atinge țelurile și nu-și poate sa-tisface misiunea educativă. Firește, echipele de amatori joacă și piesele scrise încă în anii trecuți, printre care se află câteva merituoase rea-lizări dramaturgice, axate pe pro-blemele majore ale construcției So-cialiste. Dar cită vreme vom fi oare nevoiți să revedem pe scenele cluburilor sindicale sau ale cămi-nelor culturale aceleași și aceleași piese, ani de-a rîndul?

Și pentru că vorbeam la incepu-tul acestui articol despre răspun-derea scriitorului față de cititorii săi: oare dramaturgii noștri nu au nimic de răspuns la această întrebare? Responsabilitatea lor față de zecile de mii de artiști amatori și față de sutele de mii de spectatori ai acestora nu-și spună cuvîntul?

Florica SÂNDULESCU

Scenă din piesa „Tîrgul inimilor” de Tiberiu Vornic, interpretată de echipa de teatru a căminului cultural din Celaru (regiunea Craiova).

Cum de altfel era de așteptat, și pe acesta îl intrigară extraordinarele dispoziții primite de Jean. Îl îndemnă să verifice modul în care descifrase telegrama, însă și el își dădea seama că era de stupid acest sfat. Ceea ce ieșea cu totul din comun, nu era un cuvînt sau altul, transcrise poate greșit, ci însuși conținutul telegramei. Cînd însă se mai obișnuia cu ideea, Roni își spuse că, în definitiv, soluția aceasta era cea mai firească.

Se dușe să-l pună și pe Schmidt la curent cu cele ce aflase, apoi aranjă o întrevvedere între acesta și Jean.

Ca om cu mare experiență în astfel de treburi, pe Schmidt nu-l surprinse cu nimic relatarea pe care i-o făcu Jean. El ajunsese de mult la concluzia că o asemenea ieșire ar fi în avantajul tuturor părților interesate. Îl ceru totuși englezului o zi de răgaz. Trebuia să verifice afirmațiile lui Jean, cerînd centrului să-l confirme. În biroul lui Roni, cei trei bărbați discutau acum probleme generale. Schimbau păreri despre situația frontului, despre politica marilor puteri. Roni scosese din bibliotecă și câteva sticle de Bor-deaux vechi, pe care le desfundă după ce Nora aduse gustările.

★

Alex auzi prin ușa biroului glasuri răgușite de bărbați care îngînau fals un cântec. Bătu totuși, nestîind ce să facă. Îi deschise Roni, care era cherchelit bine. Văzîndu-l pe Alex, își reveni de parcă l-ar fi lovit o pală de aer rece.

— Ce-i cu tine? — întrebă, împingîndu-l ușurel spre hol.

Nu-l lăsase într-adină înăuntru, pentru ca Alex să nu vadă ce se pe-terce acolo.

— Îmi spuneai ieri seară că o să fie de lucru — explică Alex. Venisem să văd dacă...

— Da, da, desigur... așa e... — își aminti cu mulțumire Roni. În-dată ne punem pe treabă... Du-te sus. Vin și eu îndată.

Alex urcă la mansardă. Aflase cu o oră mai devreme, de la servitoare, că Helene plecase în zorii zilei la niște rude în provincie. Se învîrtise prin casă, mai mult ca să vadă dacă nu cumva fetel i s-a întîmplat ceva mai grav. Ajuns în odaia lui, își scoase haina și începu să se plimbe de colo-colo. Dintre cei care cîntau în biroul lui Roni, i se păru că i-a recunoscut pe Schmidt și pe Jean. Ipoteza i se păru însă absurdă. Dinăuntru se mai auzeau și acum cuvintele unui marș englezesc. Era totuși convins că nu s-a înșelat. Care să fi fost atunci explicația? Îi părea rău că nu zăbovisse mai mult în fața ușii. Poate că acum ar fi știut mai multe. Deocamdată nu-l rămînea decît să aștepte.

Roni veni abia peste o oră.

— Repede, Alex, avem o groază de treabă... — spuse de cum intră; apoi privi în jur, căutînd parcă ceva. Du-te jos și adu încă două scaune — îl rugă el pe Alex.

Băiatul era din ce în ce mai neliniștit. Ce-o să se întîmple? Ce pun oare la cale? Nu cumva îi pregătesc tocmai lui ceva? În timp ce cobora după scaune, scoase revolverul din buzunarul de la spate al pantalonilor și-i trase pîdica. Pentru ca arma să-i fie mai la îndemînă, o puse într-unul din buzunarele din față.

Un sfert de oră mai tîrziu, în odaia de la mansardă intră grăbit Schmidt cu o hîrtie în mînă.

— Pregătește aparatul — îi ordonă el lui Alex. Vezi, să calculezi bine lungimea antenei, ca să facem transmisia în condițiile cele mai bune. Folosește cristalul de la aparatul tău. La ce oră ai legătura?

— La zece — răspunse Alex.

Faptul că păreau într-adevăr să aibă treabă îi mai liniștise.

— Mai e o oră — spuse Schmidt, privind-și ceasul de la mînă; apoi îi întinse lui Alex hîrtia pe care o adusese: Pînă atunci, cifrezi textul ăsta. Dar cu atenție!

Alex se așeză la măsută și începu să lucreze. Textul pe care-l cifra părea scris invers, nu putea să-și dea seama nici măcar în ce limbă e redactat; ținuseră, probabil, în mod special ca el să nu înțeleagă ce transmite. De altfel avea senzația neplăcută că este tot timpul privit insistent din spate. Simțea că-i arde ceafa, dar nu îndrăznea să întoarcă capul. Trebuia să facă un mare

efort, ca să se concentreze. Gîndurile îi umblau aiurea. Cifrarea dură mai bine de o jumătate de oră. După aceea calculă antena și o puse.

— Mai e încă un sfert de oră — spuse Schmidt, după ce Alex termină. Ia zi, băiete — îl cercetă cu răceală — știi cumva ce s-a întîmplat cu Todor? „Ce i-o fi venit?” tresări Alex. „Să fi aflat oare că eu l-am anunțat? Sau Toni le-a spus că Todor mi-a strigat numele atunci cînd a căzut? Să fi făcut el oare legătura?” Toate acestea îl trecură fulgerator prin minte, în timp ce se întorcea spre cei doi, susținîndu-le totuși privirile:

— Sigur că știu... Veneam tocmai încoace. Am fost de față.

Schmidt ezită o clipă, surprins.

— Așa... erai de față... Atunci cine l-a împușcat?

Alex ridică din umeri, a nepăsare.

— Unul care o fi avut motive serioase s-o facă — răspunse în doi peri.

Apoi, căutîndu-și de lucru la aparatul de pe măsută, adăugă: Săracu' Todor, mă zărise cu puțîn înainte. M-a și strigat cînd a căzut...

Se sili să nu ridice ochii spre ei, deși îl interesa să vadă ce impresie le făcuseră ultimele cuvînte. Era totuși mai bine să-i lase să creadă că n-a înțeles scopul scurtului interogatoriu și că discuția îi este cu totul indiferentă. Alex nici nu bănuia că de aproape de moarte fusese în aceste câteva minute.

Explicația, extrem de simplă, părea tocmai de aceea adevărată. Schmidt și Roni se înțeleaseră din priviri.

— Cum, te-a zărit și te-a strigat? — se miră Schmidt. Ca să vezi, domnule!

Apoi se uită la ceas: E timpul să începem.

Alex își transmisese de câteva ori indicativul. Celălalt post răspunse îme-diat.

Schmidt trase un scaun aproape de măsuta lui Alex și se așeză.

— Dă-mi și mie o cască. Să transmîți rar, ca să urmăresc și eu. Alex scoase o cască din sertar și i-o întinse lui Schmidt, după ce, cu ajutorul unui stecher, îi făcuse legătura cu priză aparatului. Schmidt și-o puse la urechi și se aplecă spre Alex, ca să vadă textul.

Alex transmisese rar, literă cu literă. Era convins că e vorba de o comu-nicare extrem de importantă, altfel n-ar fi stat ei acolo să-l supravegheze. Dar nu putea să incurce semnalele, căci Schmidt, cu casca la urechi, asculta atent fiecare literă. Pe Alex îl înnebunea ideea că această telegramă n-ar fi trebuit să ajungă la destinație. În tensiunea acelor clipe, simți deodată o imensă ușurare: dacă Schmidt ar fi cunoscut alfabetul Morse, ar fi făcut el însuși această transmisie. Gata să procedeză în consecință, se răzgîndi în ultimul moment: sînt totuși cazuri cînd te familiarizezi cu semnalele, fără să minuești aparatul. În cele din urmă, Alex hotărî să riște. Dacă exista o șansă la mie ca această comunicare să nu le parvină șefilor lui Schmidt, Alex era obligat s-o încerce. Transmisese greșit două litere, dar din pricina emoției, mîna lui nu apăsă destul de tare pe manetă.

— Repetă ultimele semnale — îl întrebuse Schmidt. N-au fost clare.

Tulburat, Alex roși pînă în vîrfurile urechilor. Transmisese din nou cele două litere, de astă dată corect. Mai avea încă două grupări de litere, pînă să ajungă la gruparea-cheie. Acolo, dacă reușea să schimbe cîteva litere, nu mai putea nimeni să descifreze transmisia. N-avea de ales. O să încerce încă o dată. Aproape fără să-și dea seama cînd, Alex trecuse de gruparea-cheie. Schmidt nu observase că trei din litere fuseseră înlocuite cu altele. Ud de sudoare, Alex ar fi vrut să se oprească puțîn, să-și tragă sufletul. Era însă cu neputință. Nu ridică mîna de pe manetă decît după ce termină de transmis tot textul.

— Anunță că mine în zori, la ora cinci, așteptăm răspunsul — spuse Schmidt și, ridicîndu-se, puse casca pe masă. Pînă atunci, ești liber.

Alex se uită la Roni.

— Dacă-mi permiteți, am să cobor să stau cu Helene.

Voia să controleze informația pe care i-o dăduse servitoarea.

— Îmi pare rău, dar Helene nu-i acasă. A plecat în provincie, la niște rude — răspunse Roni.

— Și mie nu mi-a spus nimic! — se prefăcu mirat și dezamăgit Alex. Atunci o să mă duc să iau puțîn aer.

(Va urma)

ai fiecăruia dintre noi, cîntecul acesta vechi cît veacul îi chema în minte, pînă nu demult, un bătrînor mărunt și tuciuriu, cu mustața colilie atîrnînd greu pe buză, cu anteriorul larg încins cu tacit și acoperit cu giubea de preț, cu cobza-i credincioasă în mină: chipul lui Barbu Lăutaru, așa cum îl inviase un mare actor al Ieșilor, Matei Millo, cîntînd viersul unui mare poet al aceleiași vremi, Vasile Alecsandri.

De la bătrînul cobzar din miloasa mahala a Frecăului, care jelise în cîntec aleanul norodului și înveselise boierii cu prețul lacrimii și al amarei sale umilințe, nu ne-au rămas prea multe semne adevărate: o melodie din buni-străbuni, o poză ce-l înfățișa fără să fie a lui și o poveste cu „a fost odată“ despre o mișcătoare întîlnire între starostele lăutarilor ieșeni și marele compozitor maghiar Liszt.

Doar atît. Și prin acest atît, scripcarul Vasile Barbu, fiu al lăutarului Stan Barbu — amîndoi robi domnești, cumpărați pe prețul meșteșugului și nu pe „ocaua de țigan“, ca semenii lor — viețuiește încă și azi, cînd se împlinește un veac din ziua în care i s-a stins suflarea și cîntul. E viața fără de moarte a artei poporului.

De la o vreme, spuneam, frîntura aceasta de melodie înșirată pe vorbele „Eu sînt Barbu Lăutaru...“ a început însă a trezi în noi un alt chip. De fapt, mai multe chipuri: la număr, ar ajunge jumătatea de sută. Anteriorului și giubelei le-au luat locul cămașa înflorată, ȋțarii și brîul lat, cobzei lui Barbu i s-au învecinat 18 vioari și 4 țambale, ba și violoncele, contrabași, acordeoane, clarinete, taragoți, fluiere. Barbu-scripcarul a lepădat fesul și ișlicul, a aruncat amarul de pe chipu-i bătrîn și a dat sufletul, cîntul și numele său unei întregi orchestre populare. Pentru a-i asculta cîntarea, semenii lui Barbu îi urmăreau în zori mersul prin mahalalele netrebnice ale Ieșilor, unde i se afla sălașul casnic, se cățărau pe gardurile cîrciumei unde-și îndulceau boierii zaiafetul cu dulceața lăutei vestitului scripcar, ori se ȋteau pe la ferestrele saloanelor domnești prin care străbăteau, nopți de-a rîndul, cîntările lui Barbu. Pentru a-l asculta astăzi pe „Barbu Lăutaru“, ne pregătim duminica seara să intrăm în sălile strălucind de lumini ale celei dintîi instituții muzicale a țării: Ateneul R.P.R. Ori învîrtim încet un buton crestat și prin văzduh aleargă spre noi, căutîndu-ne și găsindu-ne acasă, o melodie în care vioarele, violoncelele, contrabașii cîntă toate împreună: „Eu sînt Barbu Lăutaru...“

Cîndva, un bătrîn scripcar ce cunoscuse gustul robiei se prezenta singur, jeluindu-și

EU SÎNT BARBU LĂUTARU STAROSTELE ȘI COBZARUL...

cîntecul. Astăzi, o carte de vizită sonoră, amplificînd de zece, de o sută de ori cîntarea bătrînă și întorcîndu-i parcă ȋntesul, ne face cunoștință cu „Barbu Lăutaru“ al zilelor noastre: o orchestră în care aflăm zeci de interpreți de muzică populară dintre cei mai buni pe care îi avem, în care profesori de seamă îi fac pe lăutarii de ieri să pătrundă ascunzișurile cele mai adînci ale notelor, în care se cîntă cîntări din toată țara, alese cu grijă și învățate cu și mai multă grijă. Fiecare vreme își are semnele ei: „Barbu Lăutaru“ de azi e un semn al zilelor noastre, precum cel de acum un veac, un semn al vremii lui...

Se povestește — și nimeni nu știe de-i adevărat ori de-i plămăuire, deși povestea își are ȋlcul ei — cum că, pe cînd era fecioraș cu mustața abia mijită, Barbu a fost luat de taică-său să cînte la o petrecere dată de postelnicul Pantazoglu. Cînd era zaiafetul în toi, numai ce le vine mesenilor poftă să-și ridice de copiii robilor țigani: îi aduseră de față și-i siliră să ia, cu gura, cîte un galben de la flacăra unei lumînări, fără să o stingă cumva. Amarnică petrecere: copiii fugeau cu banul în dinți, cu buzele arse, cu părul aprins. Un pui de țigan nu mai avu curaj: plîngea și tremura tot. S-a sculat atunci Barbu de la locul său de lăutar, cu buzele sale a smuls

flăcării galbenul și l-a scuipat la picior boierilor. Apoi a început a cînta iar, fără vorbă, fără o lacrimă.

Ce voi povesti acum nu mai e legendă adevărată simplă și obișnuită al zilelor noastre. Prețuirea de astăzi a muzicanților populari o tălmăcesc medaliile de aur primite la pieptul lor: dirijorii orchestrei Stănescu și Ionel Budișteanu, sînt artiști riți ai republicii noastre populare și laureați ai Premiului de Stat; Fănică Luca, la fel; ȋii vocali Maria Lătărețu, Emil Gavriș; gela Moldovan sînt decorați cu Ordinul cîi. Ba mai pot istorisi ceva și despre doi care au intrat în orchestră cînd nu le încă mustața și care au căpătat multe la diferite festivaluri internaționale. Să-mesc Damian Luca și Niculaie Crăciun au astăzi cîte 22 de ani fiecare și cîntă la orchestră de 9 ani!

Istoria de întîlnire dintre Liszt și starostele scripcarilor ieșeni e bine știută: mișcat de simțirea neasemuită a cîntului lui Barbu, Liszt îi răsplăti arta așezată la clavir și improvizînd pentru el o melodie și complicată și simplă. Cobzarul ce nu cu notele i-a reprodus apoi, cu o exactitate toare, întreaga piesă pe care însuși compozitorul o și uitase poate. Aproape mut de e Liszt i-a ȋntins paharul cu șampanie: „Barbule lăutar, stăpînul meu, bea, căci nezeu te-a făcut artist și tu ești mai de cît mine“.

S-a păstrat povestea aceasta cu bucurie pe care ȋi-o dă ȋnțelegerea și prețuirea de

Artistul emerit Nicu Stănescu, dirijorul orchestrei, execută la vioară „Ciocirlu“.

...Cîntă orchestra „Barbu Lăutaru“. La dirijor, artistul emerit Fănică Luca.

marii artiști ai altor popoare, a artei populare. Aș vrea să dau însă un semn al prețurii de care se bucură azi „Barbu Lăutaru“ nostru și nu știu pe care să-l aleg. De cînd îl iau la întîmplare: la un singur concert pe care orchestra l-a dat anii trecuți în oraș din R.D. Germană, au participat și multe de oameni, care au aplaudat și ova indelung fiecare număr din program. Aplauzele acestea l-au urmărit pe „Barbu Lăutaru“ de la un colț la altul al lumii: Moscova la Londra, din China în Africa și din Cehoslovacia în Coreea, de-a lungul 11 țări în care orchestra a dus, în acești ani, cîntul nostru popular, seva și frăgețul lui. De fiecare dată, programul începea cu prezentarea orchestrei: „Eu sînt Barbu Lăutaru“. Și lîngă cămășile înflorate, ȋțarii și lăutele ale muzicanților, lîngă vioarele, violoncelele, contrabașii, țambalurile, acordeonul, acoardele orchestrei, apărea parcă, în așezare și giubea, cu credincioasa-i cobză în mînă, bătrînul scripcar, alăturîndu-și vocea, în instrumentelor. Chipul starostelui se lăsa încet, mustața i se ridica a zîmbet, ochii aprindeau de strălucirea tinereții și cîntul trist de odinioară căpăta parcă ceva viitor triumfător.

Sanda F

F.R.-ul are un birou pentru
tecele pierdute în tren. Un
u și un depozit.
n urmă cu un an, m-am dus
o să mă interesez de o pe-
e de mănuși de piele pe
le pierdusem într-o călătorie
Constanța.

m răscolit toată magazia. Nu
m găsit. Și cum se-ntimplă
astfel de cazuri, începui să
ndoiesc că uitasem mănușile
ompartimentul trenului, gîn-
lu-mă dacă nu cumva le
dusem în tramvaiul cu care
deplasasem pînă la gară.

Dacă nu-s, nu-s și gata!
riveam acum, atent și visă-
totodată, la rafturile înșeșate
cele mai felurite obiecte care
sot uita în tren. De la cla-
umbrelă și pînă la obișnu-
valize, geamantane, cufere
cufărăse, port-țigărete, bri-
e, ciorapi, umerase, cărți și
nzaiduri.

te întimplări — gîndeam —
se leagă de aceste aparent
semnate obiecte! Dacă, de
ă, ele ar putea vorbi, cite
ne-ar spune!...

mbrela și-ar începe povestea
de vremea cînd tînarul pro-
r de matematici — azi un
ectabil pensionar — și-a cum-
t această arhaică armă împo-
a intemperiilor, într-o toamnă
loi și vînt căzută pe neaștep-
peste un micuț orașel neas-
t și făr-de canalizare, din
lul Moldovei. Exact la
ună după începerea anului
ar...

eamantănașul acela din piele
stră și-nsolzată, de șarpe, a
zvrilit și uitat în colțul pla-
de doamna care, plecînd sin-
la mare, și-a găsit chiar
Cernavodă și Palas, „flir-
pe care nu va mai fi nevoie
i-l caute pe faleză...
alonzaidul este al tînarului
tulburat și cramponat la
astra vagonului prin care va
ili, inspirată, imaginea Tha-
si...

mfărul de lemn trebuie să fie
rietatea țăpînarului din vir-
e Vrancei, care și-a găsit
tenii din armată în celălalt
on și a coborît apoi vesel,
ăreț și uităreț, o dată cu ei
u mîinile vîrîte de uimire
uzunarele pantalonilor. Ve-
pentru întîia oară la mare...
deodată... Pe-al treilea raft
nga observ două cîrje. Două
noi, înflorate cu migală pe
rele de fag uscat și lustruit.
ouă cîrje.

n cerut permisiunea să le
mai îndeaproape. Le-am luat
înă, le-am sucit pe-o parte
e alta. Le-am pipăit. Erau
ce se vedea. Două cîrje
de bună seamă croite pentru
m mic de statură, dar preten-
de vreme ce le ceruse cu
și motive încrustate de-a
ul pulpelor subțiri de lemn,
trebuiau să-i înlocuiască e-
l mușchilor picioarelor.

Dar cum a putut să le uite
en? — m-am întrebat mirat.
am a coborît fără ele? Poate
făcut rău în vagon și a

Cîrjele

— schiță —
de
Marla ARSENE

Ilustrații de N. POPESCU

fost scos pe brațe? Sau și mai
grav...

Responsabilul depozitului de
obiecte pierdute n-a putut să-mi
dea nici o explicație asupra cîr-
jelor pe care, de doi ani, nu le
reclamase nimeni — el împărtă-
șindu-și nedumerirea, la fel ca și
mine, asupra cauzei care a dus
la abandonarea lor.

★

Trecuseră, cum vă spusese, vreo
douăsprezece luni de la vizita
mea la depozitul de obiecte pier-
dute în tren. Imaginea celor două
cîrje miciute m-a mai urmărit un
timp, apoi mi s-a șters din me-
morie și preocupări.

Dar alaltăieri...

Stam întins pe spate, pe-ngusta
plajă a ghiolului, împachetat
într-un dublu strat de nămol
negru și vîscos. Nu este o poziție
comodă. Și nici prea plăcut
nu este, mai ales pentru nasul
și ochii unui esthet pretentios și
înăcrit ca subsemnatul.

Crema aceea tucurie și natu-
rală cu care mii de trupuri se
ungeau pe rînd și la ore diferite
exala un miros fetid, enervant.
Limpezimea lacului sărat era
spartă în valuri și clipoceli, iar
liniștea, în țipete de satisfacție,
chiot de veselie, ca într-un con-
cert barbar, care mă scotea puțin
din sărite.

Din cînd în cînd careva trecea
în goană sau agale pe lîngă
capul meu, ocolindu-mă cu prea
puțină grijă, împroșcîndu-mă cu
nisip mărunț și fierbinte în gură,
peste gene și nas.

Încercai să evadez, folosind u-
n din mijloacele mele preferate
în astfel de ocazii.

În spate aveam treptele care
duceau sus, la Vasile Roaită. În
față, pe malul îndepărtat al
lacului, se profilau clădirile din
Techirghiol. Sus, cerul era de-un
albastru „garantat la spălat”. Am
închis pleoapele și am încercat,
în gînd, să mă furizez afară,
unde departe, cît mai departe,
cercetînd înfrigorat în amintire
vreun moment plăcut pe care
să-l reconstitui...

Un glas hîrîit mă trase înapoi:
— ...E o minune nămolul... O
adevărată minune... Nu-i cre-
deam pe cei de la sindicat...
Du-te, măi tovarășe, la Techir-
ghiol, nu la Sinaia... Și de te-oi
mai văita de șale și picioare,
uite...

Reținut o clipă de vocea hîrîi-
tă, vrui să plec, dar un glas sub-
țirel interveni, prinzîndu-mă din
nou:

— Mie-mi spui? Păi să-ți spun
eu ce-am văzut cu ochii mei
acum doi ani, chiar în persona-
lul care mă aducea din București
la nămol...

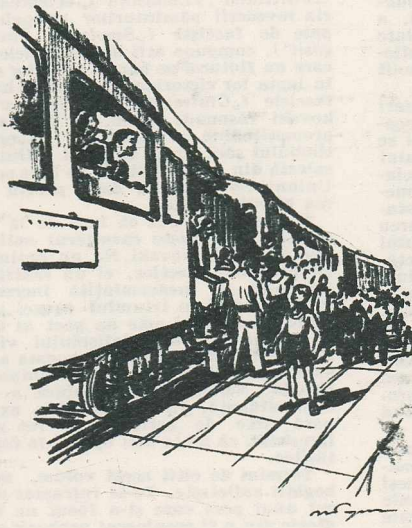
Cei care vorbeau nu erau în
dreapta mea. Nici în stînga. Pro-
babil că ceva mai departe de
capul meu, ce se odihnea într-o
scoică de nisip.

Am vrut să profit de o mică
pauză în discuție ca s-o „întind”,
dar glasul subțire reluă, obli-
gîndu-mă să-l ascult:

— ...Se urcase în Gara de
Nord o dată cu noi. Era un ins
voinic, cu ochi mari și triști,
îmbrăcat în straie groase de iar-
nă și încălțat cu bocanci cu
ținte, deși Capitala își topea as-
faltul sub ploaia de foc revăr-
sată peste el...

Avea un fel deosebit de a po-
vesti necunoscutul cu glasul sub-
țire, așa că m-a prins de-a
binelea. Îl ascultai, mai departe:

— ...N-a scos o vorbuliță pînă
la Medgidia. Abia cînd eu și
pasagerul vecin ne arătam
unul altuia jucăriile pe care le
duceam copiilor aflați în vacanță
la mare și ne-ntrebam dacă o
rață-colac de cauciuc era mai
indicată decît o minge de polo,
însul în straie de iarnă m-a între-

bat: „Aveți copii?” „Da” — i-am
răspuns, întorcîndu-mă mirat spre
el. „Și dumneata?” — mai întrebă
el pe călătorul de lîngă mine.
„Și eu. O fetiță.” A oftat. Iar
noi l-am întrebat aproape de-
odată: „Ai și dumneata copii?”
Ne-a privit cu atîta tristețe,
că ne-a părut rău de întrebare.
Într-un tîrziu, a prins să vor-
bească, să-și verse năduful. „Am
un singur copil. Un băiat. De zece
ani. A ologit de cînd era în clasa a
doua primară. N-are mamă, mi-a
murit nevasta la naștere. Nu m-am
mai înșurat, ca să nu-i dau mamă
mașteră. Eu sînt cioban de me-
serie. Stau mai tot anul pe mun-
te, la cooperativă. Cobor doar
după alimente. Feciorul locuiește
în gazdă la un neam, cu plată.
De un an nou i-am făgăduit că
voi coborî în sat, să-l văd. M-au
ținut treburile. Băiatul a plîns
toată noaptea, iar a doua zi,
chiar de întîi al lui ianuarie, a
pornit sus la mine.”

Glasul subțirel a tăcut. Aștep-
tam. Eram numai urechi. Un
tovarăș de cameră, nămolit lîngă
mine, mă-ntrebă: „Mai stăm?”
Nu i-am răspuns. Glasul subțire
reluă:

— ...Pe feciorul ciobanului l-a
prins vifonița. L-a găsit taică-
său degerat și aproape mort. du-

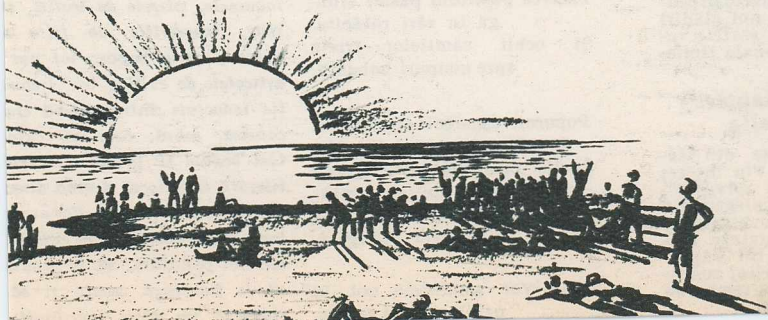
pă o zi de căutare pe cărăruia
troienită. Să-l fi auzit pe părin-
tele ăla nenorocit cum povestea:
„...Mi-a rămas olog copilul. Nici
babele, nici moașa, nici chiar
doftorul de la dispensarul din
comună nu l-au putut vindeca.
Doi ani l-au dus pe brațe copiii
la școală. Nu suferea cîrjele. Și-n
toți anii a luat premiul întîi.
Atunci, președintele cooperativei
a vorbit cu tovarășul Zamfir,
instructorul de partid de la ra-
ion. Și Zamfir ăsta, om iute și
priceput la fapte, mi-a urcat bă-
iatul în cursă și l-a dus la un
spital în oraș. E o lună de a-
tunci. Am primit o scrisoare că
mi-au așezat copilul într-un pă-
tuț, l-au pus pe tren și l-au trim-
is la Techirghiol. Cum am
aflat, m-am pornit spre Bucu-
rești și, de aci, cu dv. în tren. Mă
duc să-l văd și...”

„Cu toții ne-am
întîlnit privirile sus, pe pla-
să, unde odihneau cele două cîrje
miciute... Ciobanul le-a luat în
palmele lui mari și virtoase,
arătîndu-ni-le și spunînd: „Eu
le-am lucrat. Și le-am scris flori
pe ele... Poate că or să-i placă...
Că de minge n-are nevoie, sărăcu-
tu...” Am strîns în grabă mînea
de polo și rața-colac de cauciuc,
cu care ne mîndrisem. Tatăl copi-
lului olog a pus înapoi, în plasă,
cîrjele și s-a înfundat iarăși în
muțenie. De altminteri n-a mai
vorbit nimeni în compartiment.
La Techirghiol am sosit cu o
întîrziere de zece minute. Nici
n-apucă bine să frîneze trenul,
cînd auzii un glas de copil strî-
gînd și acoperînd vacarmul obiș-
nuit al unui tren în stație:

„Tătuică! Tătuică, măi tătuicăăă!”
Ciobanul a tresărit. Parcă l-ar
fi pișcat cu un vîrf de cuțit în
inimă. S-a repezit la fereastră.
Și noi după el. Pe peron, un bă-
iețel în pantaloni scurți de pîn-
ză, sandale, tricou, părul blond în
vînt și trupul bronzat de cel mai
generos soare din lume, se agita de
colo pînă colo, chemîndu-și tatăl...
Călătorul în straie de iarnă l-a
privit cu respirația tăiată și, abia
după ce lacrimile ce-i umpluseră
ochii au prins a-i aluneca încet
spre bărbie, a
izbucnit ră-
gușit: „Pe...
Pe picioare,
măăă...?” „Pe
ele, tătuică;
de-o săptămî-
nă umblu sin-
gur”. Ne-a fost
destul de greu
să-l convingem
pe tatăl lui
Pătruț că va
plăti amendă,
dacă coboară
prin fereastră,
oricît de grabă
i-ar fi fost...

★

Dezlegasem
acolo, pe plaja
ghiolului, mis-
terul celor două
cîrje abandonate
în plasa com-
partimentului de-a doua,
din personalul
București-Constanța - Techir-
ghiol.

Scriitori CARI

MESAJUL UNUI MARE POET-CETĂȚEAN*)

Săptămânile trecute cititorii au înfălițat în librării o antologie din versurile cunoscutului poet sovietic M. Isakovski, tipărită de Cartea Rusă. Rod al creației sale poetice de mai bine de un sfert de veac (1924-1950), volumul recent apărut oferă cititorului prilejul să cunoască mesajul emoționant al unui scriitor strâns legat de luptele și năzuințele marelui său popor, constructor al comunismului. Într-adevăr, versurile lui M. Isakovski te impresionează prin patosul cetățenesc de care sînt pătrunse, prin extraordinara lor putere de a surprinde problemele importante ale actualității. Cronică vie a anilor de luptă și biruință, volumul lui Isakovski ne confirmă încă o dată un adevăr ce trebuie mereu reafirmat: poezia adevărată nu este decît aceea care izvorăște din marile frămîntări ale epocii, reflectînd, în versuri ce se adresează direct inimii cititorului, năzuințele și aspirațiile lui. Poezia lui Isakovski a răspuns totdeauna prompt, ferm, fără șovăire, comenzi sociale. Ea s-a adresat direct, nemijlocit, milioanele de oameni simpli, care au recunoscut în stilurile marelui poet, sentimentele, bucuriile și dorințele lor proprii. De aceea, multe din poeziile sale, transpuse și în muzică, au făcut înconjurul Țării Sovietelor și au trecut granițele ei, fiind cîntate cu pasiune și îndrăgite de toți oamenii pătrunși de idealuri curate, înalte, creatoare. Secretul acestei reușite nu stă decît în faptul că poetul, pătruns de cerințele artei realist-socialiste, răspunzînd neconștient chemărilor partidului, a slujit cu fiecare poezie a sa mersul înainte al poporului sovietic, a cîntat cu însuflețire victoriile sale și i-a oferit neconștient imbolduri noi în muncă.

Volumul de față cuprinde cîteva mari cicluri, semnificative pentru evoluția poetului. De la bun început, M. Isakovski se arată un iscusit cîntăreț al vieții satului aflat în plină transformare pe drumul socialismului. Poetul celebrează munca oamenilor simpli („Păstorii”), electricizarea satului („De-a lungul cătunului”), plecarea tinerilor pentru satisfacerea serviciului militar, prilej de bucurie și mîndrie cetățenească („La noi în sat”), eroismul tinerilor comunisti a căiși mișlește de dușmanii socialismului („Memoriei lui N”) etc.

Fiecare poezie surprinde un alt aspect din configurația anilor eroici în care poporul sovietic pășea hotărît pe drumul edificării noii societăți. Iar poezia lui Isakovski redă toate acestea într-o tonalitate profund optimistă, de încredere nestăvilită în viață.

Poetul cîntă apoi primăvara muncii creatoare: „Aprilie la Smolensk”, „Primăvara”, „Vara, cu zori proaspete”, și, deși iarna și toamna par a nu fi anotimpurile sale favorite, totuși află resursele morale pentru a-și depăși tristețile trecătoare. Primordială în acești ani va fi cîntarea vieții noi, care se instăpînește tot mai puternic pe cuprinsul Țării Sovietice. Comparația trecut-prezent evidențiază tragismul vieții țărănilor sub robia țaristă („Trecutul”), spre

deosebire de perspectivele luminoase ce i se deschid în față („Colhoznicii”).

Al doilea ciclu, cuprinzînd poezii scrise într-o perioadă ce se întinde pe aproape zece ani de puternice prefaceri în viața oamenilor sovietici, mărturisește același nedezmîniț atașament al poetului pentru cauza socialismului. Isakovski înregistrează, în versuri ce merg direct și fără reticență la inima cititorului, fenomenele tulburătoare ce au transformat conștiințele oamenilor simpli din satele pînă atunci ținute în întuneric. O femeie analfabetă învață să scrie și își mărturisește bucuria. Un colhoznic își reamîntește viața, autobiografia lui fiind de fapt o măturie a drumului spre libertate și demnitate umană („Biografia colhoznicului”), pașnicul colhozului nu-și părăsește postul, deși casa îi este cuprinsă în flăcări și viața copiilor săi primejdioasă.

O trăsătură specifică liricii lui Isakovski este patriotismul său fierbinte, iluminat. Versurile sale, din toate perioadele de creație, respiră această nestrămînată dragoste pentru patria socialistă și ura necruțătoare față de toți dușmanii poporului său. În timpul războiului, Isakovski, poetul care a slăvit pînă atunci în versurile sale uriașele prefaceri de pe pămîntul Țării Sovietelor, pornește să însuflețească pe cei ce-și apărau patria de invazia dușmanului. Scrie marșuri („Cu bine, deci, orase mari și case”), slăvește eroismul combatanților sovietici („Partizana”, „Luminia”), celebrează bucuria revederii pămînturilor vremelnice ocupate de fasciști („Smolensk, bine te-am găsit”), compune atît de popularele cîntece care au fluturat pe buzele ostașilor sovietici în lupta lor victorioasă împotriva hoardelor fasciste („Cîntec despre „Kafiușă”). Isakovski răspunde acum, ca și înainte, cu promptitudine și siguranță imperativelor timpului său, lirica sa fiind întrutotul inspirată din marea bătălie pe care popoarele Uniunii Sovietice au dat-o pentru zdrobirea hidrei fasciste.

Spuneam mai sus că încă de la primele creații se vedește caracterul optimist al poeziei lui Isakovski. Nu un optimism de circumstanță, factice, ci un sentiment de puternică și nedezmînițată încredere în viața nouă și în triumful cauzei socialismului. Isakovski este un poet al bucuriei de a trăi în țara socialismului victorios. El iubeste natura fertilă și bogată a patriei sale, oamenii ei de o mare frumusețe spirituală. Versurile sale respiră o voloșie contaminantă, își comunică o extraordinară sete de acțiune, te fac să devii impetuos, să nu te mai oprești în fața greutăților.

Termeni de citit acest volum, mult îmbogățit sufletește. Te-ai înfruptat din versul unui poet care și-a făcut un titlu de glorie din a fi cronicarul neobosit al vieții ascendente a poporului său. Simți aproape de inima ta versul lui Isakovski și nu te poți opri să nu revii asupra lui. Și îți dai încă o dată seama că numai atunci o lucrare de artă are valoare, cînd este inspirată din viața de luptă a poporului, cînd cuprinde în ea ecourile celei mai fierbinți și mai apropiate actualități.

V. RIPEANU

*) M. Isakovski: „Versuri alese” — E.S.P.L.A. — Cartea Rusă.

DE PRETUTINDENI

Manuscrise necunoscute ale lui Stendhal, descoperite în U.R.S.S.

Numeroși istorici și filologi sovietici se ocupă în prezent cu descifrarea unor manuscrise ale marelui scriitor francez Stendhal, recent descoperite. Cu prilejul organizării Bibliotecii de Stat a R.S.S. Letone, a fost găsit volumul al treilea din „Storia pittorica della Italia” de Luigi Lanzi, cuprinzînd însemnări marginale ale lui Stendhal, datînd între 25 noiembrie 1830 și 7 iulie 1835. Precum se știe, lucrarea lui Lanzi i-a folosit lui Stendhal pentru întocmirea unei „Istории a picturii” apărute sub semnătura M. B. A. A. (Monsieur Beyle, Ancien Auditeur). Cum a ajuns cartea la Riga? O dedicație scrisă pe prima pagină ne indică faptul că volumul a fost dăruit de anticarul Donato Buccì, un prieten al scriitorului, baronu-

lui F. von Melendorf, pe acea vreme secretar al Misiunii Ruse din Roma.

Insemnările aduc date noi și importante cu privire la călătoriile lui Stendhal. Din păcate ele cuprind și cuvinte greu descifrabile. Revista „Probleme de literatură”, care apare la Moscova, publică în numărul 5/1958, însemnările în franceză și rusă, paginile fotografiate, precum și comentariile cercetătorului T. Kocetkovi.

„Biblioteca din Roma în pericol”...

„Să salvăm cultura italiană!” „Oameni ai culturii, să salvăm 2.000.000 de cărți!” — Iată titluri înfălțite adesea de cititori în ziarele și publicațiile italiene și care dezvăluie situația tragică a unei din cele mai însemnate instituții culturale din Italia, „Biblioteca Națională” din Roma. De multă ani, asupra sutelor

de mii de manuscrise și cărți vechi, de o valoare incalculabilă, operează lent acțiunea distrugătoare a umidității excesive existente în depozitele bibliotecii. Și, în vreme ce pentru armata și poliție — cum se exprima un ziar din Roma — se aruncă milioane de lire, guvernul nu catadixeste să investească nici măcar atît cit e necesar pentru construirea unei noi clădiri care să adăpostească realele valori ale culturii naționale italiene.

Poetul bulgar Vapțarov editat în Italia

Cercurile progresiste din Italia au primit cu un viu interes apariția, în editura „Avanti”, a unei voluminoase culegeri din opera scriitorului revoluționar bulgar Vapțarov. Revolute elogiote despre poezia lui Vapțarov a avut cu acest prilej cunoscutul poet italian contemporan Salvatore Quassimodo.

Consemnări literare

● UN INTERESANT ROMAN

DESPRE LUPTA COMUNISTILOR CHINEZI. Revista „Literatura chineză” (nr. 3, mai-iunie 1958) publică un fragment din romanul „Istoria provinciei Taun” de Kao-Yun-Lau. Acțiunea acestui roman se petrece în orașul Amoy, în anii luptei de rezistență împotriva agresivității japoneze. Fragmentul reproduș în revistă surprinde momentul cînd muncitorii și intelectualii comunisti sînt aruncați în închisoare de guvernul Kuomintangului pentru că se opun politicii de non-rezistență predicată de Cian-Kai-Și în fața cîmpitorilor japonezi. Lupta dintre elementele cinstite și cele trădătoare formează substanța acestui roman. Patrioșii arestați reușesc, printr-o acțiune strîns unită, să spargă zidurile închisorii și să evadeze.

Autorul, Kao-Yun-Lau, s-a născut în 1910 în orașul Amoy, a dus o viață extrem de grea, dar a reușit să învețe carte și, în anul 1930, a publicat un scurt roman. Kao-Yun-Lau se afla la Amoy în momentul cînd patrioșii chinezi reușiră să spargă zidurile închisorii și să evadeze. Actul acesta eroic l-a impresionat în chip cu totul deosebit, ceea ce l-a determinat să-l transpună într-o operă literară. În 1953, a început să scrie romanul „Istoria provinciei Taun”, pe care l-a terminat în 1956, cu cîteva zile înainte de moartea sa.

Într-o scrisoare adresată unui prieten, Kao-Yun-Lau spunea: „Îmi voi dedica toată viața scrierii acestei glorioase pagini din istoria partidului”.

Kao-Yun-Lau și-a finit angajamentul.

● GO-MO-JO CÎNTĂ EGIP-TUL.

Cunoscutul scriitor, filozof și militant social Go-Mo-Jo a publicat recent un ciclu de poezii despre Egipt, rod al călătoriei sale prin Republica Arabă Unită. Poeziile, însumate într-un fel de reportaj liric de o intensă emoție, aduc elogiul milenarei civilizații a acestei țări, poporului egiptean, care și-a cucerit după o îndelungată luptă libertatea și care și-o apără astăzi cu îndrăjire împotriva imperialismului. Cîntăm prima poezie, intitulată: „De la aerodrom mă îndrept spre Cairo”.

Se pierde în valuri de purpură nava solară Sau poate nisipul cel palid o-nghite. Tăcerea pustiului păsări alun-gă în zări rătăcite. Și ochii cămîlelor triste spre nisipuri coboară.

Poporul, asemeni simunului, dă-n lături trecutul din cale, Înalt, pretutindenea, mlădi-țele noi se arată. Pieri-va pustiul, tăcerea fi-va pe veci alungată.

Cădea-vor semințele noi în pămîntul cel moale.

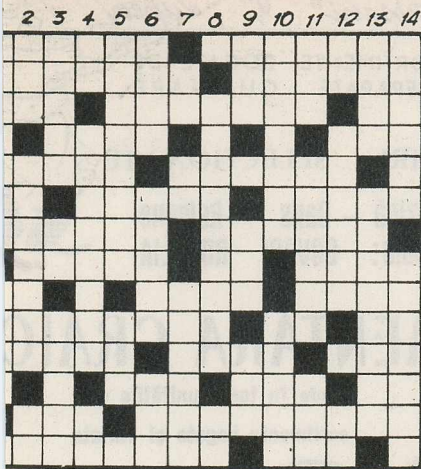
● SARCINILE CRITIC LITERARE.

În numărul ci al revistei „Literatura chineze (Chinese Literature)” întâlnim articol privind conferința critic literari din China, care a avut la începutul acestei veri. S-a discutat activitatea criticii literare în ultimii ani și s-au dezbătut sarcinile ei viitoare. Din lucrul conferinței a rețesit contribuția substanțială adusă de criticii luptele de idei pe tărîmul literaturii și artei, împotriva elementelor de dreapta și a revizorului. Criticii literari au reușit să realizeze succese însemnate în apărarea unei linii marxist-leniniste, în respingerea ideilor reacționare propuse de burghezie și în clarificarea drumului literaturii socialiste pentru a crea condițiile necesare unui nou avînt al scriiturii.

Dar în același timp s-a subliniat răminerea în urmă a criticii literare față de nivelul noii literaturii chineze. Îndeosebi, persistă lipsuri în cercetările istorice literare și în învățămîntul universitar de specialitate. Tinerii care au participat la lucrările conferinței au fost de acord cu faptul că sarcina principală a criticii literare este încurajarea creșterii literaturii realist-socialiste și respingerea tendințelor burgheze. În același timp participanții la conferință au subliniat în unanimitate că o dată de onoare a criticii literare este combaterea revizionismului și dogmatismului.

Cei care au luat cuvîntul subliniat faptul că în învățămînt și în instituturile de cercetări existau unele tendințe de a ignora viața actuală și de a exalta trecutul dimunîndu-se astfel realizările prezentului. Fără discuție — subliniat vorbitorii — aprecierea moștenirii literare, dar studiul literaturii clasice trebuie să facă în mod critic, de pe poziții marxist-leniniste. Prețuind cum se cuvine operele mari ale predecesorilor, trebuie să arătăm același timp limitele lor din punct de vedere istoric și să nu exaltăm elementele idealiste prezente în gîndirea lor. Cei care studiază literatura clasică vor trebui să acorde egală atenție literaturii actuale.

Conferința a trasat drept sarcini criticilor literari să ducă în departe spiritul maselor. Așa cum romanele, piesele de teatru, poeziile, scenariile de film și scrisorile pentru popor, tot așa articolele de critică vor trebui să fie redactate într-o limbă clară, concisă, sobră, care să exprime idei bogate și profunde. Criticii literari trebuie să devină direcți și plini de viață. Ea are datoria să pornească de la exigențele opiniei populare, să le studieze și să le înțeleagă esența și să ridică la un nivel mai înalt.

RIZONTAL: 1) Bate șeauu să priceapă lapa (nul care nu aieargă după doi iepuri). 2) Cu mică se prinde pește mare — Om dintr-o Nu lăsa pe mine ce poți face... — Inceputul se face oțetul — Alifie. 4) Eu îți semn și tu stai de... — Emblema primelor buse românești. 5) L-a făcut albă de porci erbul lui „nici în car, nici în căruță, nici eleguță”. 6) Literă grecească — Decît un u cioara, mai bine o zi cu șoiul — Ceea u-și poate schimba lupul atunci cînd năpîr. 7) Banul n-are miros — Urări în versuri, e de proverbe și umor popular, pe care colăle adresează mirilor la nunți. 8) A tunat — a adunat — Notă muzicală — Concurent. Cetate din antichitate — Ce-i pe față și-n... — Numele legendar al rîului a. 10) Satul arde și baba se piaptăna (pl.) asile Teodorescu — La table. 11) Situație i le dă infumuratul — Ori. 12) Etaj — A ca un... — Cea bună se cunoaște de dimi-ă. 13) Din el unii sar în puț... — Pus în ne corespunzătoare. 14) Opus egoismului literă grecească.

VERTICAL: 1) Baltă să fie, că broaște se se (pl.) — Roata nu scriștie dacă e... 2) vor să eștișge pe cel mare — Ce-i în mîna minclună — Bile. 3) A plecat cu coadă e picioare (fem.) — Vas de lut — Stropit cerneală. 4) Zero tăint în două — Ce naște psică șoareci prinde — „Cîntecul” celei în proverb stă pe gard. 5) Bilei — Despre ce-și înfrînează o dorință se zice că inghite. 6) Avînt — Spusă numai din gură — În loc. 7) În labă — Cele negre de pe timpul sîni litere — Chipșe. 8) Unul zice hăis lîtul cea — De el și pentru el sînt făcute verbele. 9) Pîine culeasă din pom — Paza a trece primejdia... — Din an în paste. 10) oriantă parte a unei hidrocentrale — Căii pe pereții celui ce aturează sau stelele din irtile celui levit (sing.). 11) Leacuri pentru ace — Un rău care se potrivește cu prover- pe dinafară frumos și-năuntru viermănos. 12) i-i oferă ingratur, adesea însoțit de pișcot. Soare — Dimensiune — Tîne. 13) Ivit — zază cai verzi pe pereți. 14) Întîrziat — a cu lac.

LEGAREA JOCLUI „DIDACTICĂ”, APĂRUT ÎN NR. 32

RIZONTAL: 1) Oblojeală. 2) Batractor. Libertă — E. 4) Aba — Gecko. 5) Danton Am. 6) Ur — Iniste. 7) Iași — Itit. 8) — E — U — R. 9) Ie — Trofeu.

SOLUȚIA PROBLEMEI DE ȘAH DIN NUMĂRUL PRECEDENT

Poziția (Alb: Ra2, De3, Td7, Cf3, Pp. a3. Negru: Rh7, Db7, Tg8, Nc7, Ng7, Pp. g6. Albul la mutare). Combinația eștigătoare începează pe cunoscuta idee a șahului prin deseri- 1. Cg5+ Rh6 (sau Rh8) 2. Cf7+ Rh7 Dh6+!! Dama albă se sacrifică pentru a mite următorul șah prin descoperire. 3... h6 4. Cg5+ Rh8 5. Th7 mat.

RĂSPUNDEM CITITORILOR

DESPRE HIPNOZĂ

vin materialul de mai jos, asist. univ. dr. Em. Gaba runde întrebării puse de un lor din Călărași. Hipnoza este o stare de in parțial, creată cu ajuto- sugestiei, în care legătura il hipnotizat cu mediul ex- este păstrată limitat. Su- ta și hipnoza erau cunoscute din antichitate, fiind folo- pe atunci, empiric. În

scopuri curative, dar mai ales în scopuri mistice. Explicațiile care au fost date acestor fenomene de-a lungul veacurilor se bazuau pe teoria spiritualistă a existenței unor fluide sau a unor unde magnetice emise de hipnotizator. Spre sfîrșitul secolului al XIX-lea teoriile mistice cu privire la hipnoză sînt însă nimicite de lucrările unor savanți ruși, printre care Beh- terev și Moclutkovski, și fran- cezi, printre care Bernheim și Charcot, care fundamentează

științific această problemă. In- ceptînd din această perioadă, hipnoza este din ce în ce mai larg folosită ca mijloc terapeu- tic într-o serie de boli și, în special, în cele neurologice. Pentru crearea stării de hip- noză se folosește, în primul rînd, sugestia verbală — adică excitanții verbali — și abia în al doilea rînd se folosesc excitanții fizici slabi, cu ac- țione prelungită, adresîndu-se fie vederii, fie auzului, fie tac- tului. Somnul rezultat poate

SFATURI PRACTICE

DESPRE PLANTELE CURATIVE ȘI FOLOSIREA LOR.

Am cunoscut întîmplător pe cineva care se pricepe din proprie experiență la plantele curative sau medicinale, cum se mai numesc. Este un om în vîrstă de 70 de ani, deși nu pare la prima vedere nici de 50. O fi sau nu adevărat, nu știu, dar el pretinde că datorează această admirabilă conservare numai plan- telor curative, despre care mi-a vorbit cu multă convingere.

— Ceea ce trebuie să cunoaș- tem înainte de orice — mi-a spus el — este calitatea curativă a plantelor. După aceea trebuie să știu cum să preparăm o infuzie și cum s-o dozăm într-o cură. În același timp, trebuie să ținem seama că infuziile de plante cu- rative nu au efectul fulgător al medicamentelor farmaceutice, în schimb sînt mult mai ușor su- portate de orice organism.

— Mi-a arătat apoi dulapul lui cu plante curative. — Iată — mi-a spus — vi le-aș putea cataloga pe scurt astfel: **Pectorale** (adică cele cu efect salutar asupra bronhiilor și plămînilor): floarea de mac, foile de nalbă, mugurii de brad, florile de vioare; iar dintre fructe: curmalele, smochinele și strugurii uscați.

Febrifuge: foile de eucalipt, foile de frasin, foile și florile de tinctorie.

Digestive: sămînța de anason verde, sămînța de in, florile de mușetel, sămînța de mărar, folle de izmă, de rosmarin și de ver- bină.

Laxative: florile de pierdic, foile de frasin, sămînța de anason și de mărar.

Diuretice: sparanghelul, pirul, mătasea porumbului, cozile de cireșe, coadă mînzului.

Calmante: florile de tei, de mușetel, de izmă și de mătașeune (iarba stupilor).

Descongestionante: foile de Boldo (se găsește la magazinele Plafar).

Cicatrizante: foile de pătlă- gină și florile de sunătoare.

— Firește, sînt încă multe alte plante cu proprietăți medicinale — a adăugat el — dar m-am li- mitat la a vi le enumera pe cele cu o întrebuintare mai frecventă. Pentru prepararea infuziilor — a continuat interlocutorul meu — se iau în general cam 10-15 grame de plante uscate (flori, foi, fructe, coji sau rădăcini) pentru un litru de apă. Dacă planta e amară sau are alt gust neplăcut, folosim numai 5 gr. iar dacă e vorba de cereale, mărim can- titatea la 20-30 gr. Ele nu se fierb decît atunci cînd e vorba de rădă- cini, cozi sau coji. Florile și foile se fărîmîtează și se pun în apa de- ja fierată și retrasă în momentul acela de pe foc — adică se face ceea ce numim corect o infuzie — apoi se trec prin strecurătoare. Doza de luat o dată este cam o ceașcă obișnuită. Dacă, însă, după o ceas- că sau două nu simțim efectul dorit, putem continua, la inter- vale calculate, pînă la un litru în 24 de ore. Cele digestive se iau la o oră după fiecare masă, iar cele laxative — seara, înainte de culcare. Tratatul cu asemenea infuzii — a conchis el — e minu- tat. O spun din proprie expe- riență. Dar, bineînțeles, numai pentru nici dereglări ale funcțio- nîlor organice, cînd nu e cazul să apelăm neapărat la un medic. Cu alte cuvînte, ele nu trebuie să înlocuiască medicul, ci să-l facă să vină cît mai rar... în vizită.

JOSIANA

Dați copiilor cît mai multe dulciuri

PRODUSE ZAHAROASE (dropsuri, drajeuri, rahat, caramele etc.)

CONSERVE DE FRUCTE (gemuri, dulceturi și sucuri naturale de fructe)

BOGATE ÎN ZAHARURI ȘI VITAMINE

In timpul verii!

De vînzare la toate magazinele de specialitate ale comerțului de stat

VIZITAȚI T.A.P.L.-CRAIOVA
Restaurantul „Minerva”
 BOGAT SORTIMENT DE PREPARATE CULINARE
 Grătar special
 Vinuri selecționate
 MUZICĂ — DANS — REFRENE VOCALE

avea diverse grade de adîncime. Pentru a provoca starea de hipnoză cu ajutorul sugestiei verbale, persoana care urmează să fie hipnotizată se așază într-o poziție comodă, relaxată, după care medicul îi repetă cu un ton poruncitor, insistent, propoziții de felul acesta: „voi număra pînă la 10, în care timp veți adormi, simțiți că vă este somn, din ce în ce mai somn, pleoapele devin grele, se închid, nu mai puteți deschide ochii, somnul vă cuprinde, adormiți, dormiți adînc” etc. Și, într-adevăr, în cîteva minute, pacientul se confundă într-un somn liniștit, continuînd însă să păstreze legătura cu hipnotizatorul și executînd or-

dinele acestuia. Explicația hipnozei, precum și cea a sugestiei și a somnului, pot fi ușor înțelese dacă ne amintim că la baza activității etajului superior al sistemului nervos, adică a scoarței cerebrale, stau, potrivit învățăturii lui I.P. Pavlov, două procese: excitația și inhibiția (frinarea). În timpul somnului scoarța cerebrală se află aproape în întregime în stare de inhibiție, excepție făcînd unele zone prin intermediul cărora organismul mai menține legătura cu mediul înconjurător. Tot așa, în stare hipnotică, organismul păstrează numai legătura cu hipno- tizatorul. Sugestia verbală se explică prin faptul că pentru om cuvîntul

constituie un excitant condițional tot atât de real ca și toate celelalte, deoarece, semnificând creierului excitații externe și interne, determină din partea organismului reacții identice cu cele pe care le-ar provoca excitațiile însăși.

În cazul hipnozei, cuvintele hipnotizatorului creează un focar de excitație cerebrală, în timp ce restul scoarței se găsește într-o stare de inhibiție care are drept consecință somnul și excluderea rezistenței persoanei hipnotizate. Este interesant de remarcat faptul că cel hipnotizat nu ascultă chiar orbește orice ordin, ci numai cele care nu contravin atitudinii sale morale — de exemplu un om cinstit nu va comite, în stare de hipnoză, delict, crime sau acte imorale. Astfel de ordine duc la trezire.

Hipnotizatorul nu are nevoie de calități speciale; o dovadă în acest sens este realizarea hipnozei colective, cu ajutorul magnetofonului. El trebuie însă să cunoască mecanismul fiziologic al hipnozei și tehnica acesteia.

Hipnoza are importante aplicații în medicină, și anume în tratamentul bolilor de nervi, cum ar fi neurastenia, psihastenia și isteria, precum și în tratamentul unor insomnii rebele și al durerilor de cap, constituind așa-numita hipnopsihoterapie. Utilizarea hipnozei mai poate fi încercată și în tratamentul alcoolismului, al morfomaniei și al altor toxicomani.

Hipnoza nu poate fi aplicată decât de către medic, care, după minuțioasă studiere a suferințelor bolnavului în cauză, va aplica tehnica cea mai potrivită cazului respectiv.

DESPRE FORMA PĂMÎNTULUI

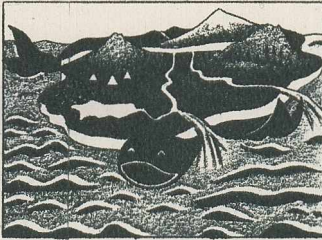
Prin acest material, scris de tov. I. Iordan, cercetător, la Institutul de Cercetări Geografice, răspundem întrebării formulate de un grup de oști, cititori ai revistei noastre.

Cu peste trei mii de ani în urmă, când oamenii aveau arareori posibilitatea să cunoască alte meleaguri decât cele pe care se născuseră, nu se știa nimic despre forma adevărată a pământului.

Circulau pe atunci, în legătură cu aceasta, păreri care mai de care mai fanteziste și mai departate de adevăr. Astfel, popoarele din India veche, observând că marea pare că se ridică spre orizont și că adeseori au loc cutremure, au tras concluzia că pământul are forma unui castron și se sprijină pe patru elefanți care, la rîndul lor, stau pe o broască testoașă. „Vedem

metrică este sfera, acesta trebuie să aibă o formă sferică. Deși teoria acestui mare filozof și matematician grec nu se sprijinea pe dovezi științifice concrete, ea a fost totuși prima care s-a apropiat de realitate.

Aristotel, marele filozof al sec. al IV-lea î. e. n. — arătînd că umbra pe care o aruncă pământul asupra lunii în timpul eclipselor este rotundă, că din puncte diferite ale pământului nu se văd aceleași constelații, că orizontul apare mereu rotund

și că vasului ce se depărtează către orizont îi dispar mai întii baza și apoi catargele — este cel dintîi care aduce dovezi concrete asupra formei rotunde a pământului.

Istoria cunoaște mai tirziu o lungă perioadă în care biserica, potrivit oricăror vederi noi, științifice, își impune tirania și în această privință: nimeni nu se mai ocupă de cercetările legate de pămînt și de forma sa. Abia mult mai tirziu, în secolul al XV-lea, întîlnim din nou învățați care susțin că pămîntul are o formă rotundă.

O dată cu descoperirea altor ținuturi, necunoscute de lumea civilizată de atunci, convingerea că pămîntul este rotund devine din ce în ce mai puternică și mai răspîdită. Prima dovadă practică de necontestat a fost adusă de expediția lui Magellan, care, călătorind mereu spre apus, a înconjurat pămîntul, ajungînd la locul de unde plecase.

Măsurătorile efectuate în timpurile ce au urmat au arătat că raza pămîntului la ecuator nu este egală cu cea de la poli și că, deci, globul pămîntesc nu are o formă sferică, ci „sferoidală” — formă de sferă turtită, pentru care pledează unii astronomi și geografi ai secolului al XIX-lea.

Dar pămîntul prezintă mari neregularități: munți înalți de peste 8.000 m, cîmpii joase și gropi marine ce depășesc adîncimea de 10.000 m. Pe baza acestor cunoștințe, Uniunea Internațională de Geodezie și Geofizică a stabilit că pămîntul nu este un sferoid, ci un „geoid” — formă specifică numai pămîntului — adică un corp globular turtit la poli, a cărui suprafață prezintă neregularități — ridicături și adîncituri.

La fiecare
5 și 20 ale
fiecărei luni
apare
REBUS

revista iubitorilor
de probleme
distractive

**PUTEȚI FI
PUNCTUAL**

În toate împrejurările,
cumpărînd

**ceasornicul
deșteptător**

„PRECIZIA”

Elegant ca formă,
foarte exact, garantat
1 an.

Produs al Cooperativei
meșteșugărești
„Precizia” — Arad.

Vizitați restaurantele
„MINERUL” și „CINA”
Petrosani și Lupeni

SORTIMENTE BOGATE DE
PREPARATE CULINARE

VINURI SELECTIONATE

Muzică — Dans — Retrenea
vocale: COVACI ROZALIA

O.C.L. ALIMENTARA CRAIOVA

vinde în toate unitățile sale
sortimente bogate și variate

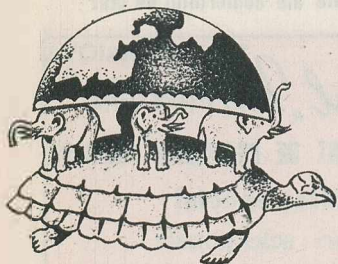

Produse zaharose
Conserve de legume
Lichioruri

**O.C.L. Produse Industriale
DEVA**

vinde în toate unitățile sale un
bogat sortiment de:

Confecții pentru bărbați,
femei și copii, încălțăminte,
marochinărie, țesături de bumbac și de lînă
precum și articole de parfumerie.

întii catargul unei corăbii ce se îndreaptă spre țărîm și apoi baza acesteia, din cauza formei de castron a pămîntului — explicau ei — iar cutremurele se produc datorită elefanților, care din cînd în cînd se mișcă sub povara greutății.”

Mai tirziu popoarele Greciei antice, a căror țară era aproape complet înconjurată de apă, au crezut că pămîntul este o insulă enormă, înconjurată de ape nesfîrșite, pe care le-au numit ocean, și că pești uriași țin această insulă pe spinările lor.

În secolul al VI-lea î. e. n. filozoful grec Anaximandros afirma că pămîntul ar fi ca o toabă, iar Pytagora demonstrează pe baza faptelor, ci doar pe calea logicii, că, deoarece pămîntul este un corp perfect iar cea mai perfectă formă geo-

**PORTELANURI
STICLARIE
TACIMURI**

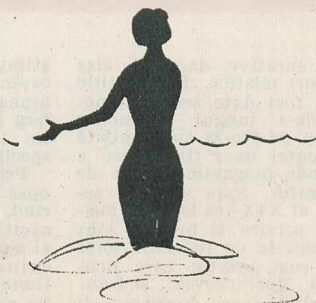
LA MAGAZINELE UNIVERSALE ȘI SPECIALIZATE ALE
COOPERATIVEI DE CONSUM

Plecați la mare?

Nu uitați să vizitați

**CAZINOU DIN CONSTANTA
CAZINOU DIN VASILE ROAITA**

Bogat sortiment de
preparate culinare,
PESCĂRIE, GRĂTAR,
VINURI DIN CELE MA
RENUMITE PODGORI
(MURFATLAR)
MUZICĂ — DANS — ANTRE

ÎN JURUL GLOBULUI

IMAGINI DIN P.D. COREEANĂ

La 15 august poporul Republicii Populare Democrate Coreene sărbătorește o zi scumpă, cea mai însemnată din viața patriei sale: aniversarea eliberării țării de către glorioasa Armată sovietică de sub jugul imperialismului japonez.

Ziua de 15 august 1945 însemnat pentru poporul coreean — după o lungă perioadă de suferințe provocate de cotoșirea imperialistă — deschiderea unor largi perspective pentru instaurarea regimului democrat-popular, refacerea economică a țării trecerea la construirea socialismului.

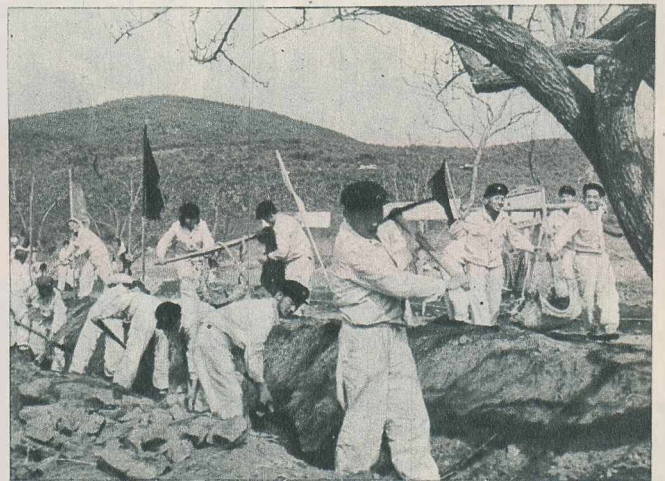
Mișcarea agresivă a imperialiștilor americani a marionetei lor belicase Li Sin-Man a întrerupt munca pașnică a constructorilor socialismului în Coreea populară. După eroica ripostă dată agresorilor și încheierea armistițiului în 1953, mult încercatul popor coreean a pășit ferm, sub conducerea Partidului muncii din Coreea, la munca de vindecare a rănilor războiului și de conștințare a construcției socialiste, obținând victorii însemnate.

Membră a marii familii țărilor socialiste frății, înconjurată de dragostea și primind ajutorul neprecupețit al acestor țări, R.P.D. Coreeană păște din succes în succes spre un viitor fericit și minos.

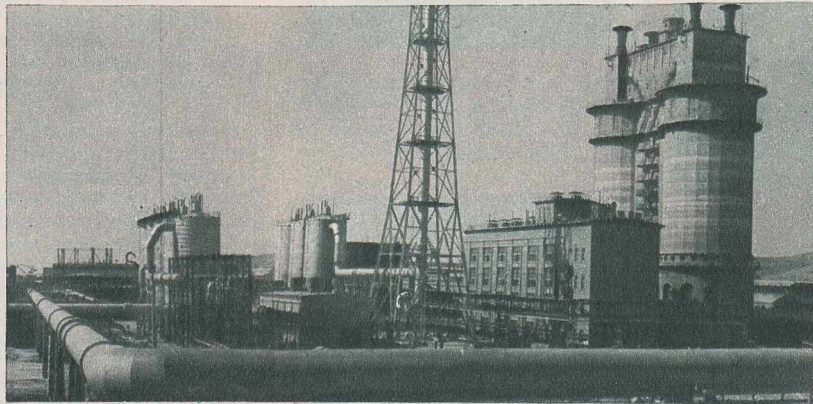
În pagina de față prezentăm câteva aspecte ale muncii creatoare și succeselor poporului coreean.

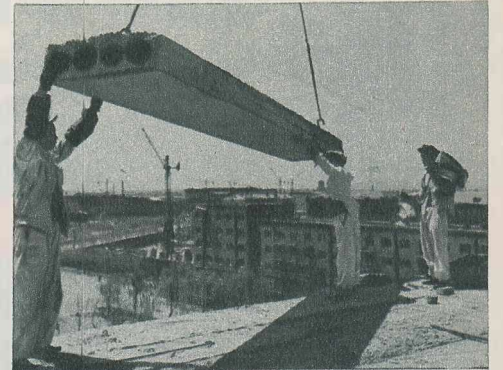
Cetățenii Coreei democrat-populare își iubesc și își înfrumusețează capitala. În fotografie: gospodine din Phenian plantând pomi într-un cartier nou construit.

Entuziasmul este însoțitorul nedespărțit al harnicului popor coreean. După orele de muncă în fabrici și uzine, în laboratoare sau instituții, mulți tineri coreeni prestează muncă voluntară.

Fabrica de îngrășăminte chimice de la Hungnam, construită cu ajutorul specialiștilor sovietici.

În construcția celor 17.800 de apartamente proiectate, la Phenian se utilizează pe scară largă elementele prefabricate.

Bulevardul Stalin, din Phenianul reconstruit.

Hotelul modern și elegant din incinta gării este foarte apreciat de călători. Fotografia ne înfățișează un aspect din holul hotelului.

La o uzină din Phenian, în care se produc piese prefabricate pentru construcții.

Demonstrație de protest la Phenian împotriva ocupației Coreei de Sud de către trupele americane.

În Phenian se ridică mindră noua clădire a gării, construită în locul celei vechi distruse de război.

REDAȚIA : București, Piața Școlii. Căsuța Poștală 3507 of. 33. Tel. 7.60.10 Int. 1744. ABONAMENTE la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. PREȚUL ABONAMENTELOR : 3 luni : 26 lei ; 6 luni : 52 lei ; un an : 104 lei.

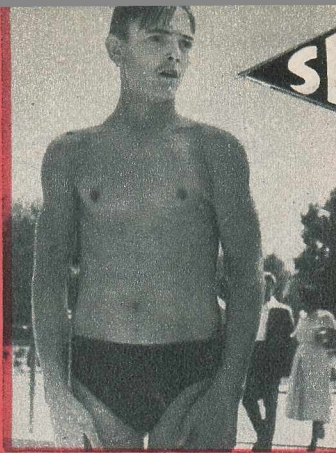
Prezentarea grafică : Vlad Mușatescu. Tiparul : Combinatul Poligrafic Casa Școlii „I. V. Stalin”.

SPORT

Un concurs al SPERANȚELOR

... Nu a lipsit nici atmosfera marilor întreceri, cu atât mai mult cu cât suporterii erau, în majoritatea lor, tot copii...

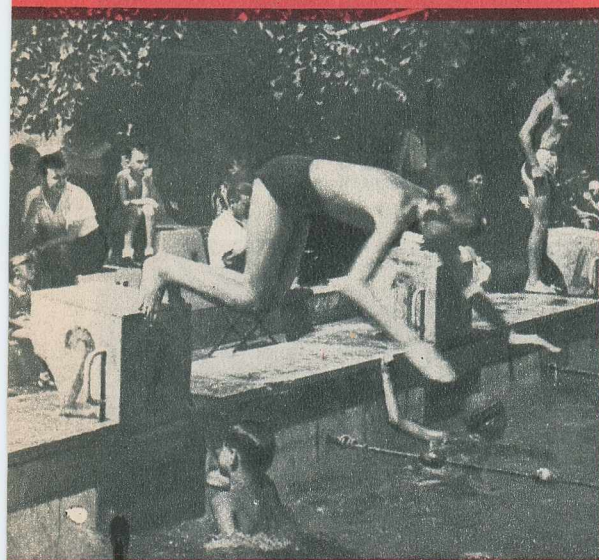
György Stefan din Tîrgul Mureș, câștigătorul probei de 50 m bras băieți, abia a terminat cursa și a fost luat în primire de fotoreporter.

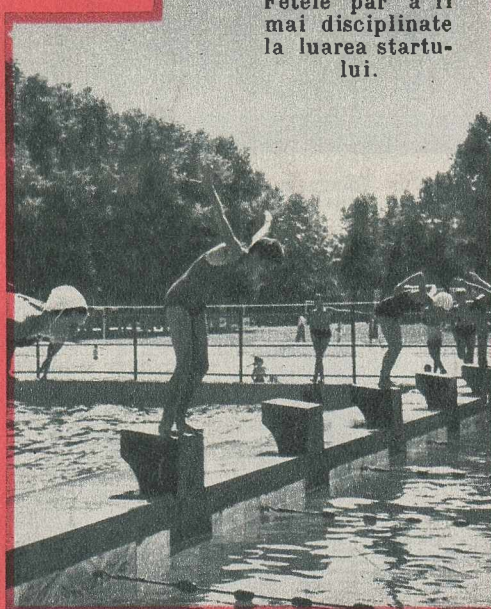
Start greșit.

Dorința cea mai mare a pionierei Stoff Hedviga din Timișoara a fost să câștige cursa de 50 m bras. Și și-a îndeplinit-o!

Schimbul la ștafeta 4 x 50 m liber băieți.

Fetele par a fi mai disciplinate la luarea startului.

Încă nu începuse zăpușeala zilei, cînd autobusul 32, mai neîncăpător ca oricînd în cursul săptămîinii, lăsa în stația Ștrandului la fiecare cursă, numeroși copii singuri sau însoțiți de părinții ori de frații lor mai mari. Ei veneau la întrecerea din cadrul finalei pentru țară a Cupei „Șcînteii Pionierului” la înot ce avea să se desfășoare la ștrandul „Dan Gherman”. Și cum această întrecere se anunța ca o „selecție” a viitorilor campioni, nu puțin au fost vîrstnicii, iubitori ai înotului, care au venit să-i vadă pe cei mici „la lucru”. Nu a lipsit nici atmosfera marilor întreceri cu atât mai mult cu cât suporterii erau, în majoritatea lor, tot copii. Încurajările și aplauzele se auzeau pînă departe, peste zidurile ștrandului. La desfășurarea probelor au luat parte și spectatori de peste hotare (turiști și un detașament de pionieri din R.D.G. care au petrecut vacanța la noi în țară).

Fără să vorbim de rezultatele tehnice pentru care s-a dat în fond bătălia în apă trebuie subliniată pregătirea pe care micuții, cu cravată roșie au făcut-o în vederea acestor mari competiții pionierești. De-a lungul unei perioade de aproape două luni, în faza de tabără, de raion și de regiune, pe tot cuprinsul țării 20.000 de pionieri s-au pregătit și s-au întrecut, cei mai buni — în număr de peste 100 — ajungînd în loturile regionale și au participat la finalele de la București. Această competiție, prin caracterul ei de masă a oferit prilejul învățării înotului pentru unii, al antrenamentului metodic și drumului spre perfecționare pentru alții. Acum ne putem da seama cît de lăudabilă este acțiunea U.C.F.S., care, animată de dorința de a cultiva noi cadre pentru natația noastră, a inițiat în această vară organizarea unei serii de centre de înot pentru copii și școlari.

Mișcările unor participanți erau încă stîngace: foarțeca picioarelor unora dintre ei și stilul bras mai prezenta defecte, alții nu știau prea bine cum să ia startul; dar toate aceste mici neajunsuri păleesc în fața perspectivei pe care astfel de concursuri o deschid pentru pregătirea și formarea fizică a pionierilor.

De astă dată, înotătorii din Capitală au fost nevoiți să cedeze cupa finaliștilor organizațiilor regionale de pionieri Timișoara, care au vădit o pregătire mai bună.

După terminarea probelor a avut loc festivitatea în care cei mai buni — ne referim la primii trei clasati în probe — au primit medalie de aur și, respectiv, de argint și de bronz, pînă la alte numeroase premii pe care multe întreprinderi și organizații obștești le-au oferit pentru răsplătirea victoriilor.

R. SCURT

Fotografii de Dan BÎRLĂDEAN

Și în apă te trec... căldurile, atunci cînd ai de înfruntat adversari puternici. Astfel că dușul e binevenit după probe.

Moment emoționant pentru toate vîrstele, mai ales atunci cînd participi la un concurs pionieresc.

Instantaneu ! Tatăl și fiul, Brănișteanu Cornel și, respectiv, Decebal. Primul, cronometrator calificat, al doilea, în devenire...

